XXVI. évfolyam, 46. szám

Ára: 1,80 Ft

1970. november 12.

Ludas Matyi

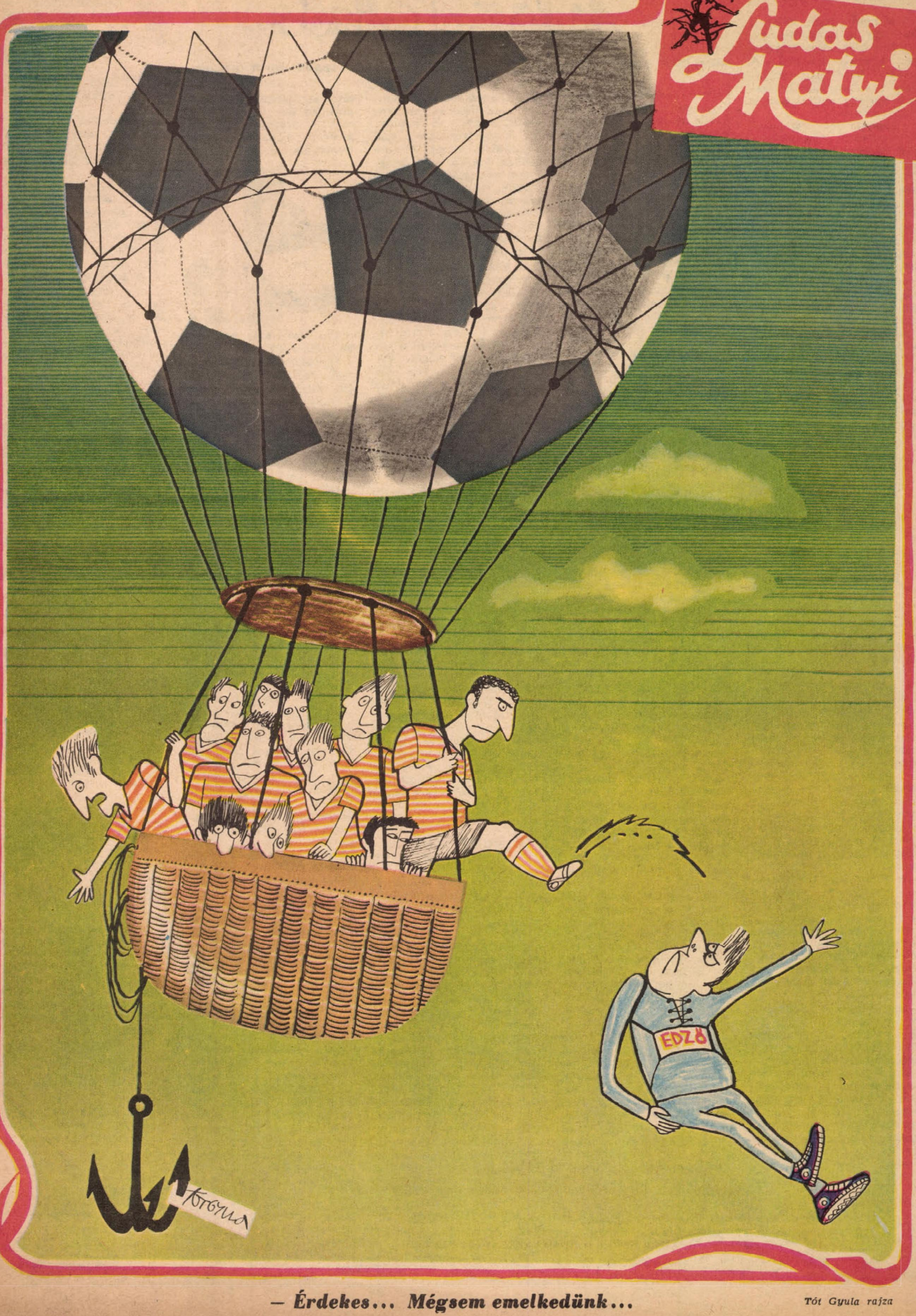
EDZŐ
Tót Gyula

– Érdekes... Mégsem emelkedünk...

Tót Gyula rajza

MEGY A GÖZÖS

(ADALÉKOK A MAGYARHONI VASÚTI KÖZLEKEDÉS LEGESLEGÚJABBKORI TÖRTÉNETÉHEZ)

MEGY A GŐZÖS?

Hát nem mindig megy, s ha megy is, többnyire úgy, mint a hölgyek a találkára: jelentős késéssel. A MÁV Vezérigazgatóságának illetékes osztályvezetője nemrég nyilatkozott a Népszavának:

„Naponta 180—190 vonat késik. Sajnos, nagy többségük éppen a budapesti térségben…”

Pechemre, én rendszerint ennek a 180—190 vonatnak valamelyikével utazom. Ám, hogy az ország más „térségeiben” sem rózsás a helyzet, arra hadd idézzem meg tanúként *Markovich Istvánné* olvasónkat, aki megírta, hogy *Bácsalmásról, Bácsbokodról*, s a szomszédos községekből ingázó 350—400 utas mindennap 30—40 perces késéssel érkezik meg bajai munkahelyére, a MÁV jóvoltából. *Horváth Istvánné* olvasónk viszont arról tájékoztatott bennünket, hogy az a vonat, amelyiknek 5 óra 40-kor kellene startolnia *Kunszentmiklósról*, rendszerint már onnan is késve indul ki, s mire Pestre érkezik, már jókora késést összeszed magának.

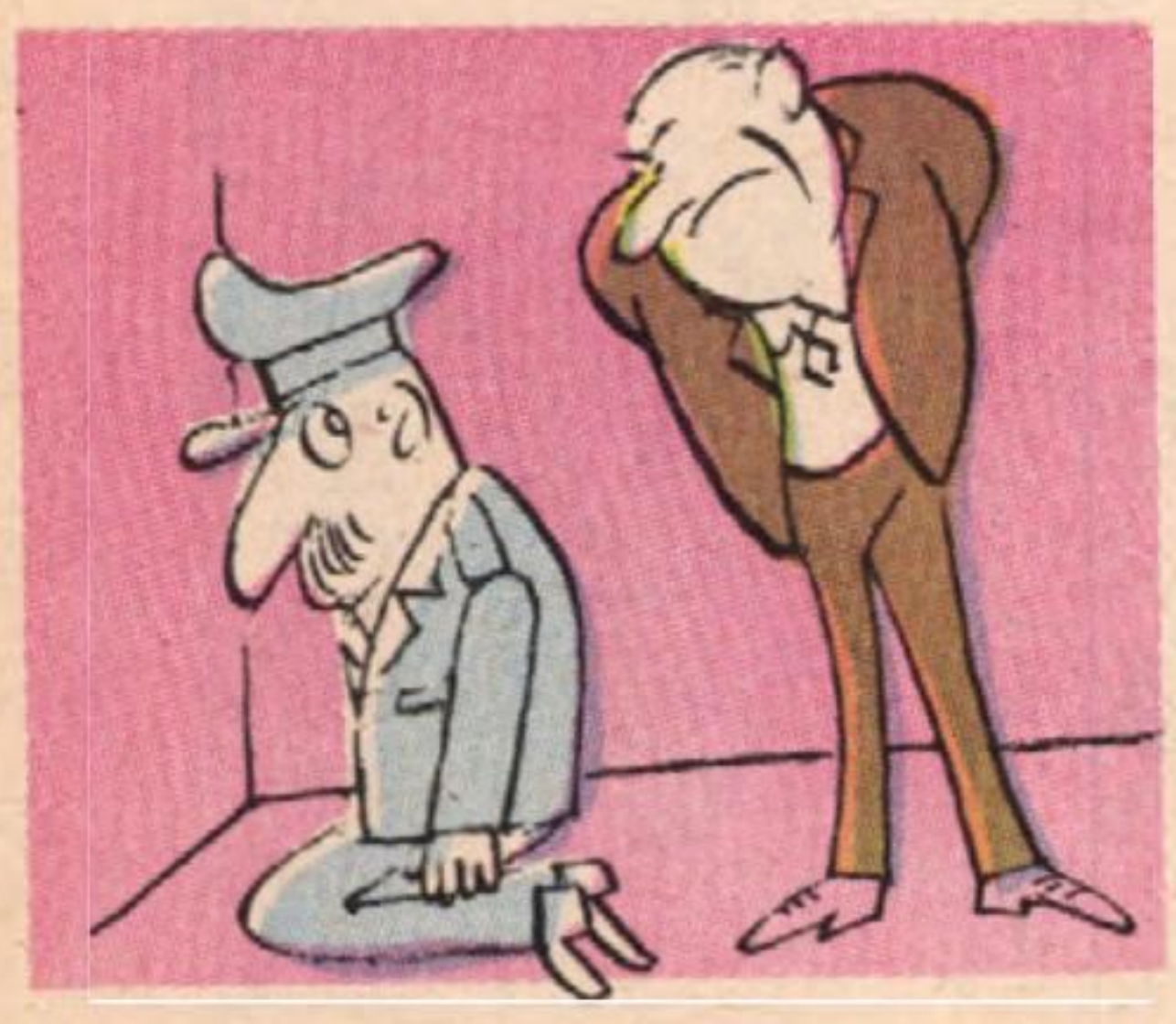

Magam tanú vagyok arra, hogy a Szolnok—Budapest Keleti pályaudvar között „száguldozó” (a 100 kilométeres utat kerek három óra alatt teszi meg, késések nélkül is!) 5527b számú vonat csak elvétve — akkor is nyilván tévedésből — érkezik a menetrend szerinti időben. Ez évek óta így van, utasközönsége — mi mást tehetett? — már bele is törődött a „megváltoztathatatlanba”.

A Népszavának nyilatkozó osztályvezető arról is értesített bennünket, hogy a menetrendet *vastörvénynek* tekintik és betartása érdekében **mindent** megtesznek, a **prémium** elvonástól, **sőt**, a személyi felelősségrevonástól sem riadnak vissza…

Ez irányú fáradozásaik mindmáig nem jártak átütő sikerrel, a nyilatkozat óta semmi változást sem tapasztalunk. Ha csak azt nem, hogy a korábban viszonylag pontos 5527 számú (Szolnok—Keleti pályaudvar közötti) járat is mostanában mindennap megkési a maga 10—15 percét…

Ezek nem tavaly téli, hanem vadonatfriss, koraőszi adatok, amikor a vonatok gyors, pontos közlekedését még nem gátolja se hó, se köd. Ha csak a hónapok óta tartó nagy szárazság nem…

S ha már most így van, mi lesz akkor télen?

Hogy mi lesz, arra vonatkozóan hadd mondjam el a MÁV budapesti igazgatóságán szerzett értesülésemet, amely szerint készül azoknak a vonatoknak a jegyzéke, amelyeket a téli szezonra esetleg kivonnak a forgalomból, tekintettel arra, hogy a MÁV rosszul áll fűtőanyag dolgában. Bár inkább arra készítenének tervezetet, hogyan szerezzenek elegendő fűtőanyagot a téli közlekedés zavartalan lebonyolításához! Az amúgy is zsúfolt vonatok számának csökkentését még kényszermegoldásként sem volna szabad tervbe venni!

„KIKAPÓS” VONATOK

A sokat késő vonatok azonban még mindig kedvesebbek azoknál, amelyek a hűtlen férjekhez hasonlóan, igen gyakran kimaradoznak. Mert ilyen is van, nem is kevés.

Október 20-án például csak úgy, minden külön értesítés és magyarázat nélkül, kimaradt az a vonat a menetrendből, amelyiknek 17 óra 25 perckor kellett volna indulnia Tápiószecsőre. Nem nagy ügy, gyakorta megesik, mint mondottam. (Két nap múlva, 22-én például egy isaszegi vonat maradt ki.) Hogy mégis részletesen ismertetni kívánom a körötte lejátszódó színjátékot, annak az az oka, hogy a dolog egyéb pikantériával is rendelkezik, s mélyen járó következtetések levonására is alkalmasnak mutatkozik.

Az említett vonat több száz főnyi törzsközönsége fel s alá sétált a C vágány mellett, ahová a szerelvénynek be kellett volna állnia. Az indulási idő már rég elmúlt, szerelvény sehol, mindenki felszállt tehát a B vágányon álló vonatra, amelynek szintén abba az irányba kellett volna indulnia, kb. 25 perc múlva. Időközben azonban a C vágányra is betoltak néhány kocsit, s az utasok totózni kezdtek: vajon melyik indul hamarabb? Kalauz jött, s pihegve szólt: a C vágányon álló vonat megy ki előbb. Nosza, megindult a népvándorlás, csaknem mindenki átszállt. Alig helyezkedtek el azonban az üléseken, amikor látták, hogy a B vágányról ünnepélyes lassúsággal kigördül a vonat. A fürgébbek kapták a csomagjukat, s átugráltak a mindjobban felgyorsuló szerelvényre. (Milyen kiváló alkalom ez a balesetekre!) A hoppon maradt többség, mintegy 500 ember, ült és várt tovább, hogy majd csak elindul a C vágányról is a vonat. De nem indult. Időközben már a D vágányra is beállt egy másik szerelvény, amelyik szintén abba az irányba ment, kiszállt tehát mindenki a kocsikból, s a két vágány közötti peronon lesben állt, hogy amelyik vonat előbb moccan, arra fog felugrani.

Végre a forgalmi szolgálat megkönyörült rajtuk, s a hangosbemondó közölte,

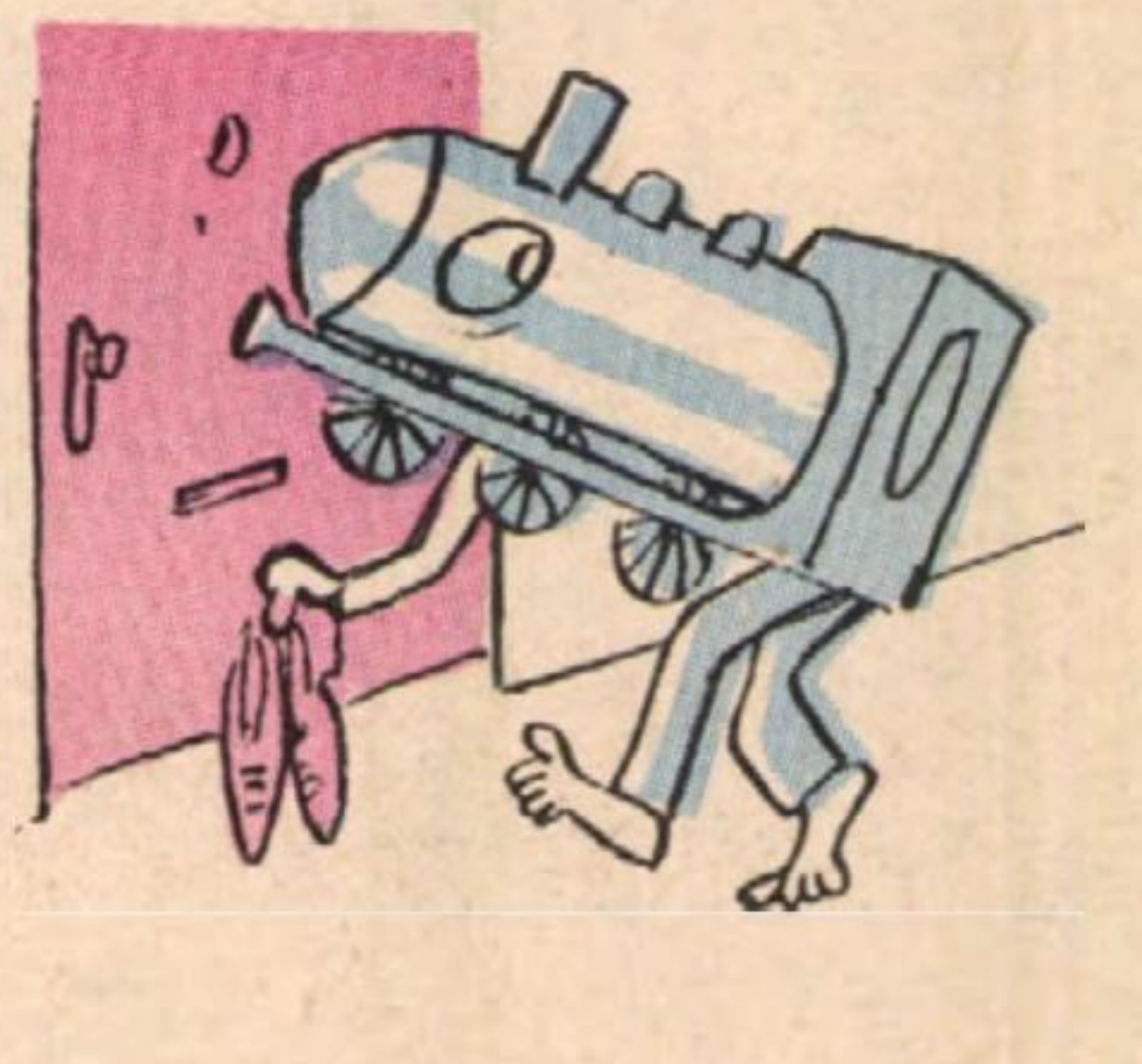

hogy a C vágányról egyaltalán nem indul ki a szerelvény, mindenki szálljon át a D vágányon álló kocsikba. Onnan azután 18 óra 35-kor, 70 perces késéssel, többszöri átszállás után, elindulhattak haza a napi munkában elfáradt emberek. Hogy két vonat utasainak kellett szoronganiuk egy szerelvényen, az már nem is számított, fő, hogy a vonat végre mozgott velük…

MIÉRT NÉMA A „HANGOS”?

Hogy az egész káosznak mi az indoka, magyarázata, mentsége, azt még nem tudhatjuk pontosan. Felkértük ugyan a MÁV Budapesti Igazgatóságát, hogy adjon erről tájékoztatást, de a válasz lapzártáig nem érkezett meg szerkesztőségünkbe. Egy azonban bizonyos: a forgalmi szolgálat abban súlyosan vétett, hogy nem tájékoztatta kellően az utasokat. A hangosbemondó gőgös hallgatásba burkolózott, egy szót sem ejtett arról, hogy melyik szerelvény megy ki és mikor. Ha három perccel azelőtt, mielőtt a B vágányról kigördültek a kocsik, figyelmeztetik a C vágányon ücsörgő utasokat, hogy szálljanak át, fele akkora se lett volna a baj, csak 30 percnyi lett volna a késés, s az már olyan minimális, hogy egy jól

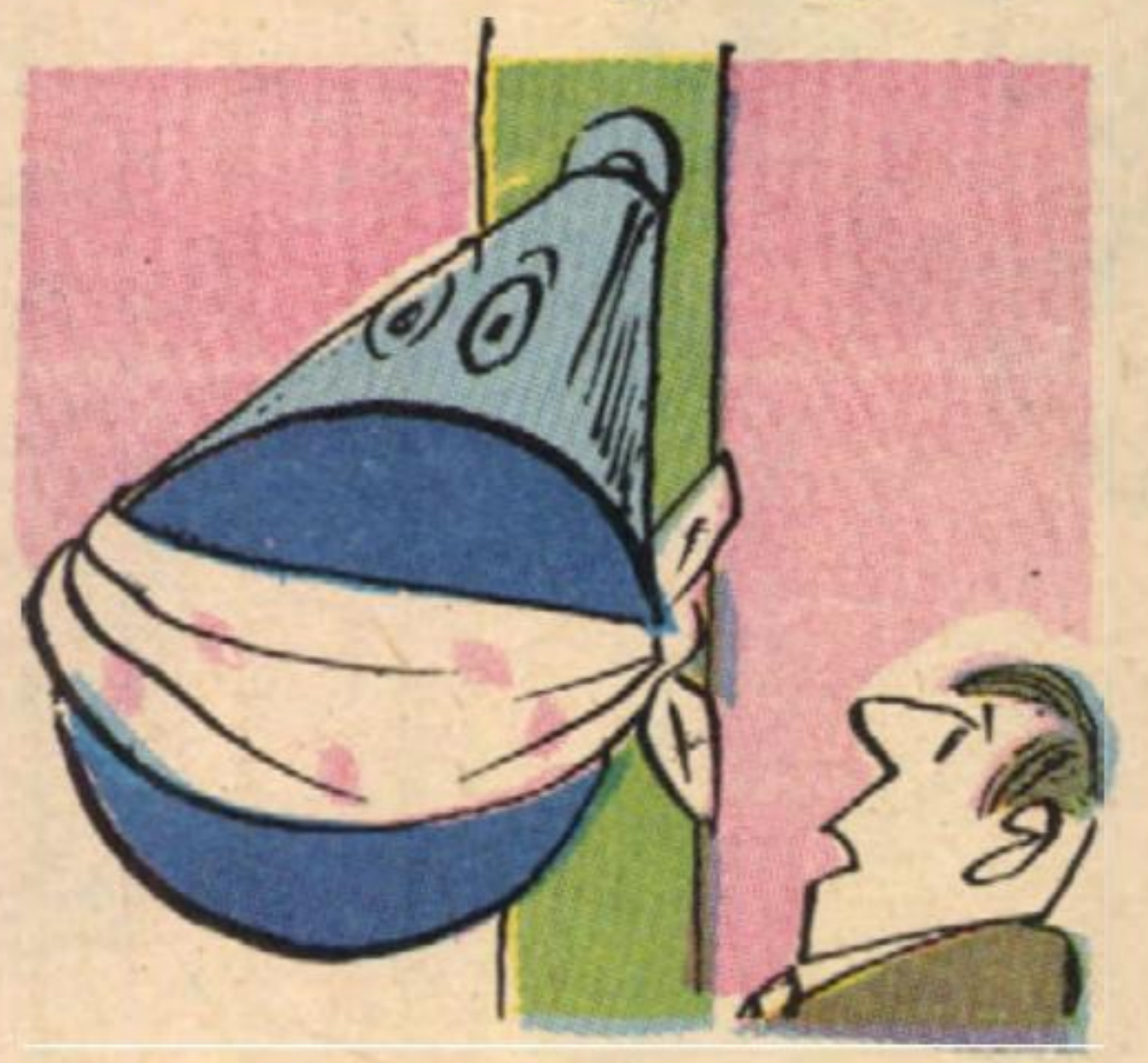

dresszírozott utas már szóvá sem teszi…

Egyébként nem az első eset, amikor az utasok tájékoztatásának az elmulasztása nagy galibát okoz. Több ízben mi magunk is szóvá tettük ezt már a Ludasban. Birtokunkban van a Budapesti MÁV Igazgatóság 2473/1969. és 23371/1969. számú levele, mindkettőben az áll: intézkedtek, hogy a hangosbemondó pontosan, gondosan tájékoztassa az utasokat.

A fenti példa szerint, nem sok eredménnyel.

JEGYÜGYBEN JEGYZEM MEG

Egy októberi péntek délutánon, fél öt tájban, a jegyemet szerettem volna lebélyegeztetni a Keletiben. Péntek a csúcsforgalom napja, a szabad szombatosok ilyenkor utaznak haza, ráadásul a havi jegyek kiváltásának és lebélyegeztetésének a dandárja is erre a napra esett. Ezt a MÁV-nak, hosszú évek gyakorlatából, nagyon jól kellett tudnia. Hogyan készültek fel mégis a várható tumultusra? Úgy, hogy az aluljáróban levő 14 pénztár közül csupán 4 volt nyitva a legnagyobb délutáni csúcs idején is. Mindegyik előtt akkora sor kígyózott, hogy munka volt megtalálni a végét. Kíváncsiságból megszámoltam a legrövidebb sort: 51-en álltak benne! Egy ismerősöm, akinek volt türelme egy ilyen sorállást végigkínlódni, stoppolta az időt: 35 perc kellett, amíg jegyét megválthatta…

A MÁV-tól kapott hivatalos magyarázat: kevés a pénztáros, nincs munkaerő.

Valahogy azonban ezt is meg kell oldani. Ha másként nem: automatákkal. A havijegyek lebélyegzése például annyira egyszerű folyamat, hogy automatizálása igazán nem okozhat nagy gondot, aligha kell hozzá komplikáltabb szerkezet, mint amilyen például egy gyári bélyegzőóra!

MIÉRT LÁTOK SÖTÉTEN?

A fentiekből, azt hiszem, kiviláglik, hogy meglehetősen sötéten látom a honi vasúti közlekedés jelenlegi állapotát.

Ezen nem lehet csodálkozni. Hiszen miközben erre vonatkozó tapasztalataimat csokorba rendezem, éppen egy piszkos ablakú, takarítatlan kocsiban ülök, egy olyan szerelvényen, amelyiknek már jó tíz perce startolnia kellett volna, de még mindig itt vesztegel a Keletiben. Súlyosbítja a helyzetet, hogy, Petőfi szavaival élve: *„Közel s távolban semmi fény nincs, Csak mécsvilágom s honszerelmem ég”*… Bár inkább a kocsi apró lámpácskái égnének, akkor legalább olvasni lehetne, beletemetkezni egy könyvbe. De így mit tehet az ember? Könyv helyett a gondolataiba temetkezik. S a gondolatai ilyenkor mindig a MÁV körül járnak…

Fejben röpke statisztikát készítek. Októberben hozzávetőlegesen 20 alkalommal utaztam vonaton. Ebből teljesen sötét kocsiban kellett megtennem az utat: 8 alkalommal. Pislákoló, olvasáshoz elégtelen világítás mellett utaztam: 5 alkalommal. Minden második égő működött: 7 alkalommal. A kocsiban valamennyi égő világított: 0 alkalommal.

Ez sem új téma, ezt is megírtuk már. Legutóbb például tavaly. Akkor azt a választ kaptuk a MÁV Vezérigazgatóságától, hogy táviratban utasították az ellenőröket, gondjuk legyen rá, hogy a kocsikat mindig megfelelően világítsák ki. Vajon az a tavalyi távirat az idén már nem érvényes? Nem kellene esetleg újabbat küldeni?

És egyáltalán: elég-e nyilatkozni, intézkedni, utasítani — papíron?

Tisztelt MÁV Vezérigazgatóság!

Nem kellene végre megpróbálni érvényt is szerezni ezeknek az utasításoknak?

Radványi Barna

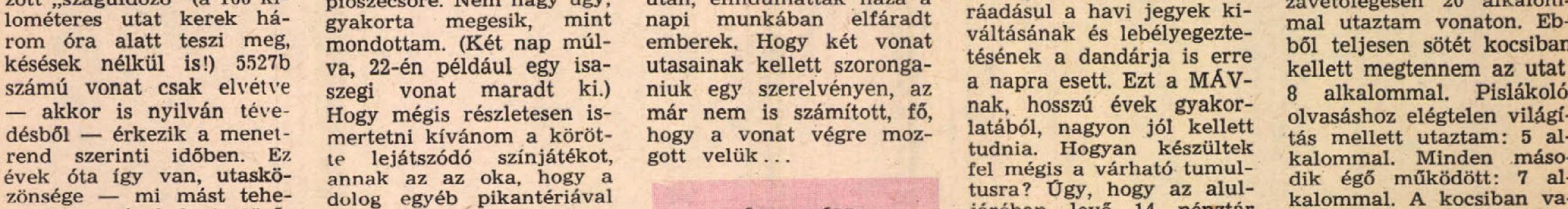

A MESTERLÖVÉSZ

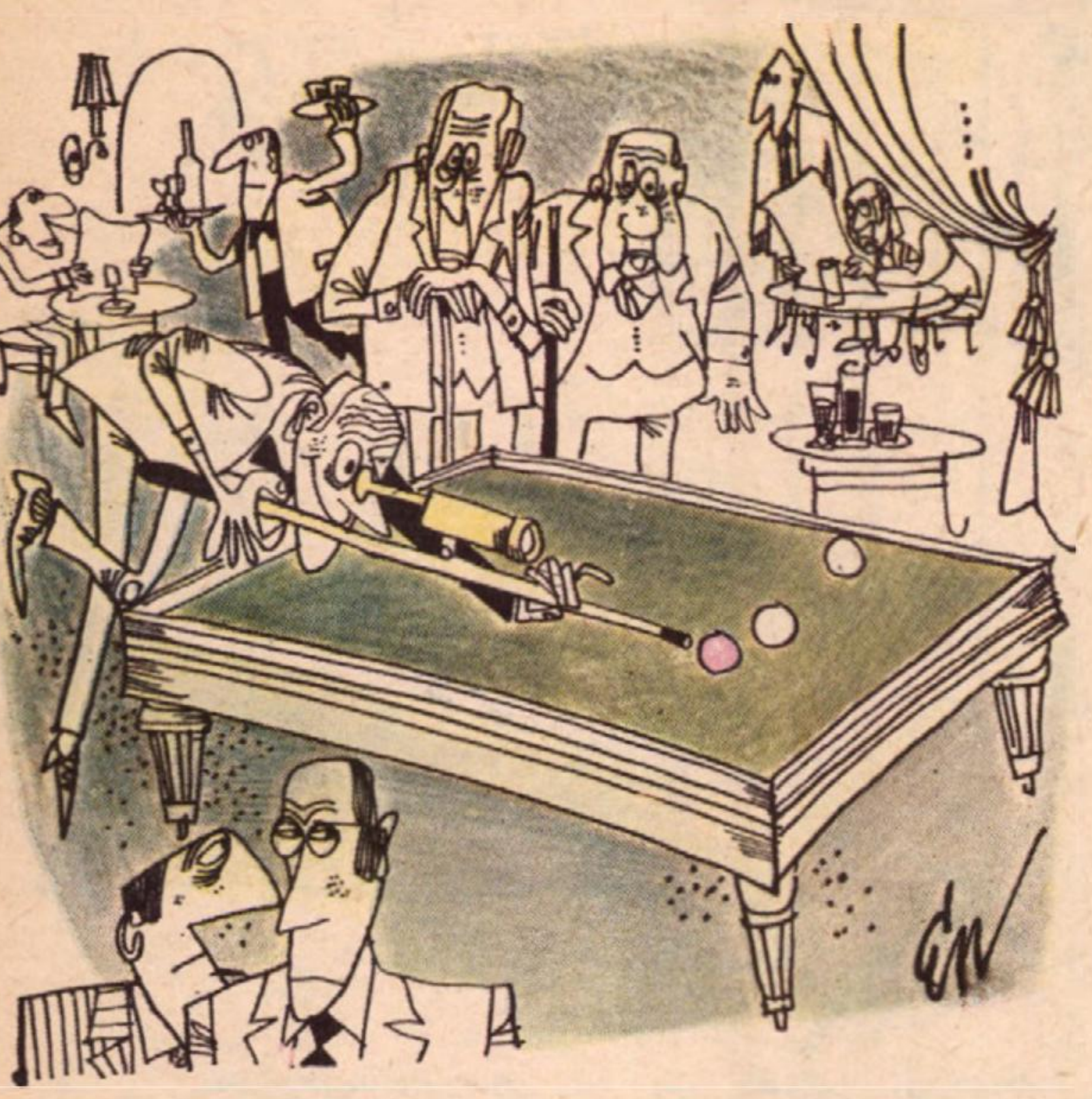

NEHEZ CSOMAG

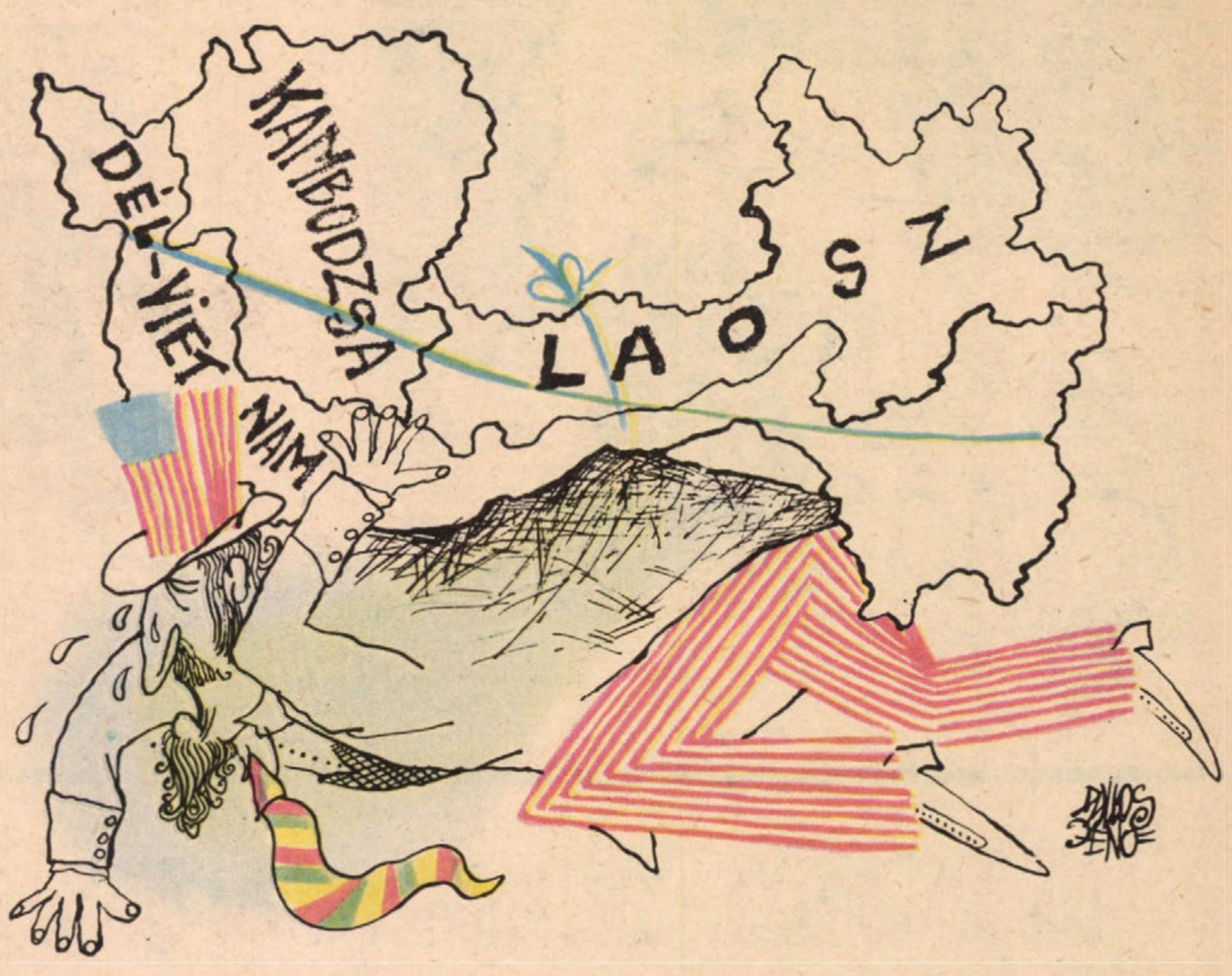

– Egy centit sem jutok előbbre ...

RITKASÁG

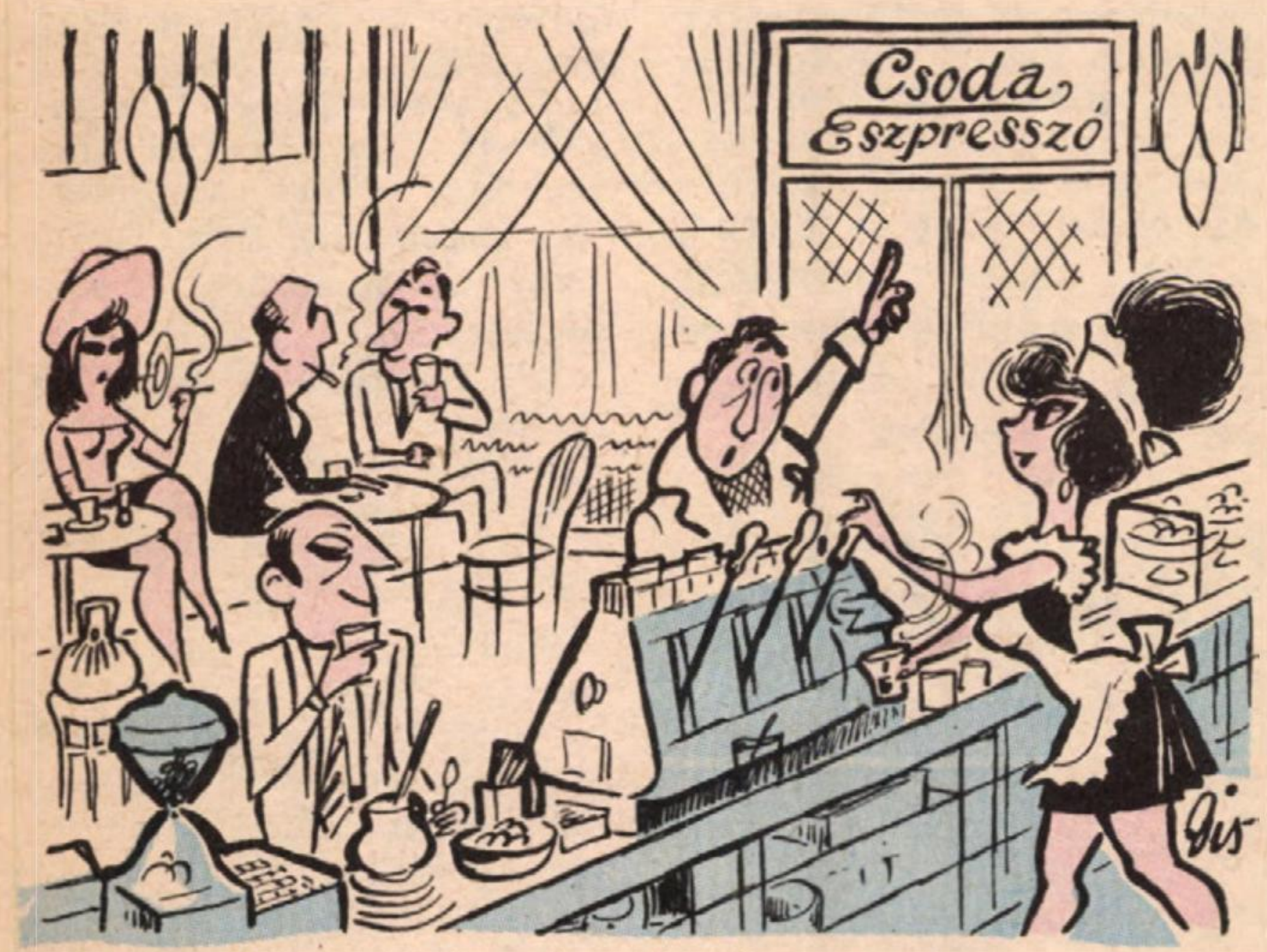

– Tessék mondani, miért hívják ezt Csoda eszpresszónak?

– Mert nálunk, kedves vendég, még kapható a szimpla!

A MUNKAERŐTOBORZÁS ÚJ FORMÁJA

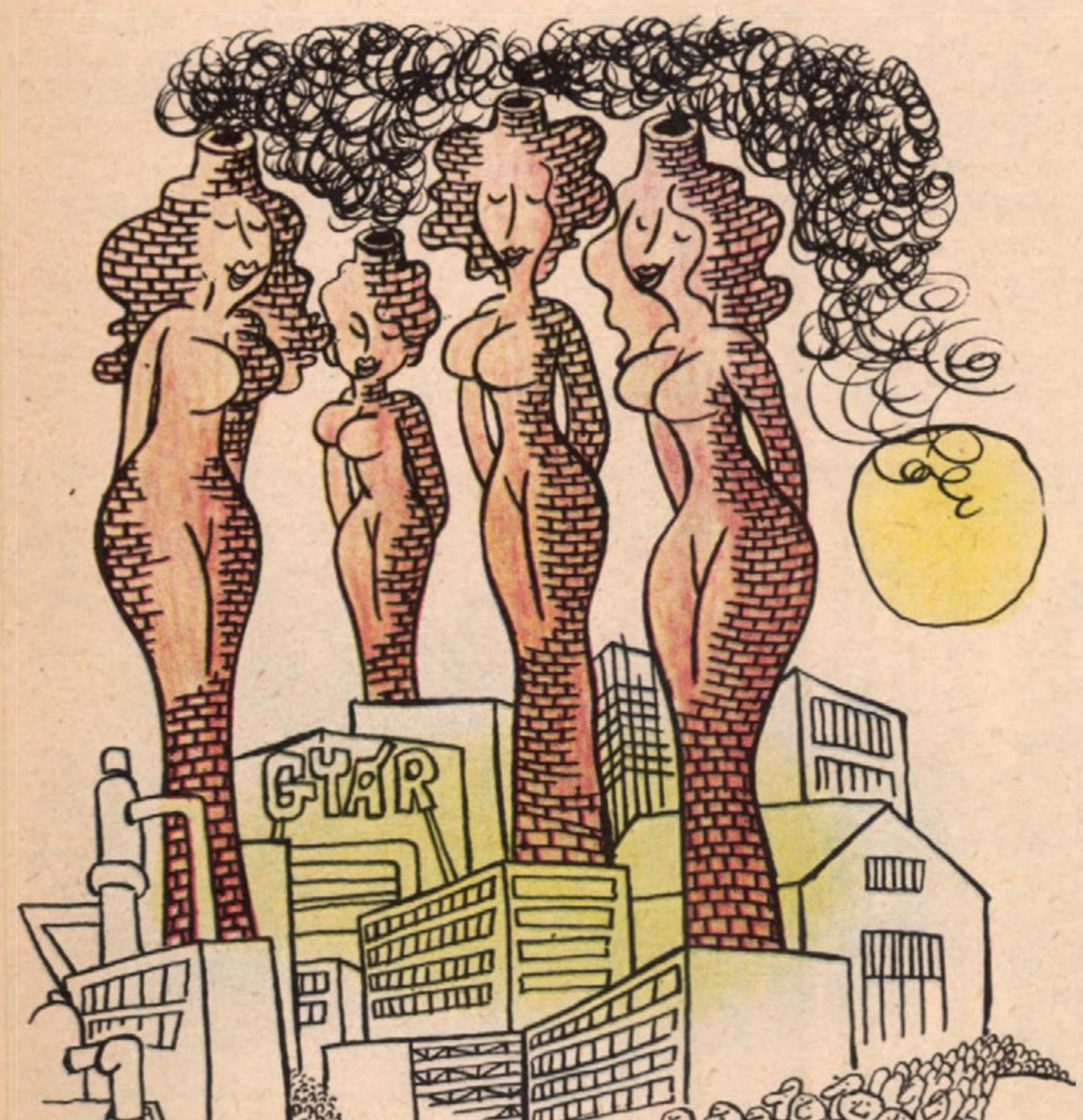

ÚJSÁGOT OLVASOK

Kedvenc lapomban, a Hírharsonában, nagyon érdekes cikket olvastam a Ló utcai gemkapocs-kiegyenesítő bűnszövetkezetről.

A cikkből megtudtam, hogy X., a kiváló gemkapocs-kiegyenesítő, nem elégedett meg a tisztességes úton elért havi hatvanezer forintos jövedelmével. Nem. Ennél sokkal többet akart, és letért a tisztességes útról, amelyen havonta hatvanezer forintot lehetett keresni, sőt, ha nagyon tisztességes volt ez az út, még többet is.

X. megkörnyékezte Z.-t, a már nem fiatal gemkapocs-hajlítót, aki hetvenezer forintot keresett havonta, és akiről mindenki tudta, hogy szilárd erkölcsi alapokon áll és ezeken a szilárd erkölcsi alapokon állva kereste meg a hetvenezer forintját. Igaz, hogy sokat kellett álldogálnia ezeken az erkölcsi alapokon, de hát istenkém, a pénzt nem adják ingyen.

Aztán azt olvastam a Hírharsona cikkében, hogy később bevonták bűnös üzelmeikbe O.-t is, aki becsületes munkával, mint gemkapocs-tervező, havi nyolcvanezer forintot keresett, de nem volt megelégedve a becsületes munkával keresett kilencvenezer forintjával — mert volt olyan hónap, amikor ennyit keresett — és még több pénzt akart szerezni, mert kevesellte a becsületes munkával szerzett százezer forintját. Néha ugyanis ennyi jött össze neki, ha nagyon becsületesen dolgozott.

A háromtagú társaság felkereste B.-t, a szorgalmas gemkapocs-árust, akiről mindenki tudta, hogy sohasem tér le az egyenes útról a görbe utak kedvéért, mert az egyenes úton is szépen keresett: minden hónapban megvolt a százezer forintja. Ha nem egyedül járt az egyenes úton, hanem feleségét is magával vitte a gépkocsiján, akkor megvolt neki a százhúszezer is.

B. nem tudott ellenállni az erkölcstelen ajánlatnak, és társult a többiekkel. Egy kikötése azonban volt: vegyék be az üzletbe a sógorát is, H.-t, akinek a legális jövedelme cirka százharmincezer forint volt havonta, s mivel irtózott minden illegális dologtól, illegális jövedelme nem volt egy fillér sem. Erre mindig vigyázott. Egyszer illegális úton két forint húsz fillért keresett és napokig nem tudott aludni utána.

A sógora eleinte nem akart részt venni a bűnszövetkezetben, mert elégedett volt a legális úton szerzett havi százharmincezer forintjával, de addig beszéltek neki, addig agitálták, amíg igent mondott.

Most már öten voltak. Hatodiknak T. jelentkezett, aki száznegyvenezer forintot is megkeresett havonta, tiszta eszközökkel, tiszta lelkiismerettel, de a tiszta lelkiismerettel, tiszta eszközökkel megkeresett pénz nem elégítette ki.

A társaság tagjai tehát a következők voltak:

X., aki tisztességes úton havi hatvanezer forintot keresett; Z., aki szilárd erkölcsi alapokon állva hetvenezer forintot dobott össze havonta; O., aki becsületes munkával nyolcvan, kilencven, sőt néha százezer forint jövedelemre tett szert; B., aki sohasem tért le az egyenes útról a görbe utak kedvéért és az egyenes úton a feleségével együtt százhúszezer forintot keresett; H., a sógora, aki legális úton százharmincezer forintot és T., aki tiszta lelkiismerettel, tiszta eszközökkel száznegyvenezer forintot hozott össze egy hónapban.

Ez a hat talpig becsületes férfi összeállt és megbeszélte, hogy.... Nem olvastam végig a cikket, mert amikor idáig jutottam, olyan ideges lettem, hogy képtelen voltam tovább olvasni. Csak tudnám, hogy miért? Hiszen a bűnszövetkezet sötét üzelmeibe még bele sem kezdtem ...

Háromszor kellett elolvasnom a lap vezércikkét, hogy egy kicsit megnyugodjak ...

Mikes György

KÉNYES MUNKAKÖR

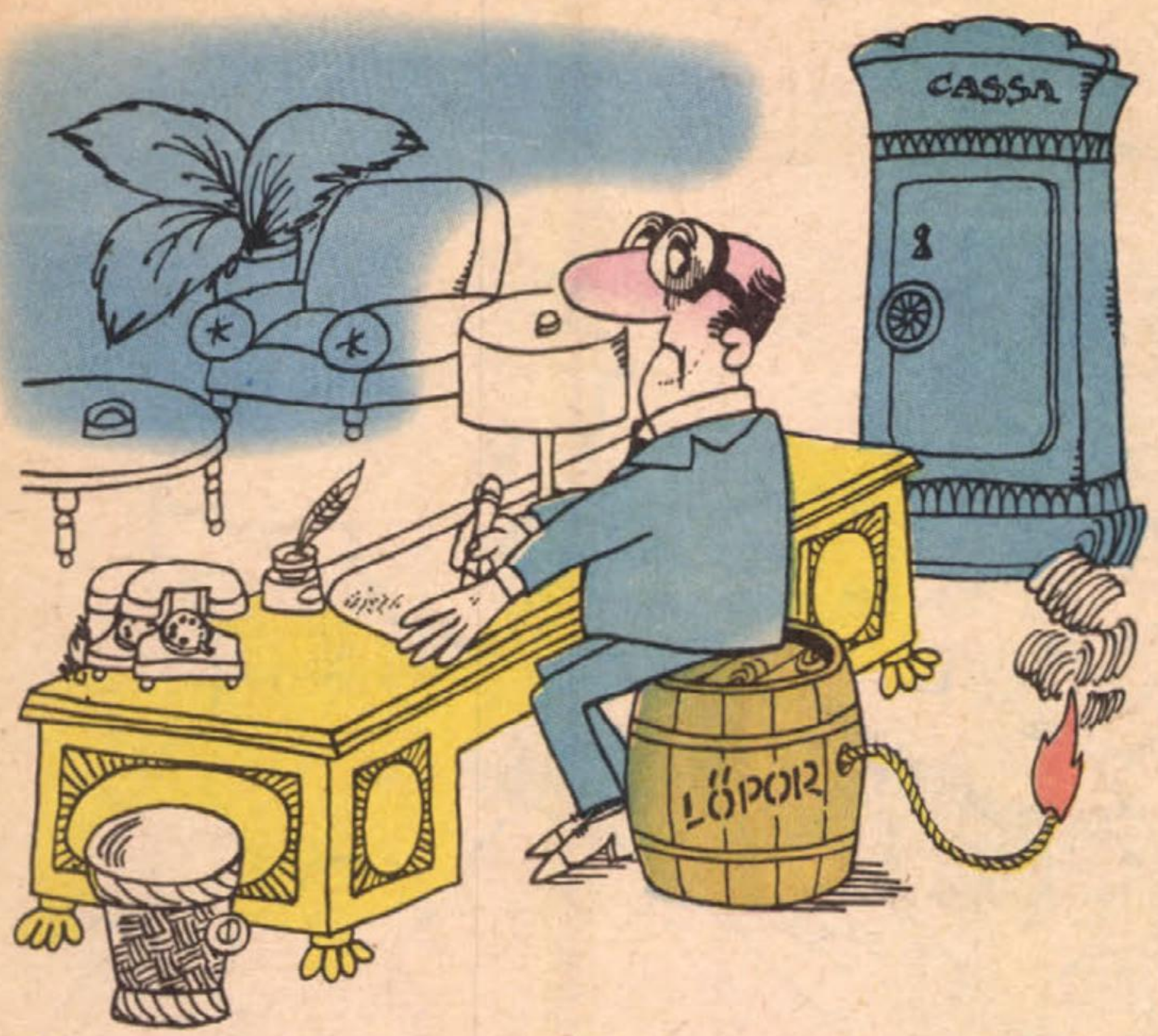

VALAHOL EL KELL KEZDENI

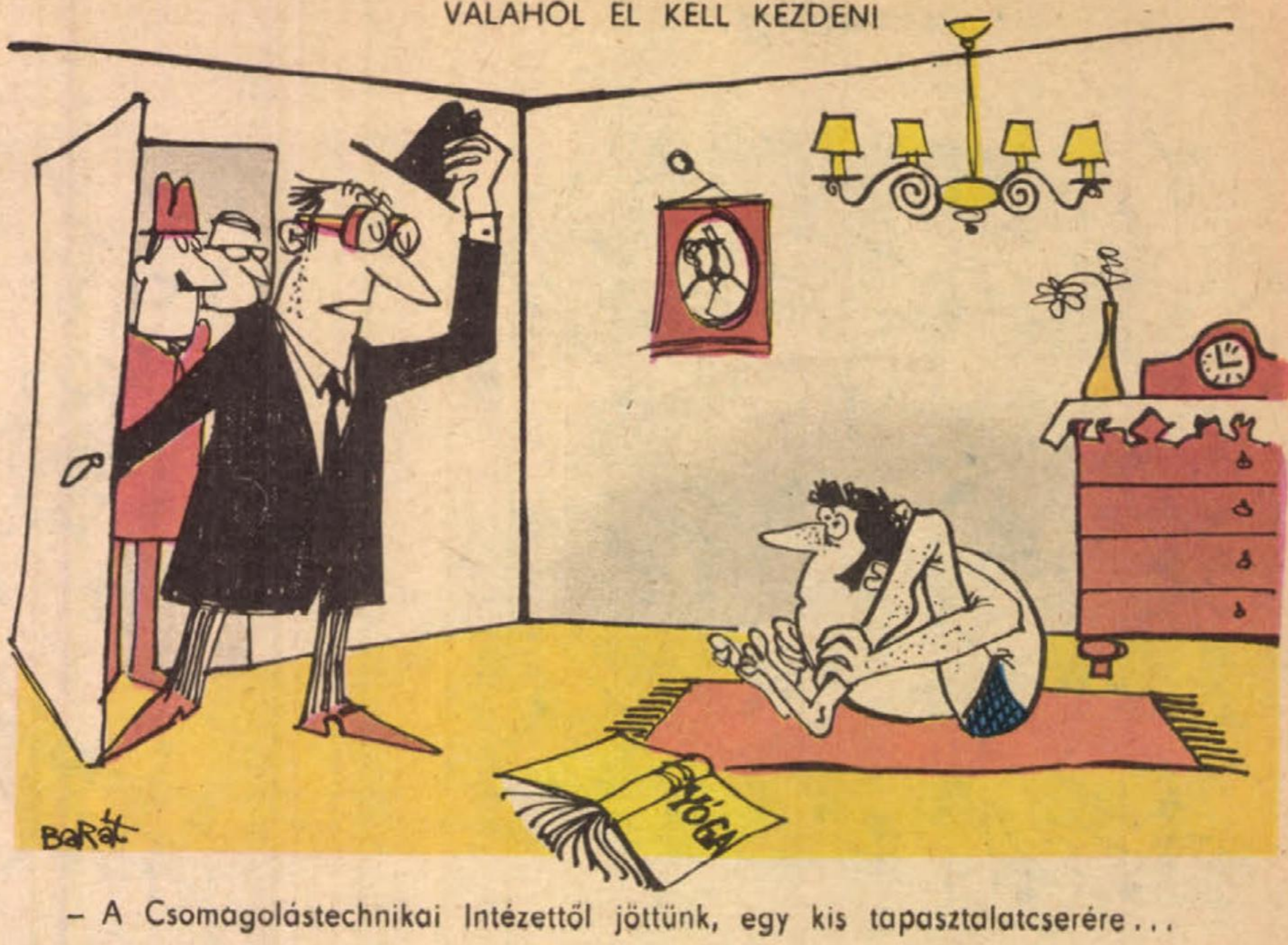

– A Csomagolástechnikai Intézettől jöttünk, egy kis tapasztalatcserére...

HÁT NEM MINDEGY?

Idén volt éppen húsz esztendeje, hogy eredményesen kiálltam az érettségi vizsgálatokat a budapesti Tóth Elemér reálgimnáziumban.

A díszesen nyomtatott meghívóval a zsebemben, nem minden elfogultság nélkül indultam el a Mátyás pincébe, ahol az érettségi találkozó nyélbeüttetett.

Vajon milyenek a régi osztálytársak, megismerem-e őket, s ők engem, mivelhogy húsz esztendő, az mégiscsak húsz esztendő, s tagadhatatlan, az idő vasfoga engem is alaposan kikezdett. S ugyan az öreg Szeredai ott lesz-e, a drága jó Muki bácsi, akinek sündisznót rejtettünk a keménykalapjába és cserebogarat a tintatartójába? Hát Pepenák, a földrajztanár úr, megvan-e még? Megbocsátotta-e hogy elloptuk dédelgetett daxliját, s csak váltságdíj fejében engedtük szabadon. A váltságdíj — az érettségi tétel volt.

Hej, micsoda osztály volt a miénk! Hej, micsoda nagyszerű sereg! Mondják, nem volt több ilyen vagabund társaság széles e hazában. Kár, hogy húsz esztendeje színét se láttuk egymásnak.

Dobog a szívem, ahogy belépek az étterem ajtaján. Ott ülnek a fiúk, s én is közibük telepszem. Mi tagadás, az idő nem múlt el nyomtalanul fölöttük. Cudarul megváltoztak. Ha az utcán találkoznék velük, talán meg sem ismerném őket. Alighanem ők sem engem. Mindegyik ismerős, de a nevüket nem tudom hozzájuk ragasztani. Elfelejtettem. Ők is az enyémet. Egyelőre nem is szólítjuk névről egymást, csak tapogatózunk.

Ez azonban rövid átmenet. Mert azután feléled a múlt. Elsőnek az a nagydarab fiú áll fel (ejnye no, mi is a neve!?) magasra emeli poharát, komolykodva kezdi, hirtelen kibuggyan belőle a nevetés: emlékeznek-e a jelenlevők, amikor a latintanár kalapjába sündisznót dugtunk? Hogy emlékszünk-e? Lehet azt feledni?! Mindenki jobbra-balra dől, folyik a bor, ömlik a kacagás. Az a sovány pápaszemes (az ördög vigye el, hogy is hívják? no mindegy!), a tintatartóról szónokol meg a cserebogarakról. Uram, teremtőm, a cserebogarak! Micsoda képet vágott szegény tanár úr, amikor felszúrta tollára a csere-he-he-bogarakat! Hej, micsoda osztály volt a miénk, milyen kópé társaság! Drága barátaim, édes gyerekeim, de jó, hogy újra látlak benneteket!

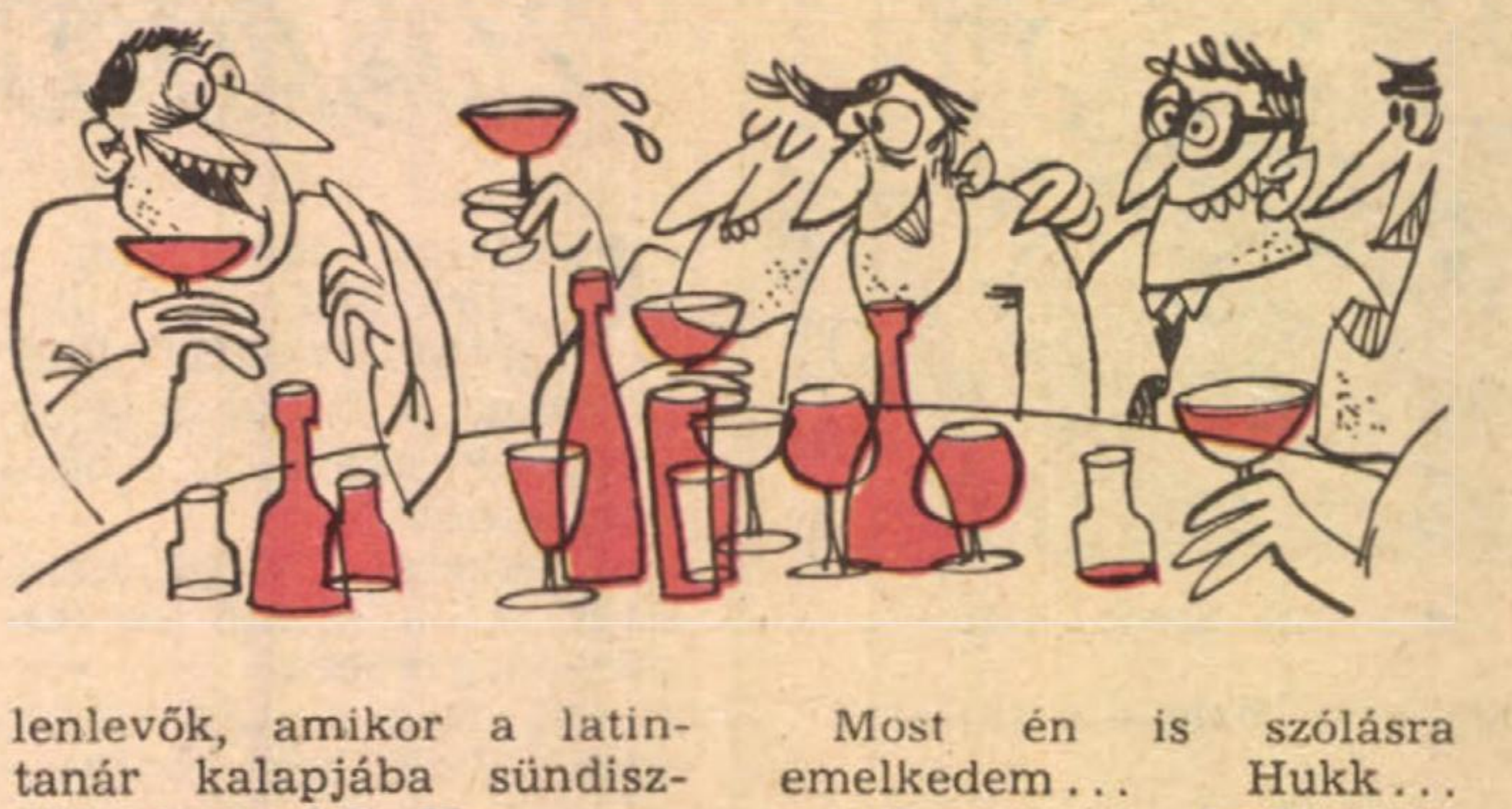

Most én is szólásra emelkedem... Hukk... mesélem... a daxlira ki emlékszik, a váltságdíjra, hukk... amikor levelet írt az osztály... A Fekete Kéz váltságdíjat követelt... Van, aki emlékszik, van, aki nem... Többnyire már nem is hallják, egymás vállára borulunk és sírva-kacagva idézzük a dicső múltat. Közeledik a búcsúzás, ki-ki megadja a telefonszámát, fel is irkáljuk szalvéta szélére, söralátétre, engem bíznak meg, hogy a huszonöt évesre összetrombitáljam az osztályt. Boldogan, édes gyermekeim, boldogan... Szervusztok... taxi... hol a lakáskulcs... hol az ágy... hol a pizsamám... hol vagyok én?...

Cseng a bitang telefon... Reggel van... Ki az? Te vagy, Kistelki? Hogy miért nem voltam ott a találkozón? Te miért nem voltál ott? Igen, igen a Mátyás pincében! Micsoda, hogy a másik teremben voltatok? De hiszen... én részt vettem egy... Miiii? Az a Márton Lajos Gimnáziumé volt?

Pedig minden egyezett. Lehetséges, hogy volt még egy olyan stramm osztály, még egy olyan vagabund társaság, még egy daxli-. még egy cserebogár-kaland széles e hazában?

Novobáczky Sándor

A RAKTÁRHIÁNY MEGOLDÁSA

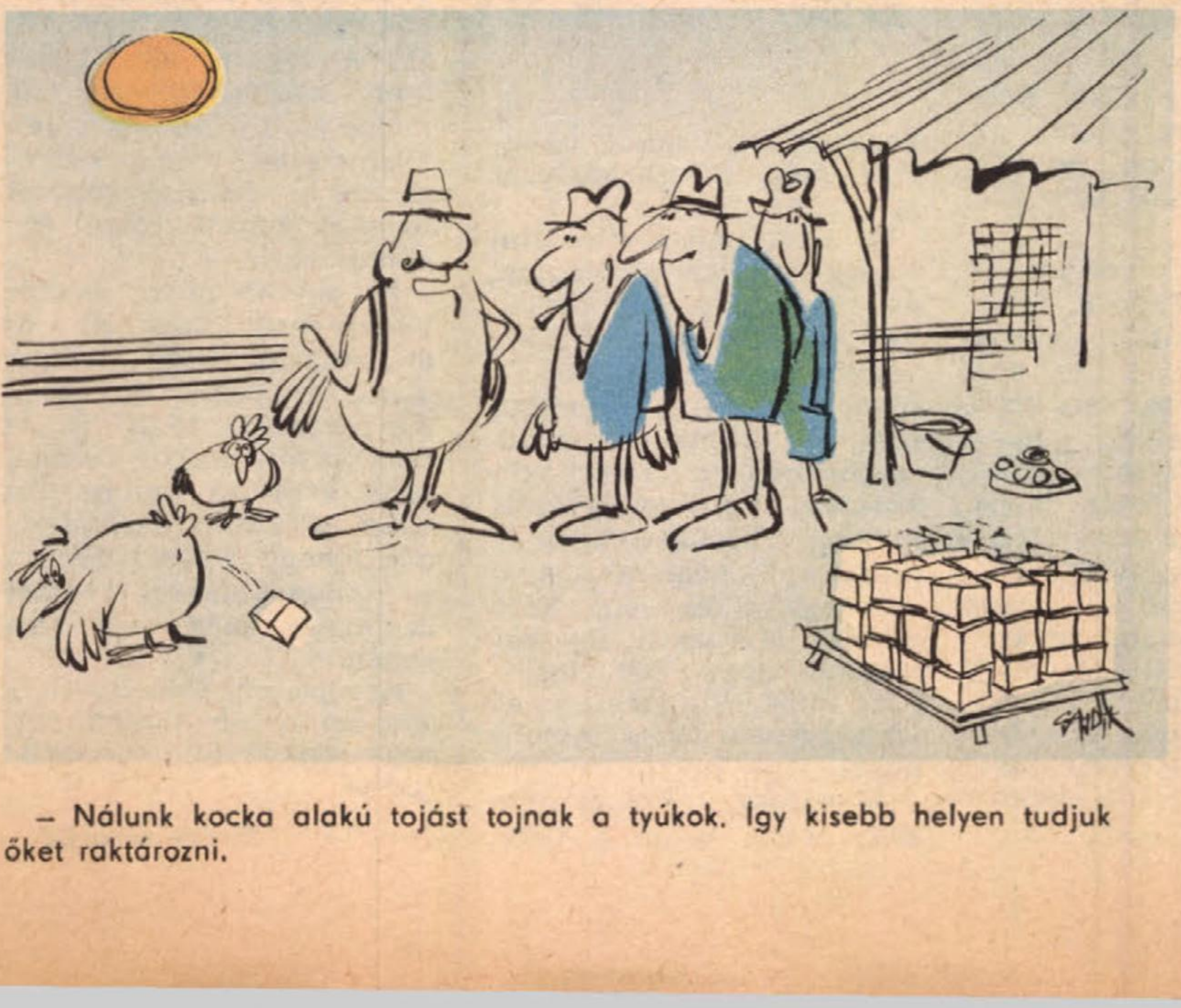

– Nálunk kocka alakú tojást tojnak a tyúkok. Így kisebb helyen tudjuk őket raktározni.

MINDIG LESZNEK PROBLÉMÁK...

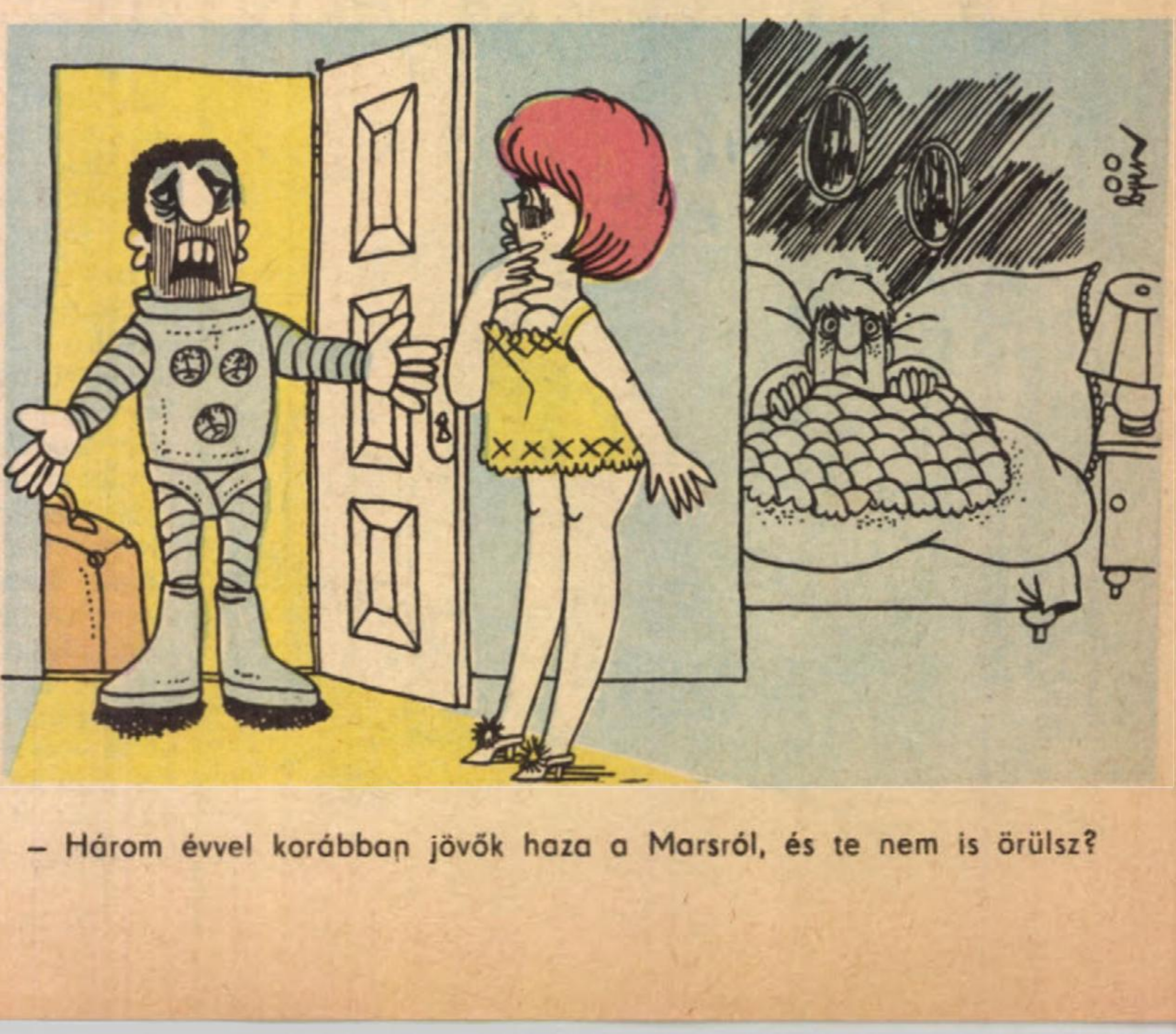

– Három évvel korábban jövök haza a Marsról, és te nem is örülsz?

MEGÁLLTAM A ZEBRÁNÁL. ELŐTTEM VÉGET NEM ÉRŐ KOCSIOSZLOP SZÁGULDOTT. SZERÉNYEN FELEMELTEM A KEZEM ÉS ESENGVE NÉZTEM A VEZETŐKRE. HÁTHA MEGÁLL VALAKI. DE A KOCSIK RÉSZVÉTLENÜL SZÁGULDOZTAK TOVÁBB. NÉHÁNYSZOR MEGPRÓBÁLTAM LELÉPNI A JÁRDÁRÓL. SZERENCSÉMRE MINDIG JÓ IDŐBEN UGROTTAM VISSZA, KÜLÖNBEN MOST NEM ÍRHATNÁM MEG EMLÉKIRATAIMAT, MELYNEK CÍME:

ÍGY MÚLIK EL EGY GYALOGOS ÉLETE

Ácsorogtam a Körút szélén, mert mindenképpen át kellett volna jutnom a túloldalra. Már nem emlékszem pontosan, hogy miért akartam a másik oldalra átmenni, de ez nem is lényeges. Közben az átkelni szándékozók csoportja egyre növekedett. A közös sors összehozott minket, megpróbáltunk többször csoportosan lelépni a zebrára, de hiába. Később ezt a feladatot csak a férfiak egy kijelölt csoportjának engedélyeztük, mert nekik jobb a reflexük.

Két hónap után már kissé zúgolódtam. Szerencsémre a családom rendesen gondoskodott rólam. Naponta hozta a gyerek az ebédet, vacsorát és a tiszta fehérneműt.

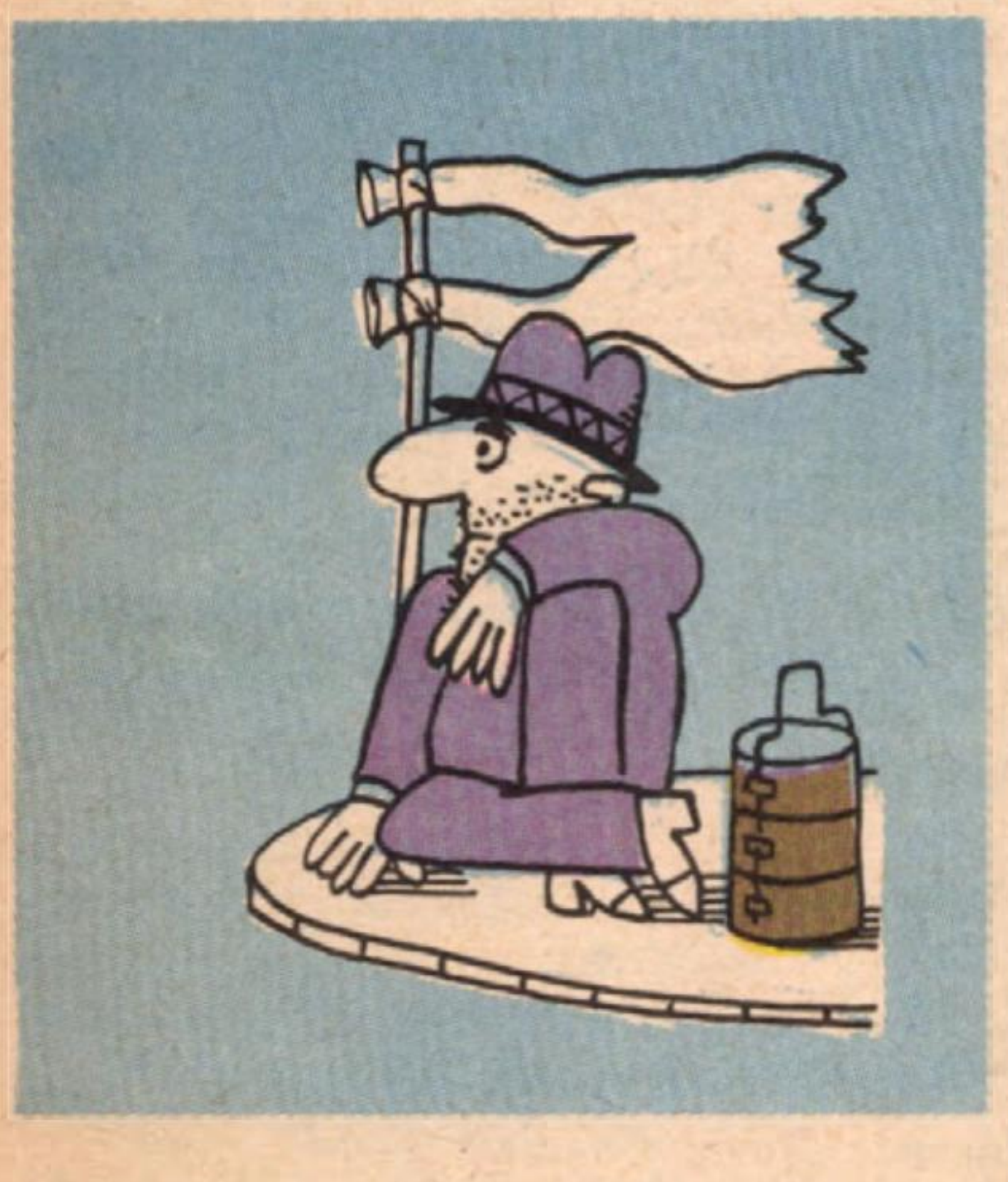

Többször szerepeltünk a tévében is. A riporter azt mondta, hogy az egész társadalom megértéssel szemléli hősies erőfeszítésünket és kívánják, hogy végül is sikerüljön átjutnunk a Körúton. Az illetékesek gondoskodtak rólunk. Engedélyezték, hogy néhány sátrat verjünk fel, egy önkiszolgáló büfét és fodrászszalont is létesítettek. Éppen jókor, mert a gyerek már nem hozta az élelmet. Közben megnősült ugyanis, és a saját gyerekeiről kellett gondoskodnia.

Az átkelni vágyók csoportja egyre növekedett. Néhány asszony — és mit kerteljünk —, néhány leány is, egészséges gyermeknek adott életet. Bensőséges ünnepséget rendeztünk annak az ifjú párnak, akik itt az út szélén ismerték meg egymást, és itt határozták el, hogy életük hátralevő részében együtt óhajtanak átkelni. Szerencse, hogy az átkelni szándékozók csoportjában volt egy anyakönyvvezető. Tekintettel a körülményekre, leszerződtettünk egy bábát is, de erre már nem is volt szükség, mert az illetékesek egy körzeti orvosi rendelőt állítottak fel a sarkon. Természetesen csak ideiglenes jelleggel, amíg sikerül az állandóan száguldozó és véget nem érő kocsioszlopot leállítani, hogy átmenjünk a túlsó partra.

A gyerek időnként kihozta a kicsit, büszkén mutogattam az unokámat a többieknek, aki nemsokára már maga is odatalált, sőt az újságokat is kihozta. Ebből riasztó híreket olvastunk. Már majdnem minden családnak van gépkocsija — tudatta büszkén a lap, és bennünk egyre fogyott a remény, hogy valaha is átjuthatunk a túlsó oldalra. Rólunk is gyakorta írt a sajtó, bár az első oldalról a „Hírek" rovatba kerültünk. Közölték, hogy egy orvoscsoport költözött közénk, hogy felderítse: hogyan bírja el a szervezet ezt az életmódot, mely a következő évtizedekben egyre elterjedtebb lesz a fővárosban. A vizsgálat megállapította, hogy a halálozási arányszám semmivel sem nagyobb, mint azoknál, akik nem akarnak átmenni a túlsó oldalra. Időnként híreket kaptunk azokról is, akik a túlsó oldalról szeretnének átjönni a mi oldalunkra és már évtizedek óta állnak az út mellett, a zebra szélén, felemelt kézzel. Természetesen, kinevettük őket. Onnan akarnak átjönni, ahová nekünk átjutni: életünk célját jelenti. De hát az emberi lélek kiismerhetetlen. különösen a járda szélén, amikor át akar menni a túlsó oldalra.

Közben elértem a nyugdíjkorhatárt, de a pénzt nem folyósították, mert nem tudtam az ívet kitölteni. Ehhez ugyanis be kellett volna mennem a nyugdíjintézetbe, de az is a túlsó oldalon volt.

Az átkelni vágyók csoportjában közben kialakulnak a nemzedéki ellentétek. Fiatal suhancok, akik talán mindössze egy, vagy két éve akartak csak átmenni a túlsó oldalra, hangosak és követelőzőek lettek, azzal vádoltak minket, hogy a mi szájtátiságunk az oka, hogy ma itt kell állni a sarkon. Beategyütteseket, utcaszínházakat alakítottak, de ennek sem lett eredménye. Egy nagy szakállú fickó vallási szektát alapított. Hitvallása nagyon hasonlított a keresztényekéhez, csak a túlvilág szót mindenütt a túloldal megjelöléssel helyettesítette. Azt hirdette, hogy a jók, haláluk után átjuthatnak a túlsó oldalra.

És akkor egy délben csoda történt. Valahol a Körúton közlekedési dugó keletkezett. A kocsioszlop leállt, a csoportban felbomlott a rend, az emberek egymáson átgázolva elindultak a túlsó oldal felé. Én is elindultam, de lábaimban már nem volt erő. Különben is már régen nem volt semmi keresnivalóm a túlsó oldalon...

Kelt 1997 novemberében,
Budapesten

Ősz Ferenc

SZÁLLÍTÁSI NEHÉZSÉGEK

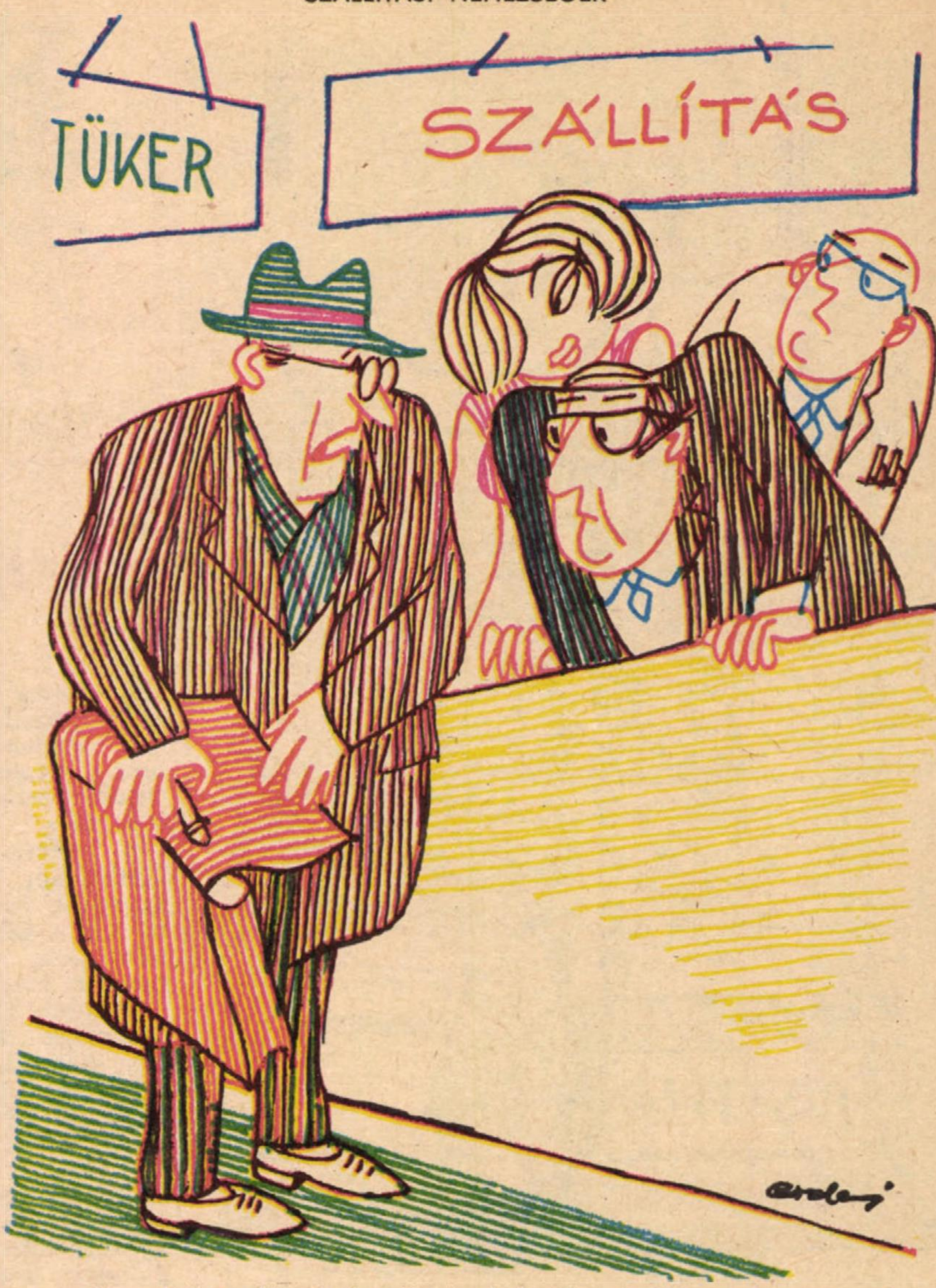

– Ha minden reklamációmnál ideadtak volna öt kiló szenet, már otthon lenne a tíz mázsám.

A HÉT érdekes embere

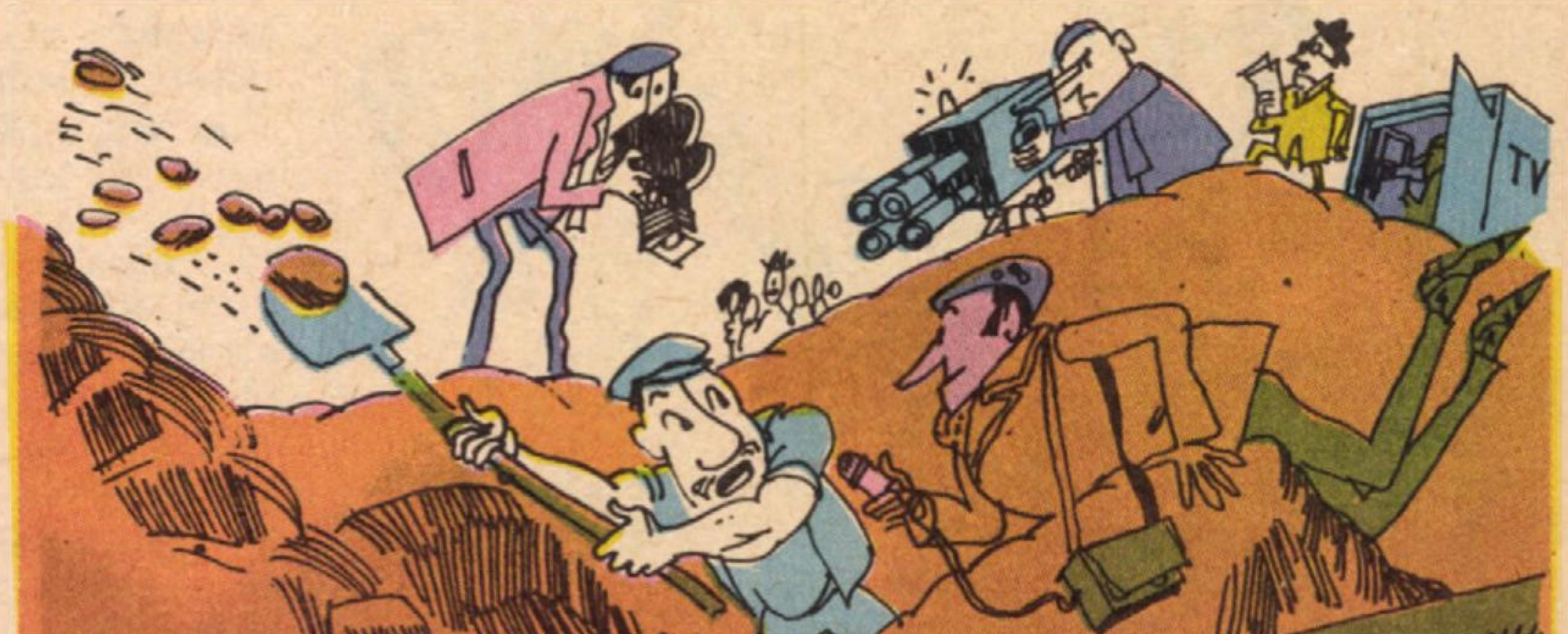

Hát már az is érdekes, ha valaki keményen dolgozik?!

UDVARIAS FERFI

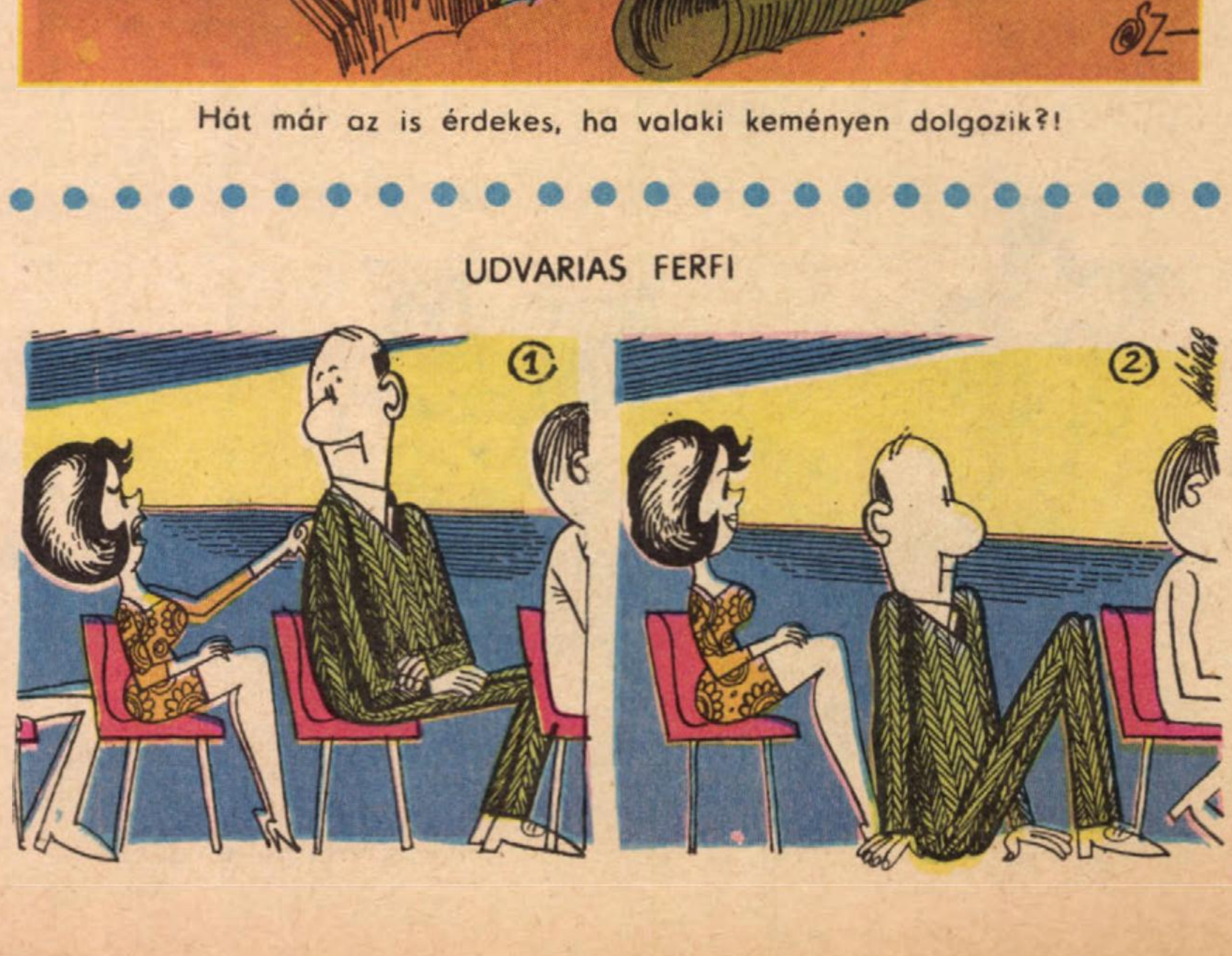

MEGBÍZHATÓ ÜZLET

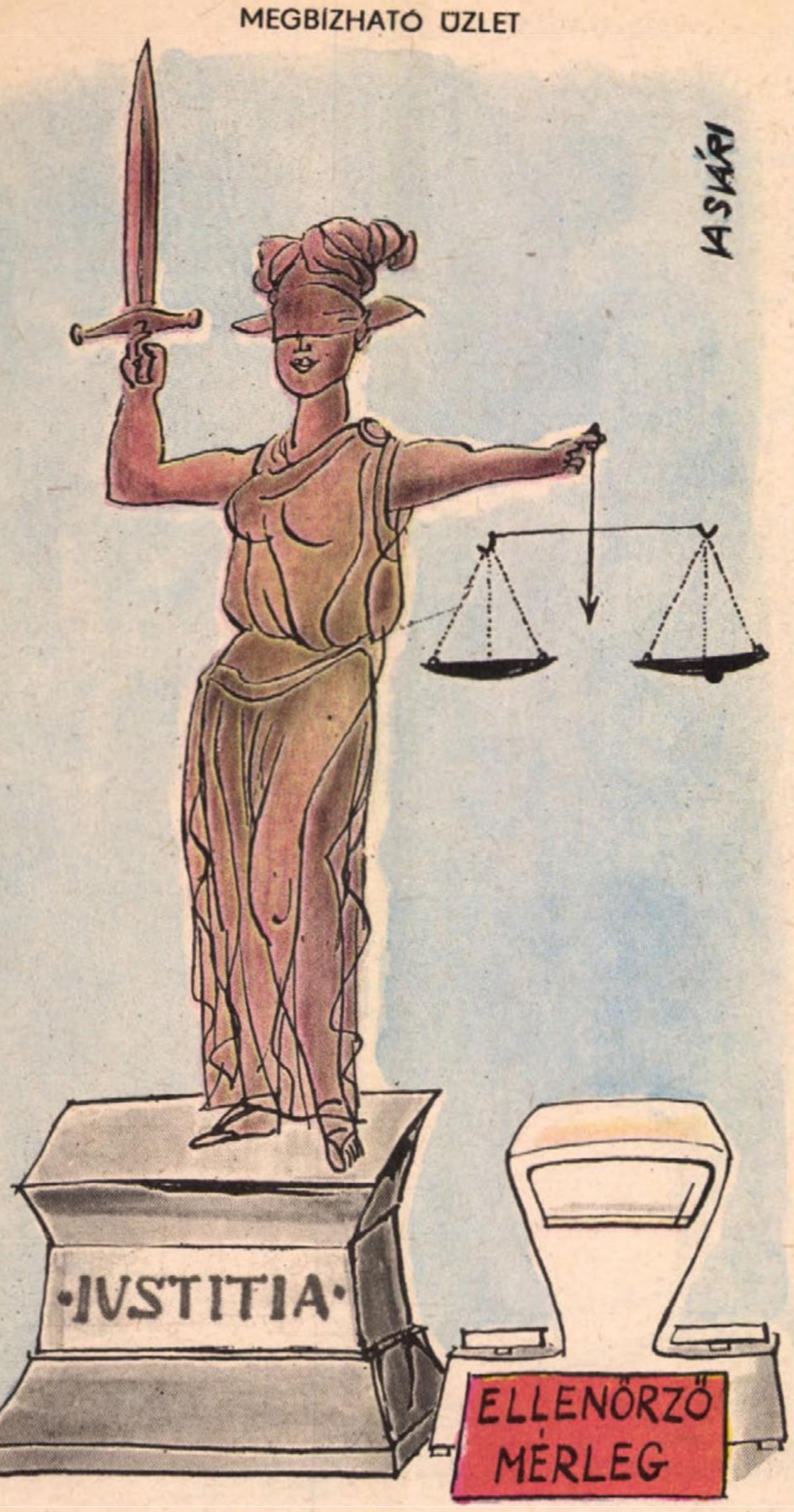

SEGÉDMUNKÁS-FELVÉTEL

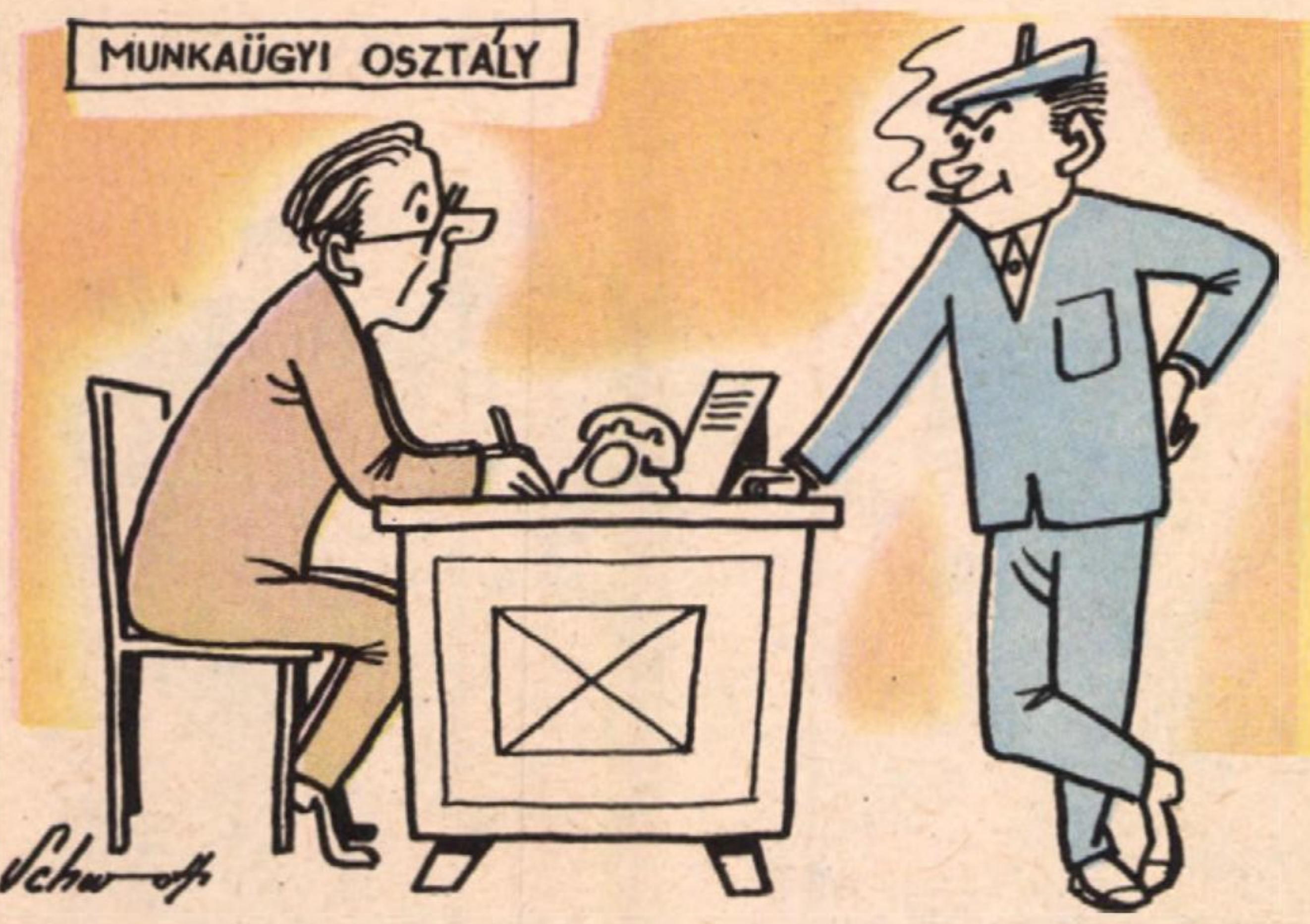

– Mikor született?
– Valami ajándékkal akar meglepni?...

MAXI

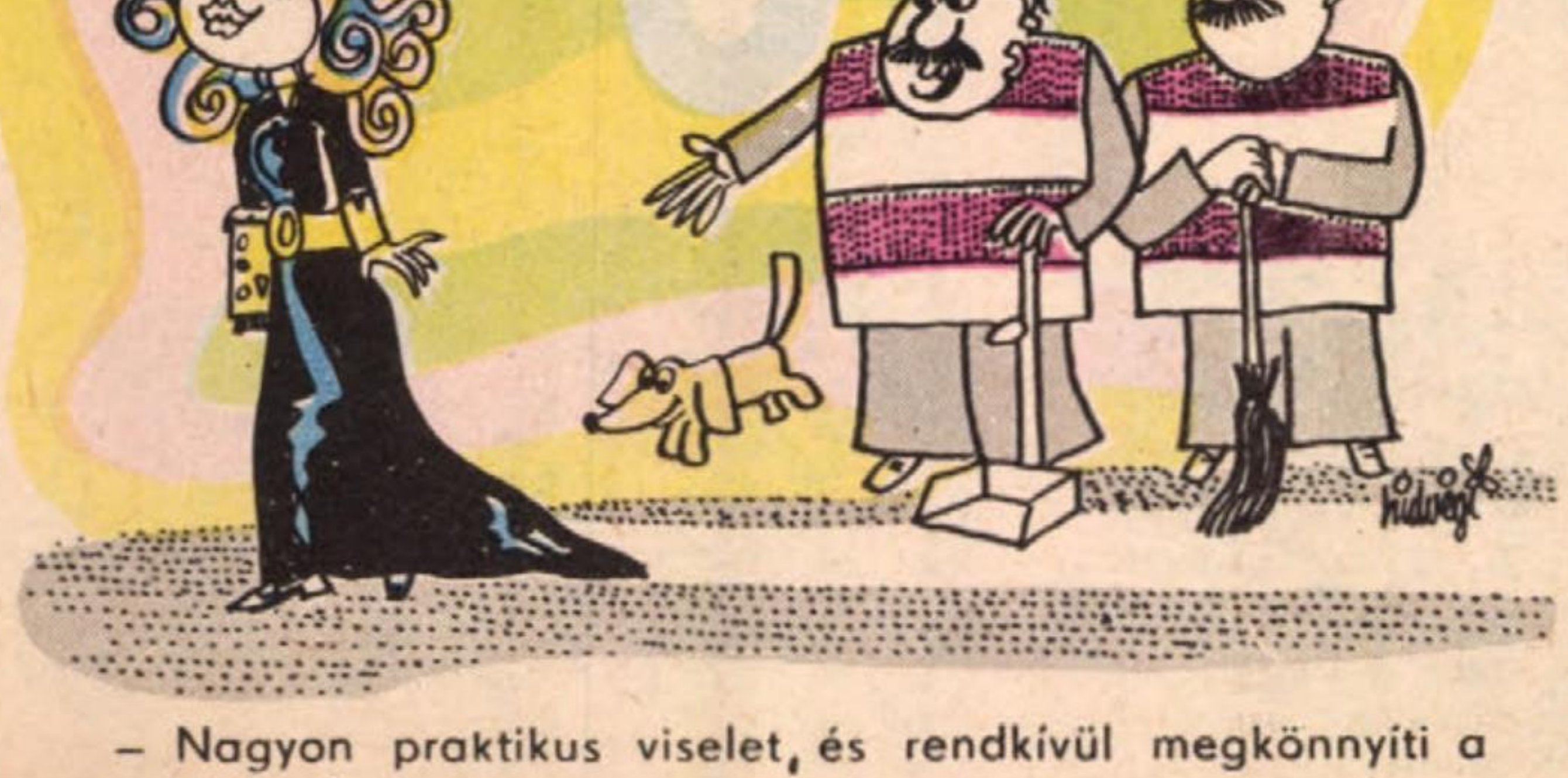

– Nagyon praktikus viselet, és rendkívül megkönnyíti a munkánkat!

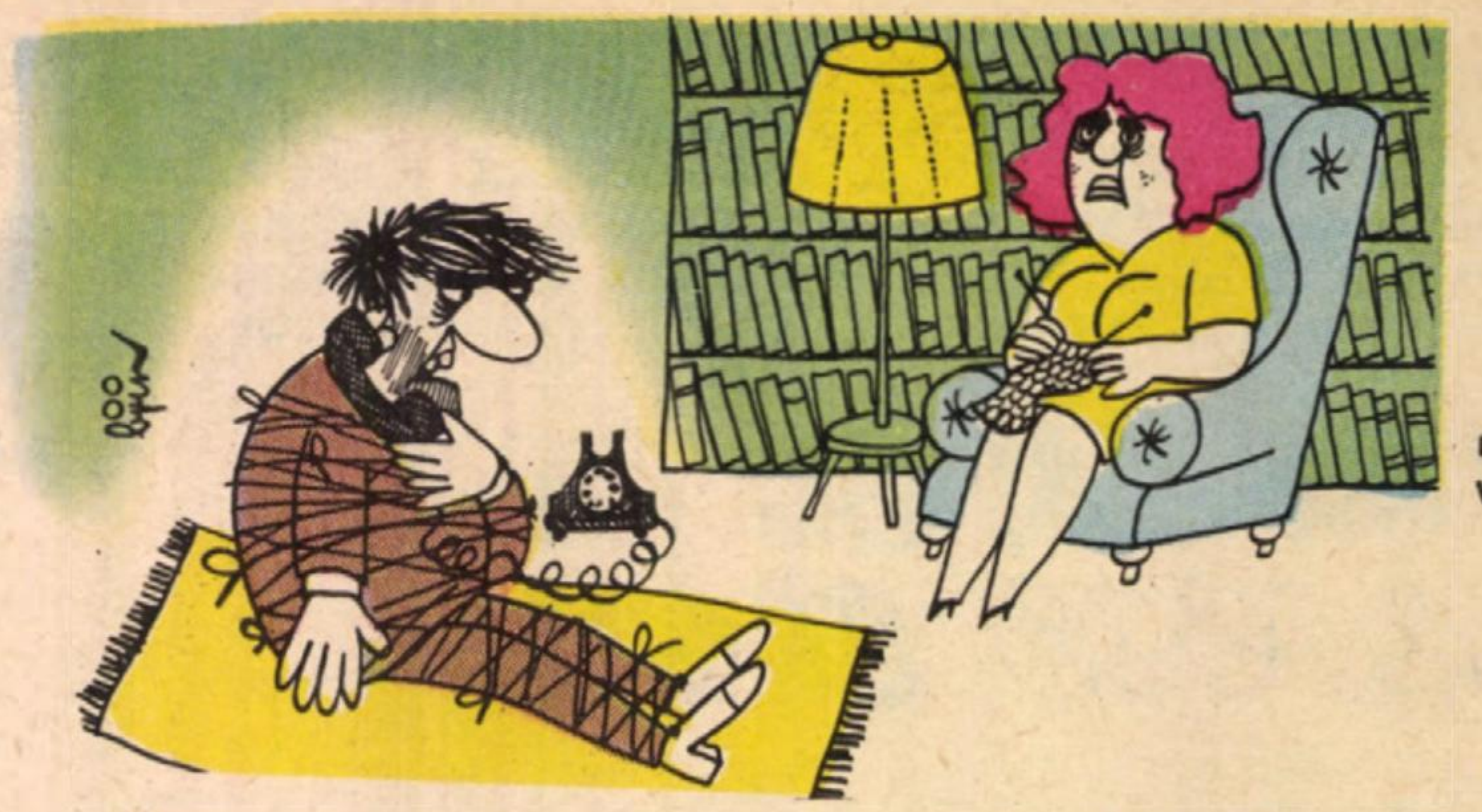

PROGRAM-VÁLTOZÁS

– Sajnálom, fiúk, ma nem mehetek veletek sörözni.

a siker kulcsa

Előzetes telefon-megbeszélésünk értelmében pontban tíz órakor léptem be a főosztályvezető elvtárs előszobájába.

A kedves titkárnő tudott rólam, hellyel kínált, és szíves türelmemet kérte. Ezt a kérését a következő két órában vagy hússzor megismételte.

Odakint épp delet harangoztak, amikor végre rám kacsintott, hogy készülődjem, mert — „ha ezt a telefont lebeszéltük" — bemehetek.

Fölálltam, megigazítottam a nyakkendőmet, lesimítottam a hajamat, és ugrásra készen, de kellő áhítattal lestem a párnázott ajtót.

Ebben a pillanatban belépett Forsz Csaba. Magas nyakú, zöld pulóverben, szőke bodor szakállban odahimbált a titkárnőhöz, kezet csókolt és miközben mutatóujján hanyagul pörgetett egy kulcsot, sugdosott valamit.

A titkárnő hipnotizálva nézte a kulcsot, a fityegőjét és az azt díszítő Mercedes emblémát. Azután fölocsúdva a főnöki ajtóhoz lépett, és szélesre tárta.

— Elnézésedet, de öt perc az egész — mondta Csaba, miközben az orrom előtt besétált a főosztályvezetőhöz.

Fél óra múlva együtt jöttek ki és mentek tova. A titkárnő ekkor megnyugtatott, hogy nincs semmi baj, bízik benne, egy héten belül sikerül új „időpontot szereznie", érdeklődjem telefonon.

Leérve a hivatalból, betértem a sarki presszóba, hogy sérült lelkivilágomat megvigasztaljam egy kávéval. Leültem és intettem a felszolgálólánykának, aki visszaintett nekem, és tovább diskurált a pénztárosnővel. Unalmamban a szomszéd asztalnál ülő csinos hölgyikét probáltam fikszírozni. Megvetően végigmért, s tüntetően hátat fordított.

Akkor bevonult Forsz Csaba. Mutatóujján hanyagul pörgette a slusszkulcsot. Mire lehuppant egy székre, a felszogálólányka már ott hajlongott előtte, s meghallgatva kívánságát, futott a pulthoz. Csak erre várt szomszédomban a hölgyike. Fölállt és odatipegett.

A csúnya irigység elemi erővel tört rám, s alapjaiban megrázta idegzetemet. Fölugrottam, elrohantam, s meg sem álltam az SZTK-rendelő idegosztályáig.

Alig fél órát várakoztam, amikor megjelent Forsz Csaba. Az első pillanatban azt hittem, nem személyesen ő az, csupán látomás, hogy kitört rajtam az üldözési mánia. A második pillanatban azonban a nővérke meghipnotizálva bámulta az ujján forgó slusszkulcsot, majd soron kívül bebocsátotta, megértettem, élő valóság, s nem szabad csodálkoznom rajta, mert úgyis hiába.

— Ebből kérj te is, kispajtás! — mondta öt perc múlva, amikor kijött és mutatta a receptjét. A nehezen kapható *Polivitaprix 14* injekcióból írt neki a doktor úr 24-et.

Én azonban hiába kértem, könyörögtem, csak Andaxint tudtam kisírni. Dühömben odavágtam a doktor úrnak: — Forsz Csaba miért kivétel?

— Kérem, vigyáznunk kell arra, hogy milyen állapotban ül valaki a volánnál.

A villamosmegállóban ismét találkoztam Forsz Csabával.

— Barátom — szóltam hozzá megdöbbenve —, hát ennyire rossz idegállapotban vagy? Már nem is mersz a volán mellé ülni?

— Milyen volán mellé? — nevetett rám fölényesen, majd bizalmasan a fülemhez hajolt. — Nincs nekem kocsim, csak ez a slusszkulcsom.

— Nem értem — bámészkodtam rá.

— Öregem — kacsintott —, a kulcs a fontos. Nem a kocsi. Érted?

Értem.

Sólyom László

ÖSSZETÖRT FÉRJ

– Szent isten! Visszajött!

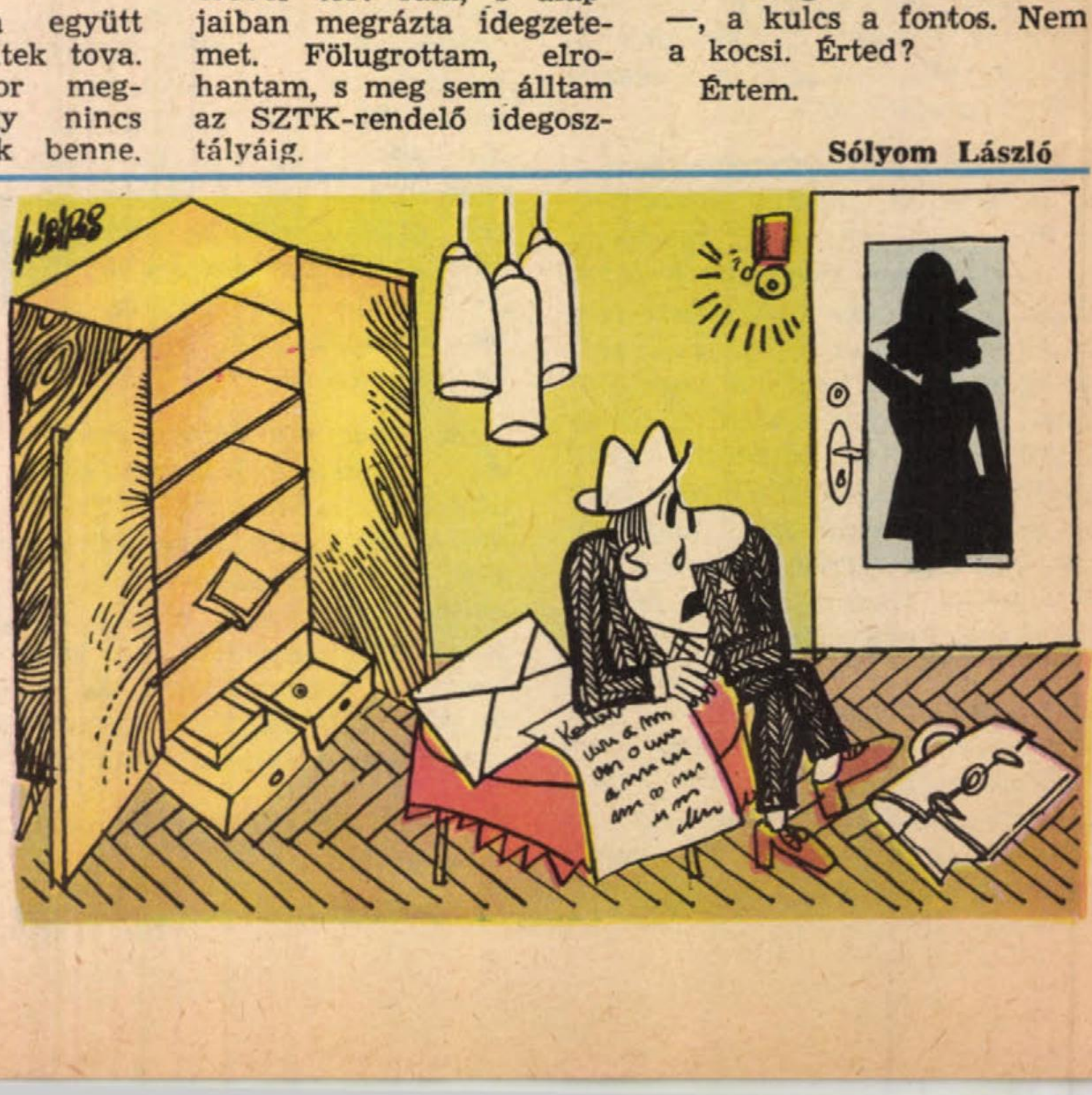

KÖNYVTÁR MÉLYÉN

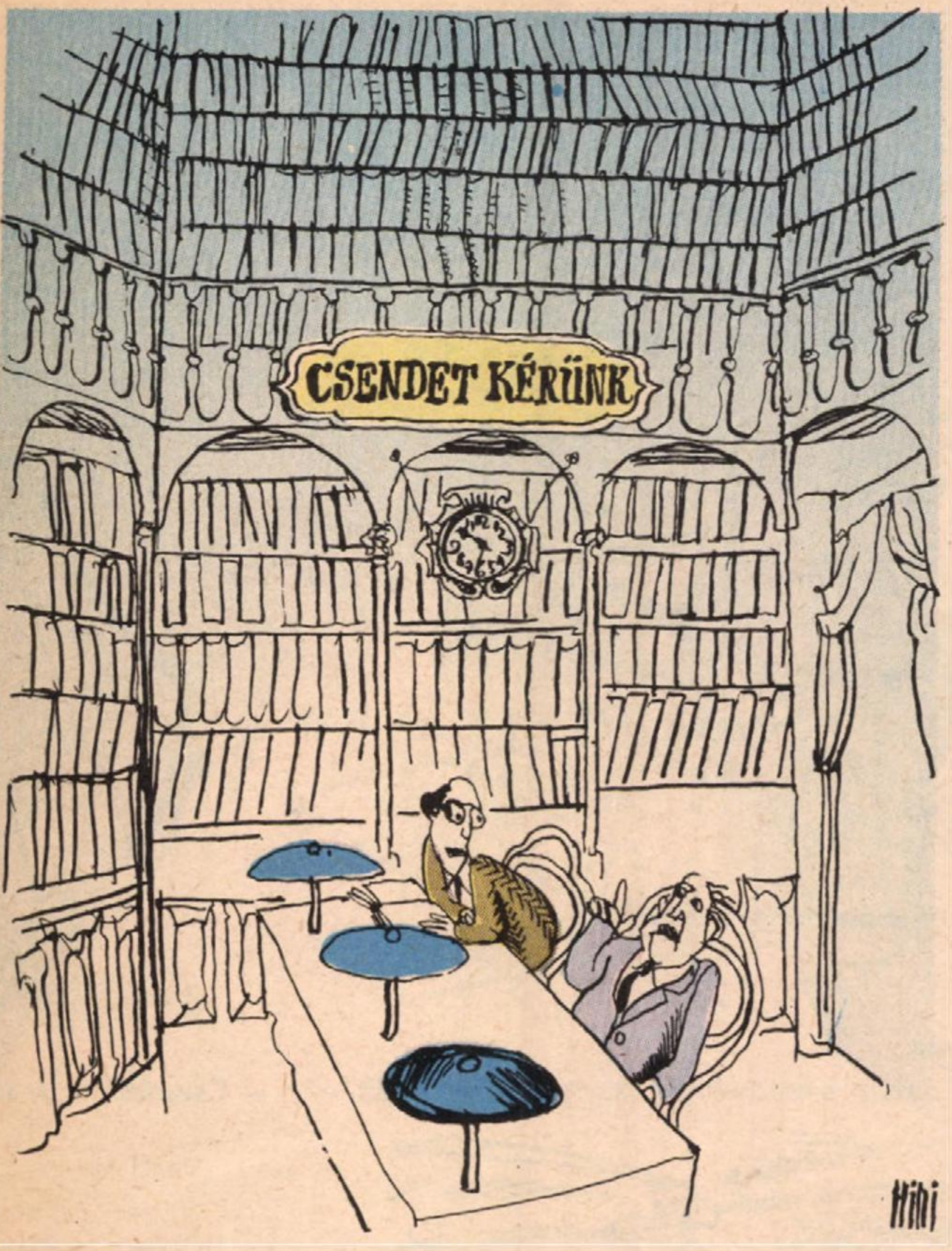

– Te nem olvasol?
– Á, csak kipihenem a zajártalmakat...

ÁRUSÍTÁS NÉLKÜLI ELADÓKÉPZŐ BOLT NYÍLIK

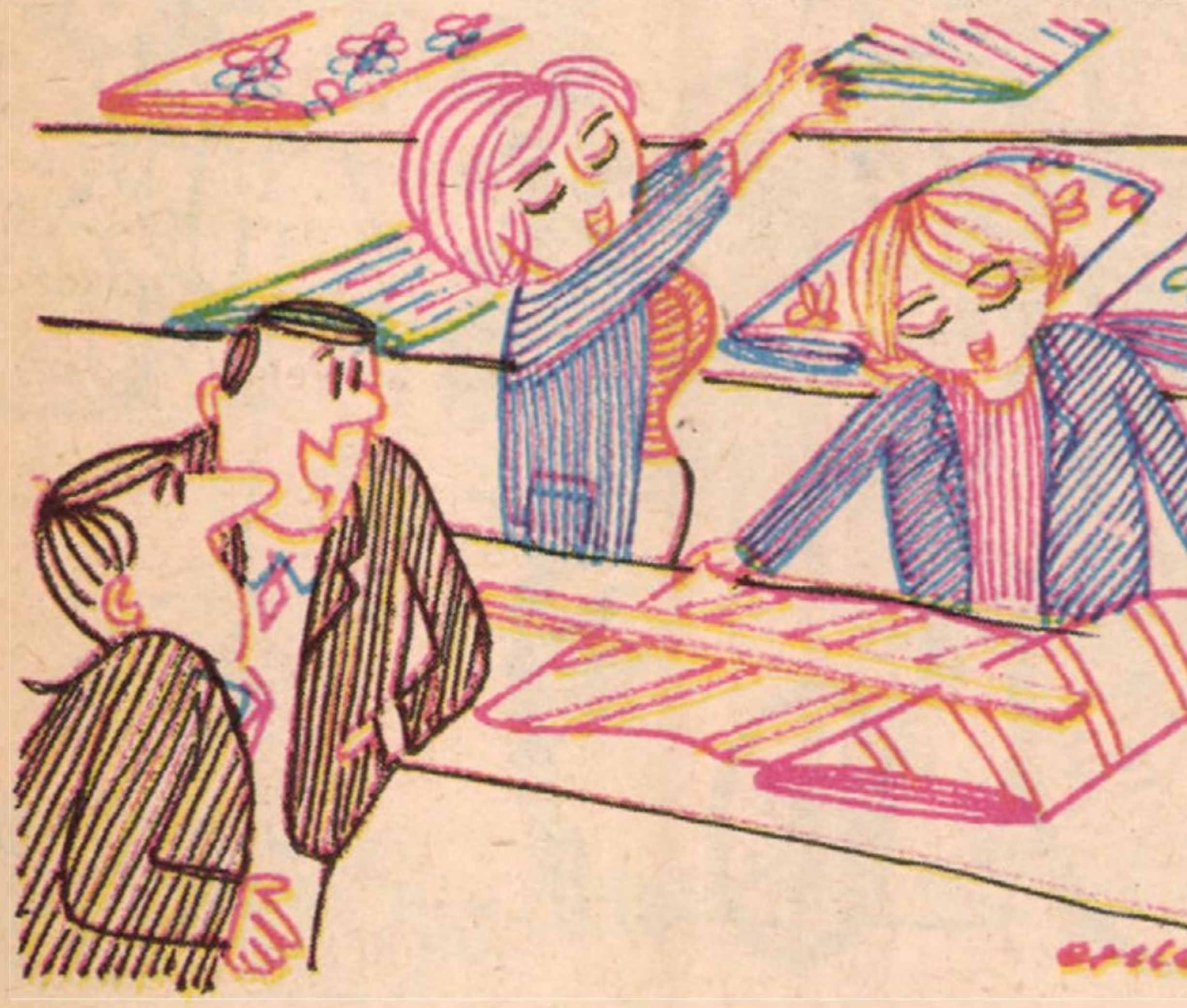

– Őszinte elismerésem. Eszményiek itt az eladók!
– Ja kérem, itt nem idegesítik őket a vevők...

TÜRELMETLEN GYEREKEK

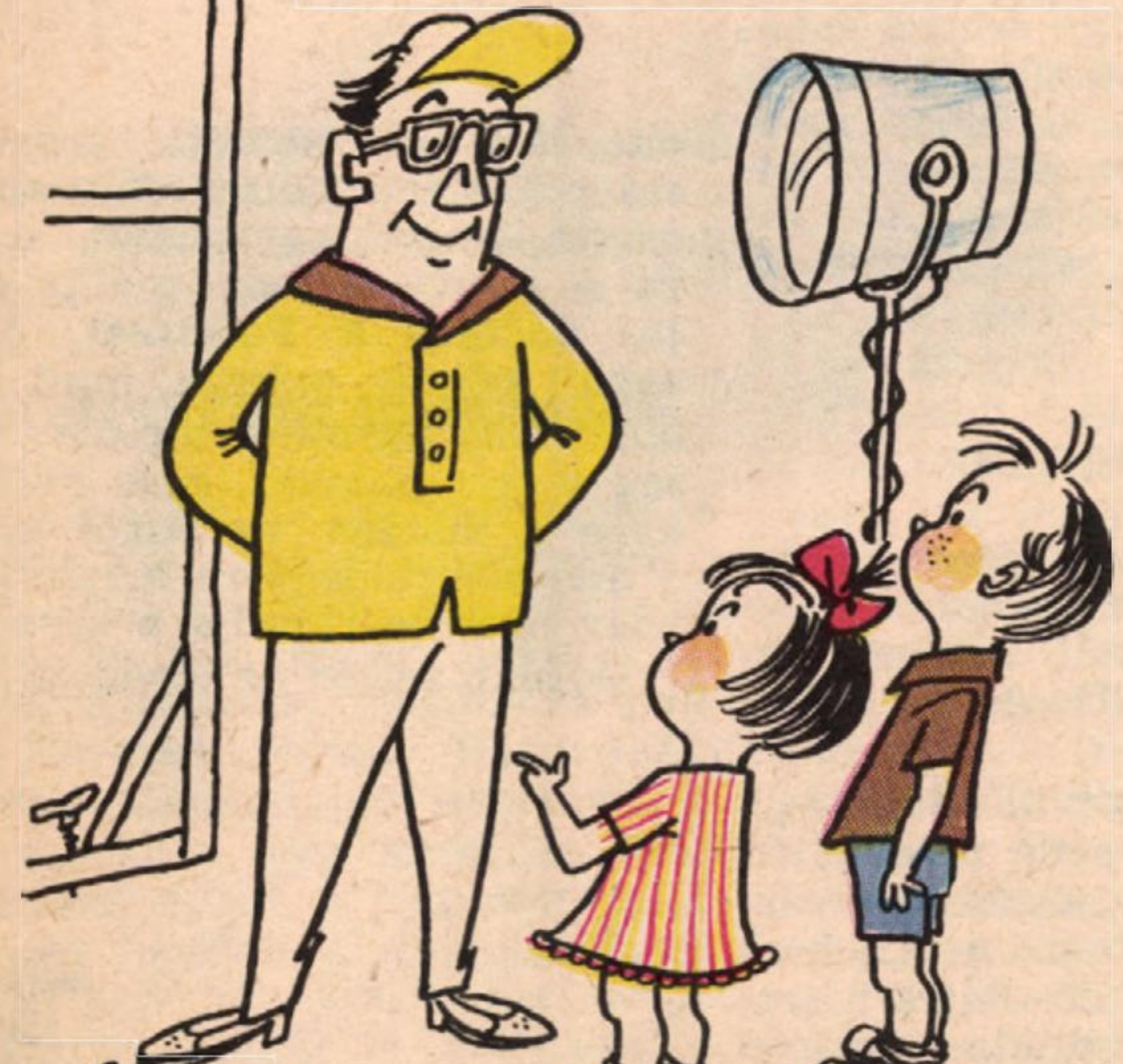

– Filmezni szeretnénk!...
– Majd, ha nagyobbak lesztek...
– Nem lehetne addig a rövid filmnél?

MUNKA-ALVÁS

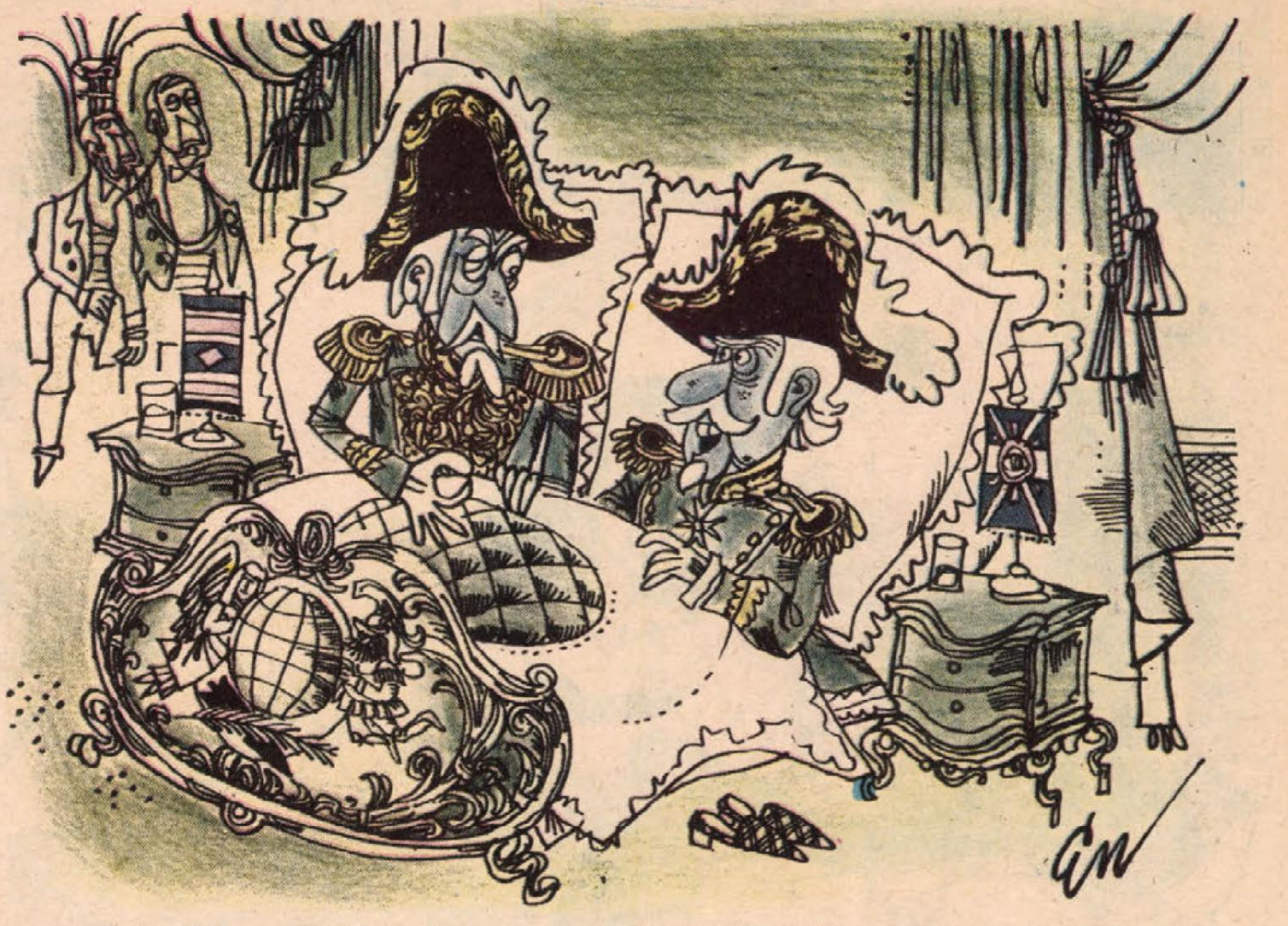

– Azt ajánlom, mielőtt elhamarkodott döntést hoznánk, aludjunk rá egyet!...

PROFIL

Őszintén bevallom: egy idő óta komolyan aggódom, hogy elveszítem a profilomat.

Mióta is e félelem? Igen, emlékszem. Az Elektromos Művek Baross téri irodájának egyik ablaka előtt álltam. Előttem neves irodalomtudósunk. A hivatalnok már állította ki az űrlapot. Új, kétfázisú villanyóra kell, mert a villanykályhák sokat fogyasztanak.

— Sajnos — mondta a hivatalnok —, új vezetékeket is be kell húzni. Ehhez a munkához a fogyasztónak kell gondoskodni villanyszerelőről...

— De kérem — érvelt neves tudósunk —, én teljesen járatlan vagyok ezekben a dolgokban. Nem tudna ajánlani nekem egy villanyszerelőt?

A hivatalnok mintha nem hallotta volna a kérdést. De mégis, mert fél perc múlva megszólalt:

— Nem kérem, ez nem a mi profilunk...

Neves tudósunk változatlanul járatlanságára, nagy elfoglaltságára hivatkozott. Mire a hivatalnok:

— Jó, holnap kiküldök egy szerelőt. Többet nem tehetek... Mert ez nem a mi profilunk...

S ekkor hirtelen, mint egy látomás, megjelent előttem a villanyszerelő. Odahajolt a hivatalnok füléhez, s közben valamit a zsebébe csúsztatott. Láttam, ahogyan a két profil közeledett egymáshoz, majd lassan egybefolyt, annyira, hogy már csak kusza, elmosódott vonalakat láttam.

A látomást hamar elfelejtettem. Történt azonban, hogy nem sokkal ezután egy tapétázó kátéeszbe mentem. Tíz négyzetméter tapétázást kértem, különleges anyagból. A főnök fogadott is, meg nem is, tárgyalt is, meg nem is, vállalta is, meg nem is. Végül mind többször ismételgette a *nemet*.

— Nem lehetne mégis? — kérdeztem, mire ő: kérem, nekünk 50 négyzetmétertől kezdődik az üzlet... Tíz négyzetméter? Olyan ez, mintha valaki bemenne a szalámigyárba és tíz deka szeletelt szalámit kérne... Majd váratlan fordulattal: Feri! Megcsinálnál tíz négyzetmétert?

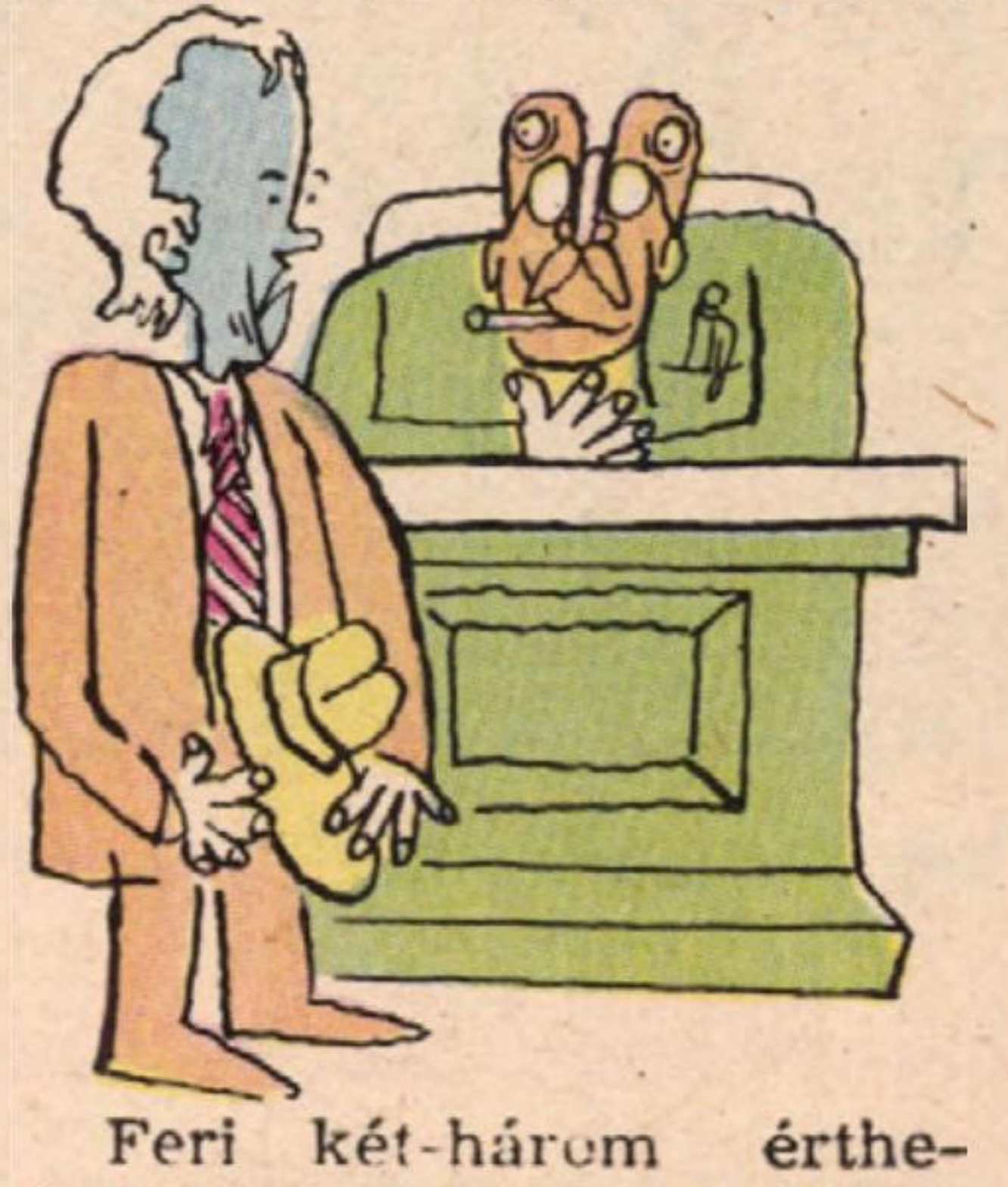

Feri két-három érthetetlen szót mormolt. A végét már én is értettem:

— Úgy igen, de különben nem!

Nagyon kellett az a tíz négyzetméter. Annyi helyütt próbálkoztam már, s azt a különleges mintát egyszerűen nem lehetett kapni. Miközben töprengtem, újra hallottam a főnök hangját:

— Kivinni egy nagy teherautóval az asztalt, a bakokat... Lekaparni, glettelni, várni, enyvezni, megint várni... Mindezt tíz négyzetméterért! Ki fizeti ezt meg?

— Én — vágtam rá határozottan, s mert akkorra már minden világossá lett előttem, hozzátettem: mivel el kell ismernem, hogy egy bagatell munkáról van szó, s egy ilyen nagy kátéesz nem foglalkozhat ilyesmikkel, csinálják meg — privát munkában.

Feri odaugrott, felírta a címemet, s közölte, még aznap felkeres. A kapu alatt pedig:

— Kérem, nekem kiváló minőségű, csodaszép angol tapétám van. Nem olyan vacakok, mint azok, amiket magának az irodában mutattak.

Feri azóta elkészült a munkával. A minap néztem a gyönyörű angol tapétát és azon gondolkodtam, honnét kerítette azt egy kátéesz-alkalmazott? Maradék anyag? Bizonyára a kátéeszé. Feri megvette? Naivság...

Ez volt az a pillanat, amikor először éreztem, valami baj van a profilommal. Nem, nem veszítettem még el. Igen, harcolok érte, nem engedem, hogy az ugyan nem konok, de határozott vonalak valahogy kicsorbuljanak. Már csak elvből sem. De mi lesz, ha holnap ismét tíz négyzetmétert kell tapétáztatnom? Ha nem jönnek a kátéesz vízvezetékszerelői? Ha nem érnek ide időben az Elektromos Művektől? Ha nem kapok meg az állami boltokban egy alkatrészt? A művek, a kátéeszek, lám, milyen egyszerűen megoldják a dolgot: profilt változtatnak. S hogy vele változik az ott dolgozóké is? Ki törődik vele? És ki törődik azzal, hogy közben megváltozik az én profilom is? Elveszti határozott élét, belemosódik a bizonytalan környezetbe, ahol mind több határozatlan arcélű, profilját vesztett ember sürgölődik, forgolódik. De hogyan nézek majd a tükörbe, ha ez így megy tovább?

Mert sokan vagyunk, akik szeretünk minden nap szembenézni önmagunkkal, és meg akarjuk őrizni a profilunkat. Már csak elvből is.

Faragó Jenő

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Milyen ajándékot szeretnének születésnapjukra?

Szür-Szabó József

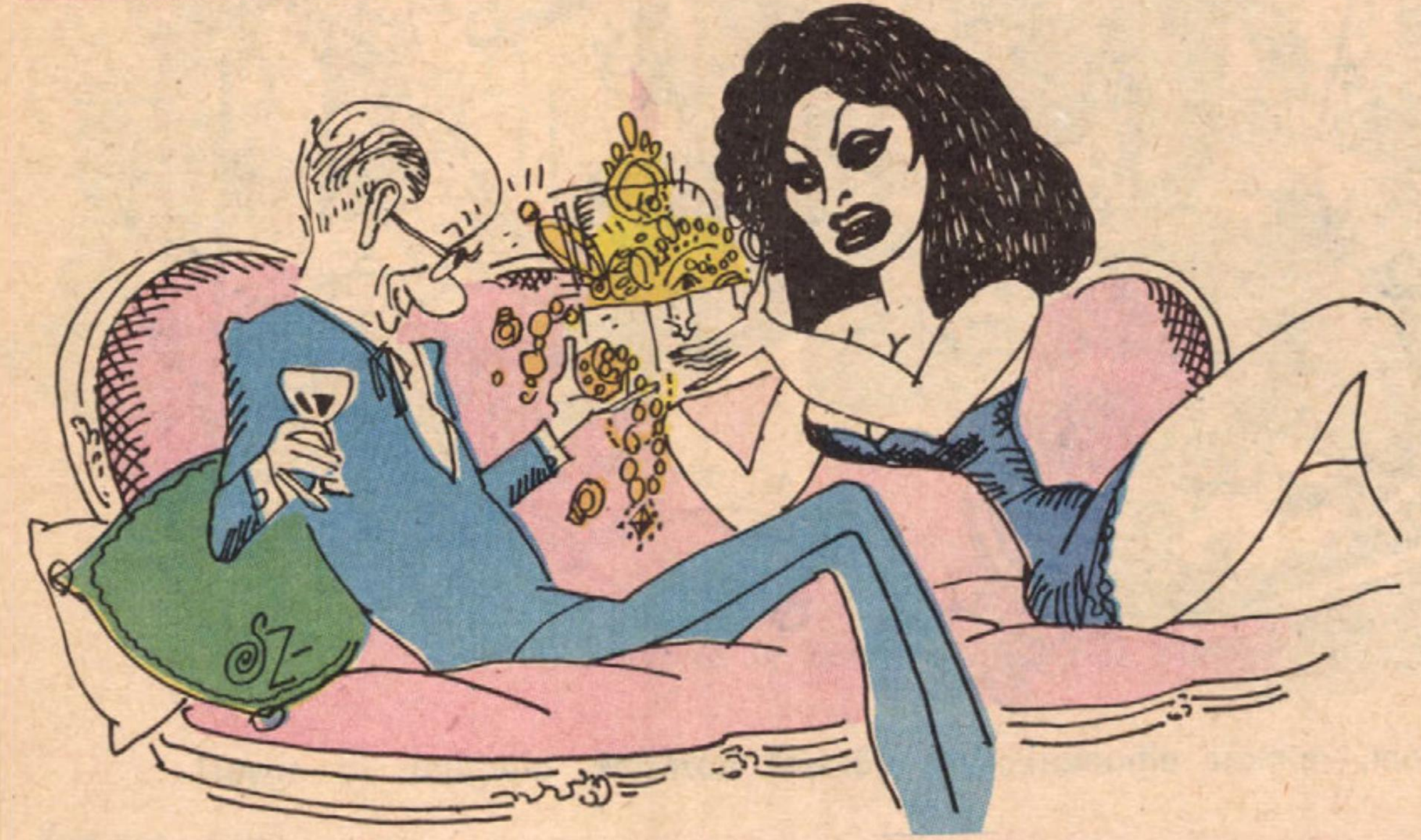

– Szeretném megkapni Sophia Lorentől azokat az ékszereket, amelyek megmaradtak...

Barát József:

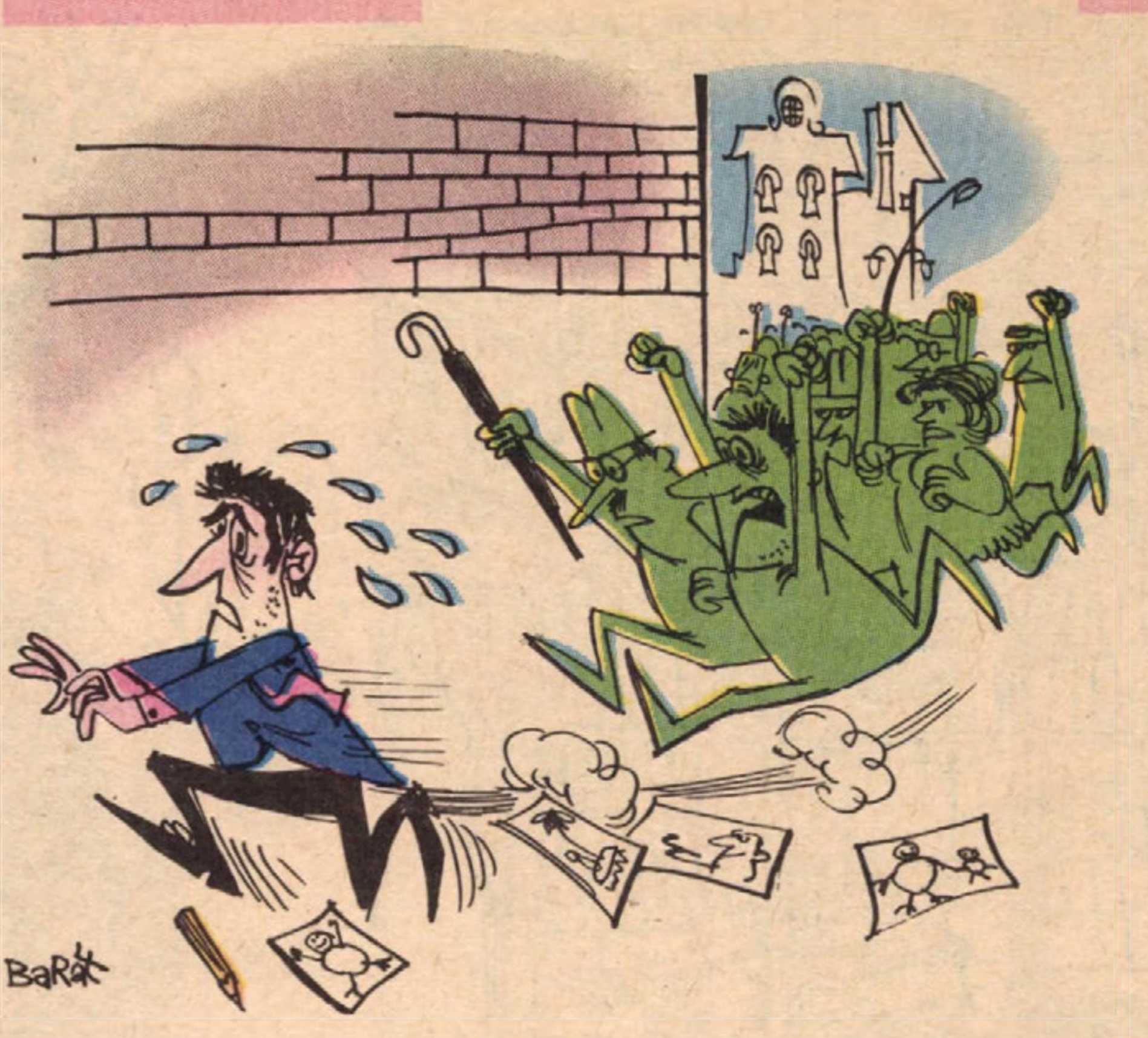

– Néhány nap haladékot...

Császár Tamás:

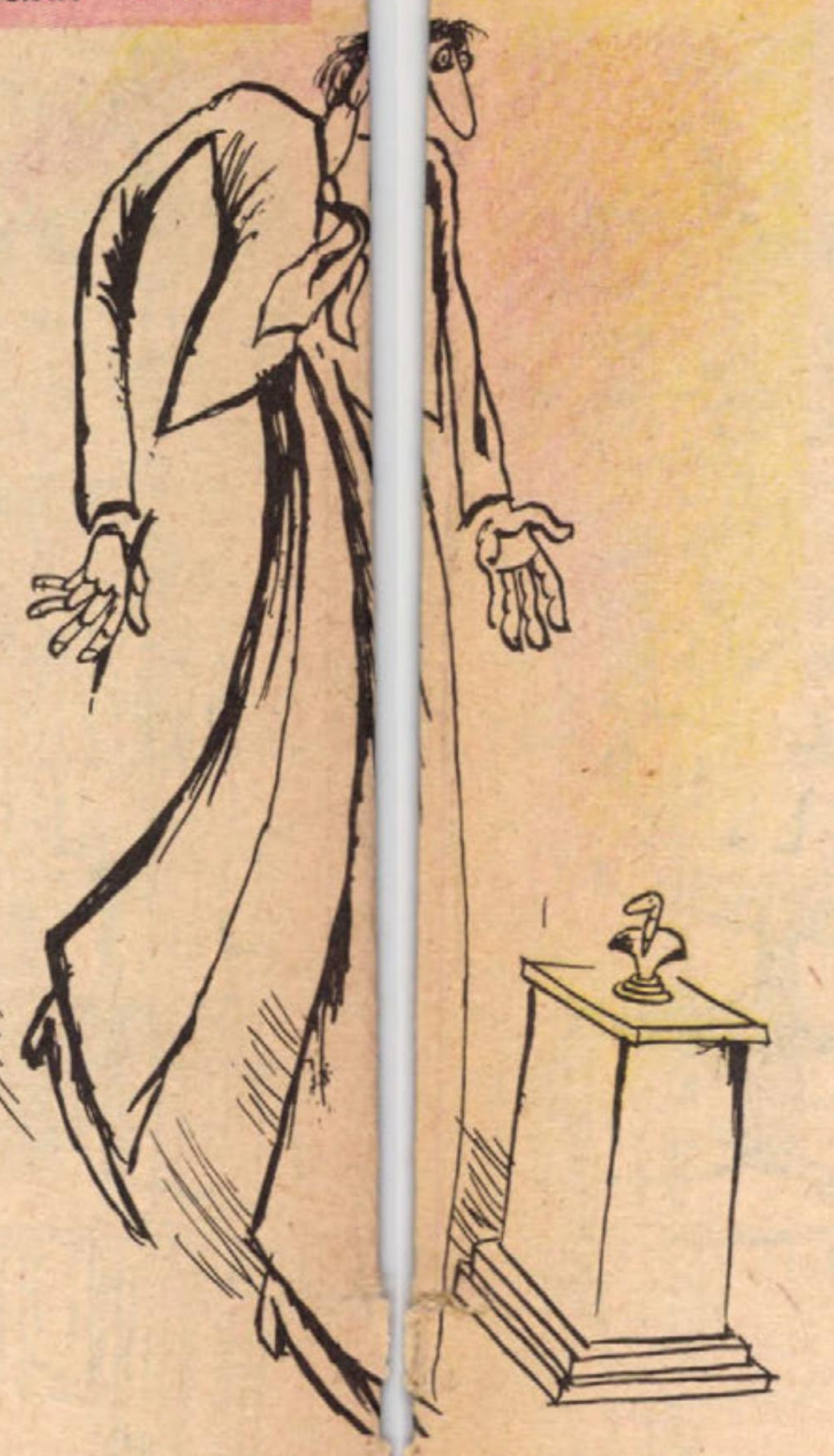

– Csupán egy ici-pici elismerést.

Vasvári Anna:

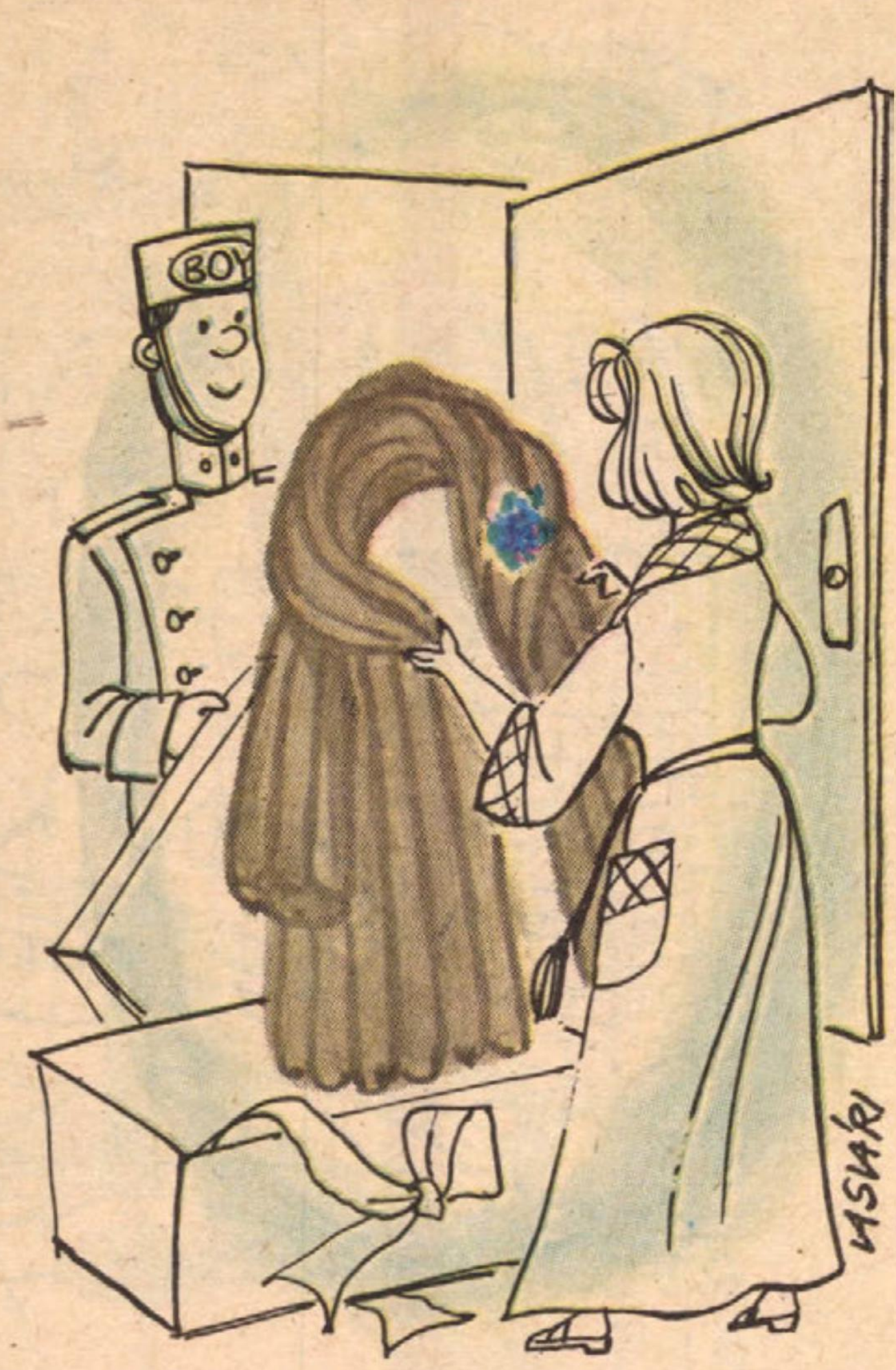

– Egy csokor ibolyát, nercbundára tűzve.

Balázs-Piri Balázs:

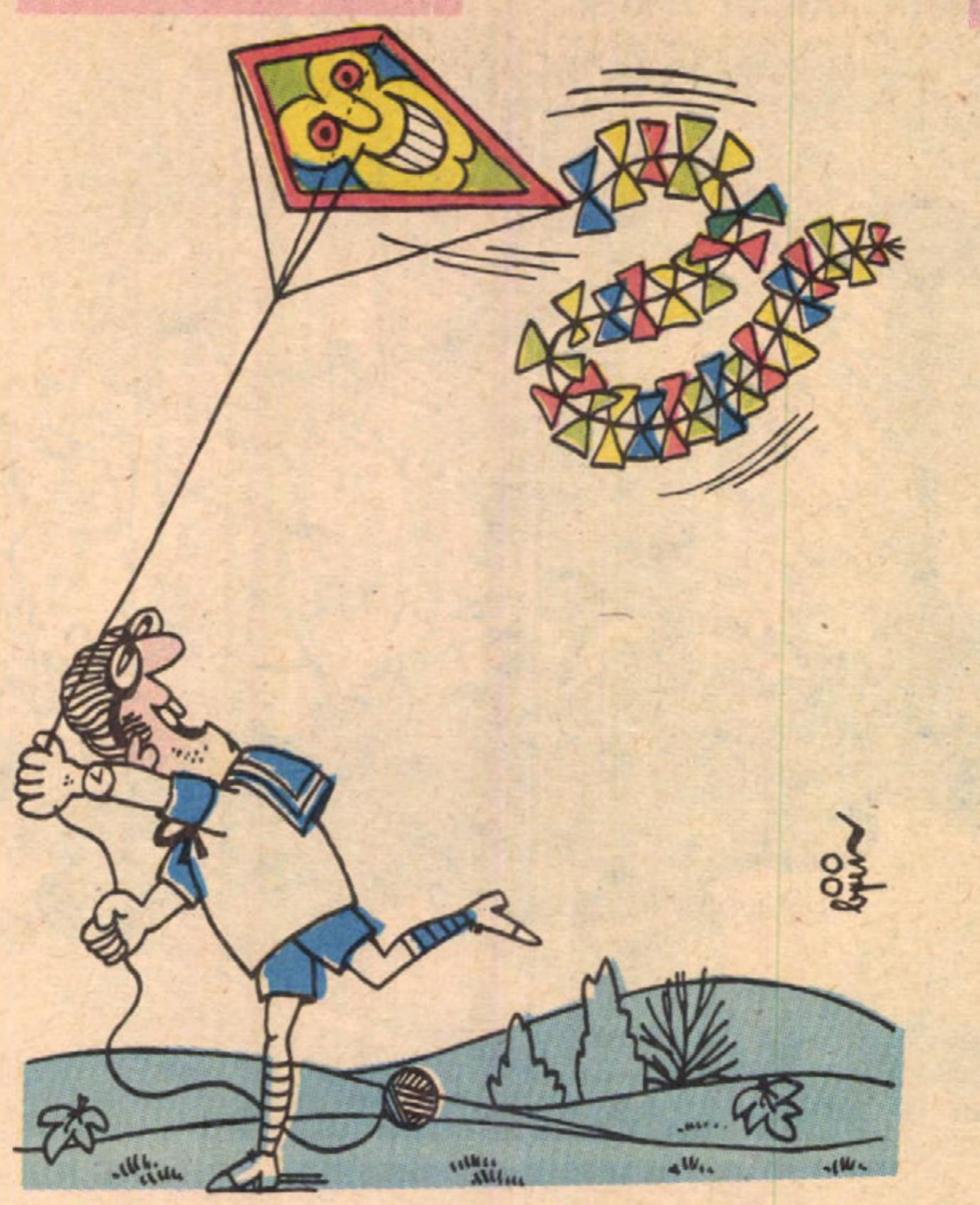

– Egy sárkányt, amire nyolcéves korom óta fáj a fogam...

Sajdik Ferenc:

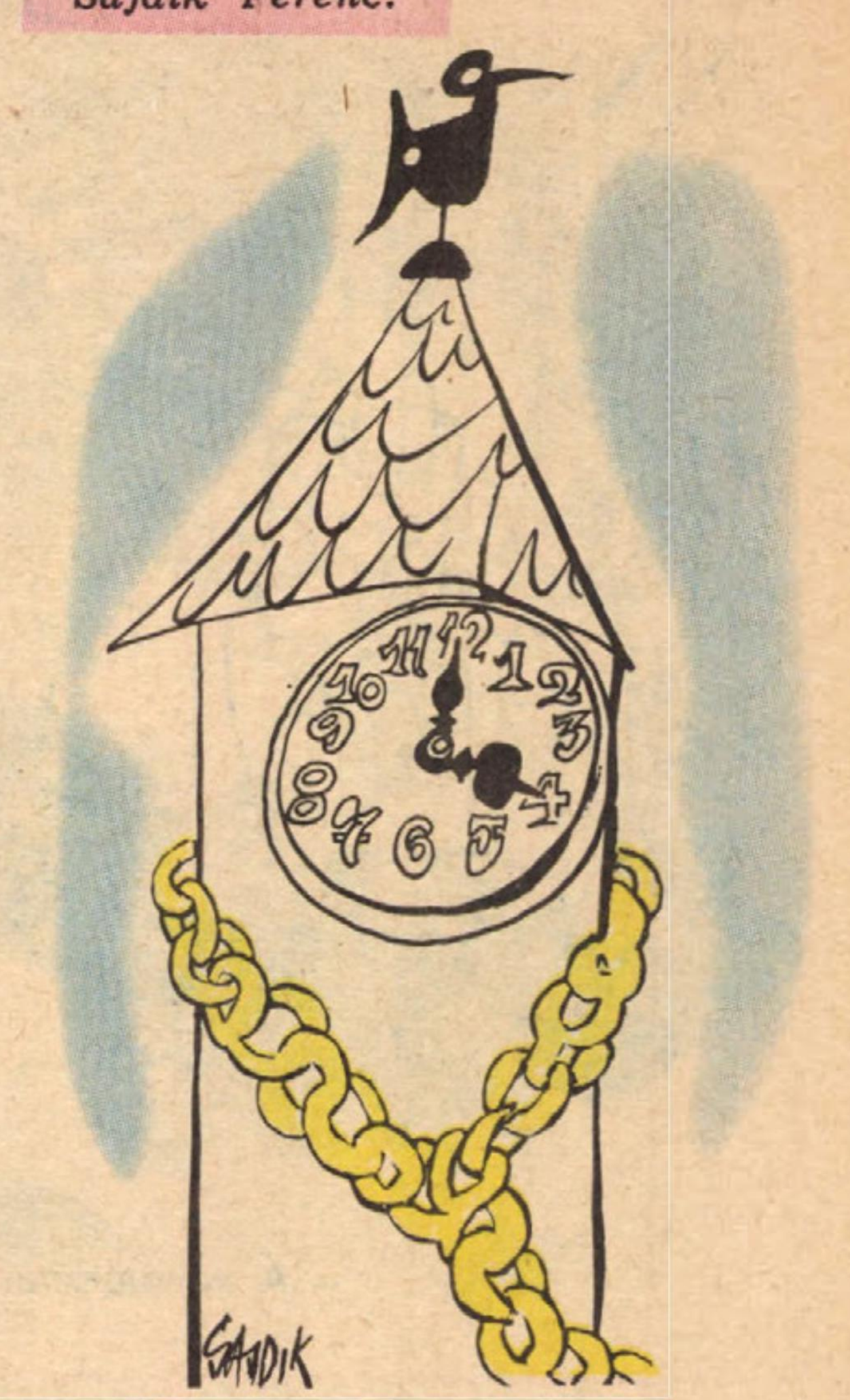

– Szerénységem tiltja, hogy nevén nevezzem.

Fülöp György:

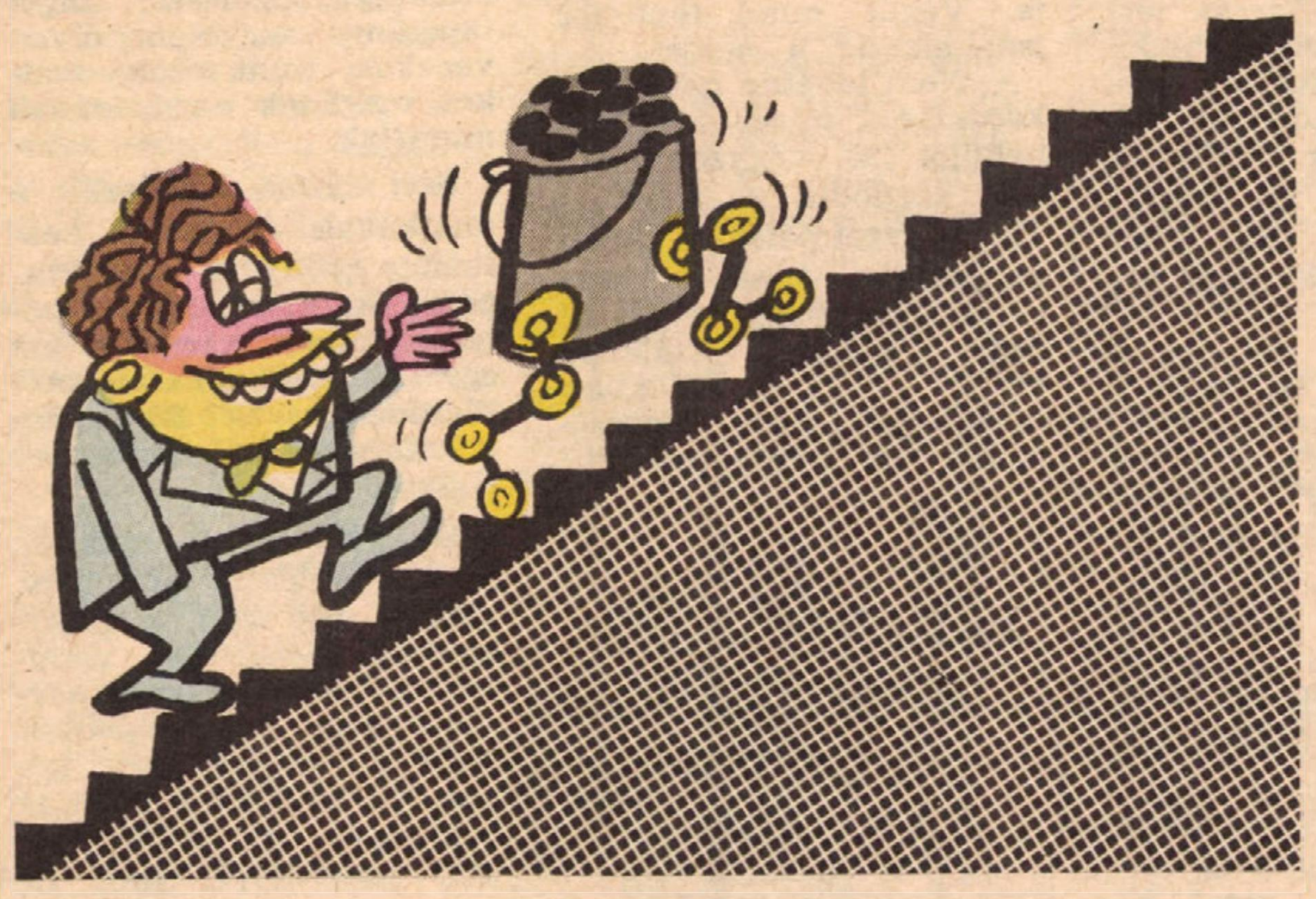

– Egy önjáró szeneskannát.

Hegedűs István:

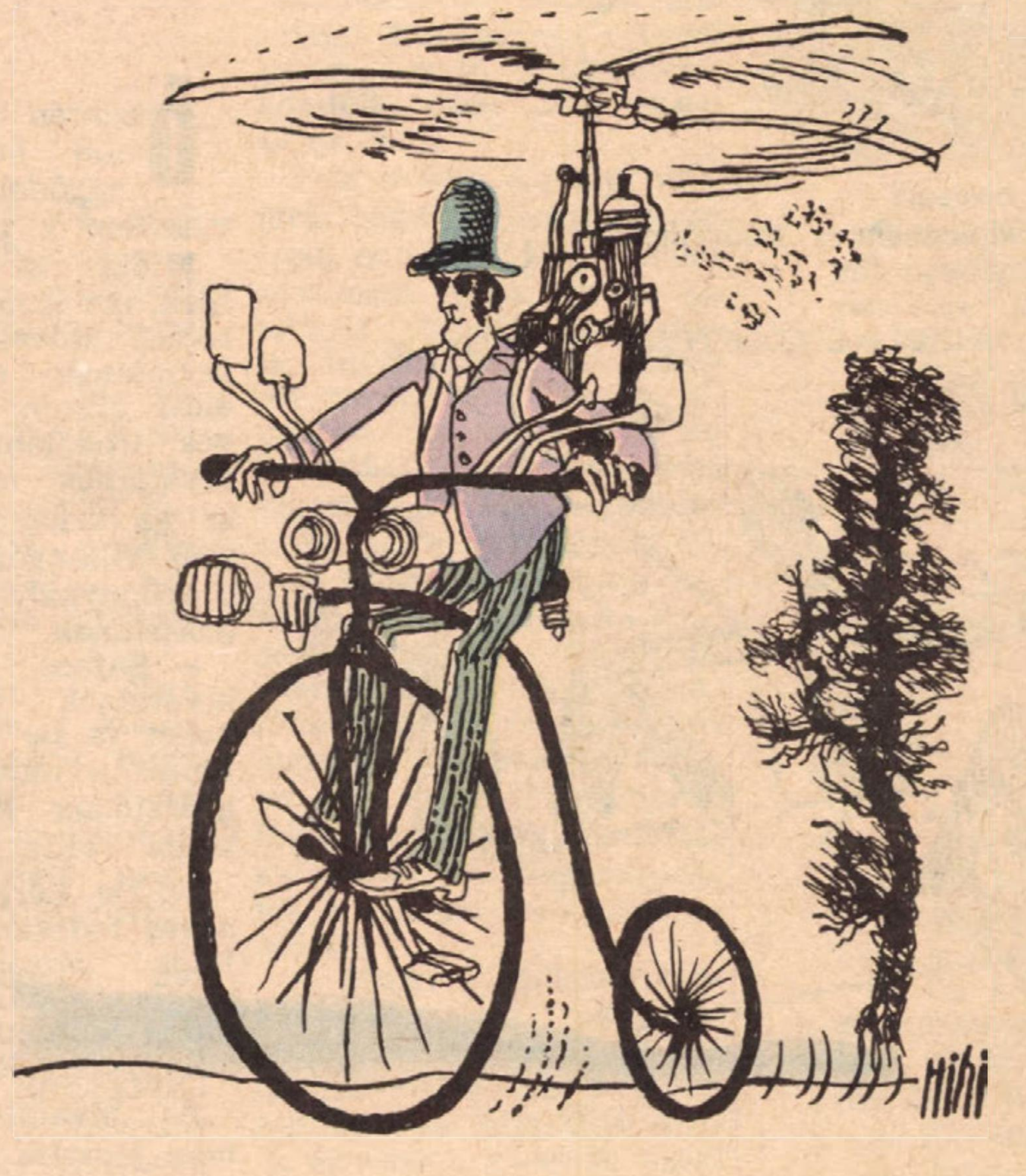

– Egy segédmotorral hajtott velocipédet.

Tót Gyula:

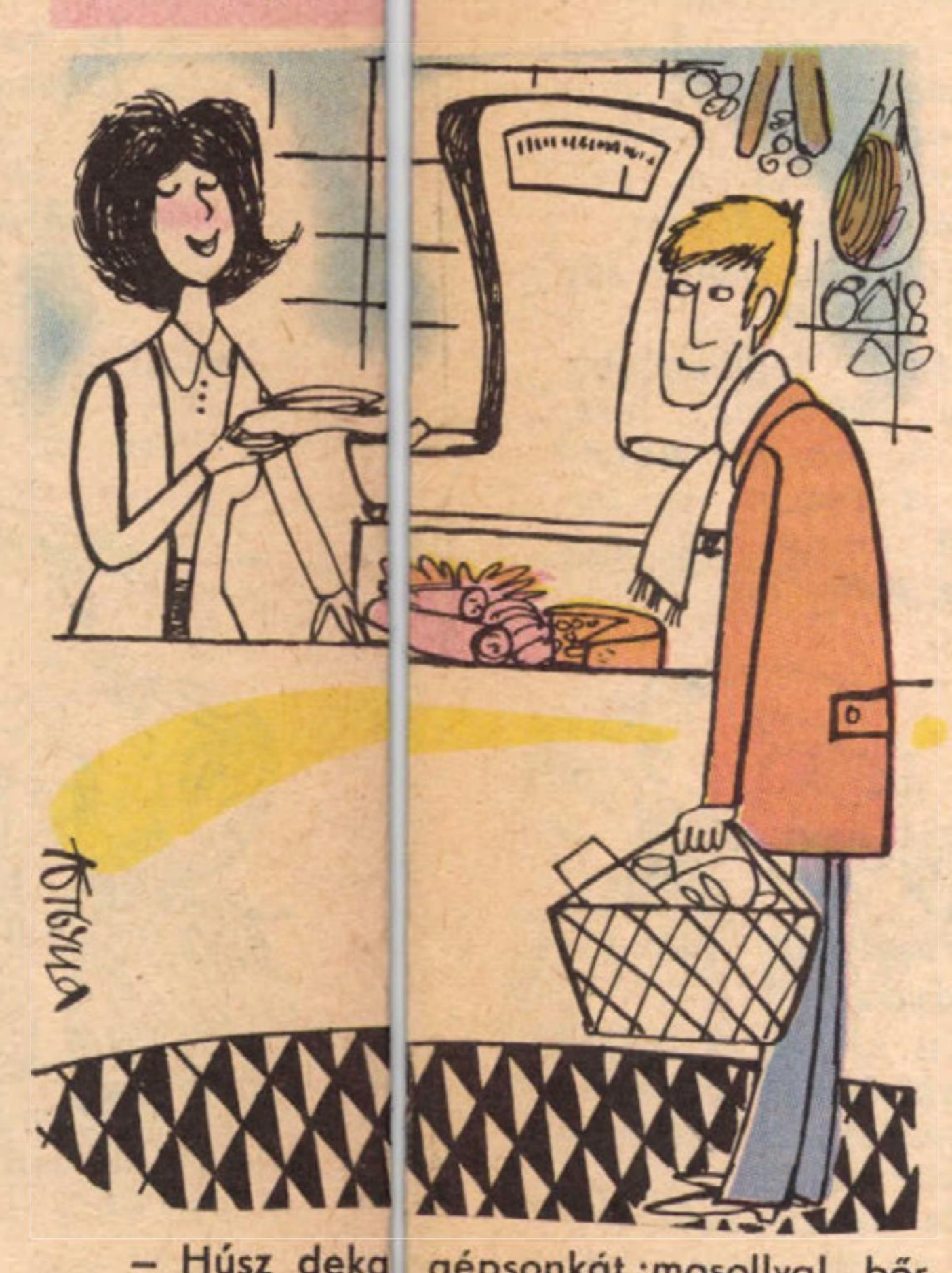

– Húsz deka gépsonkát mosollyal, bőrfecnik nélkül...

Erdei Sándor:

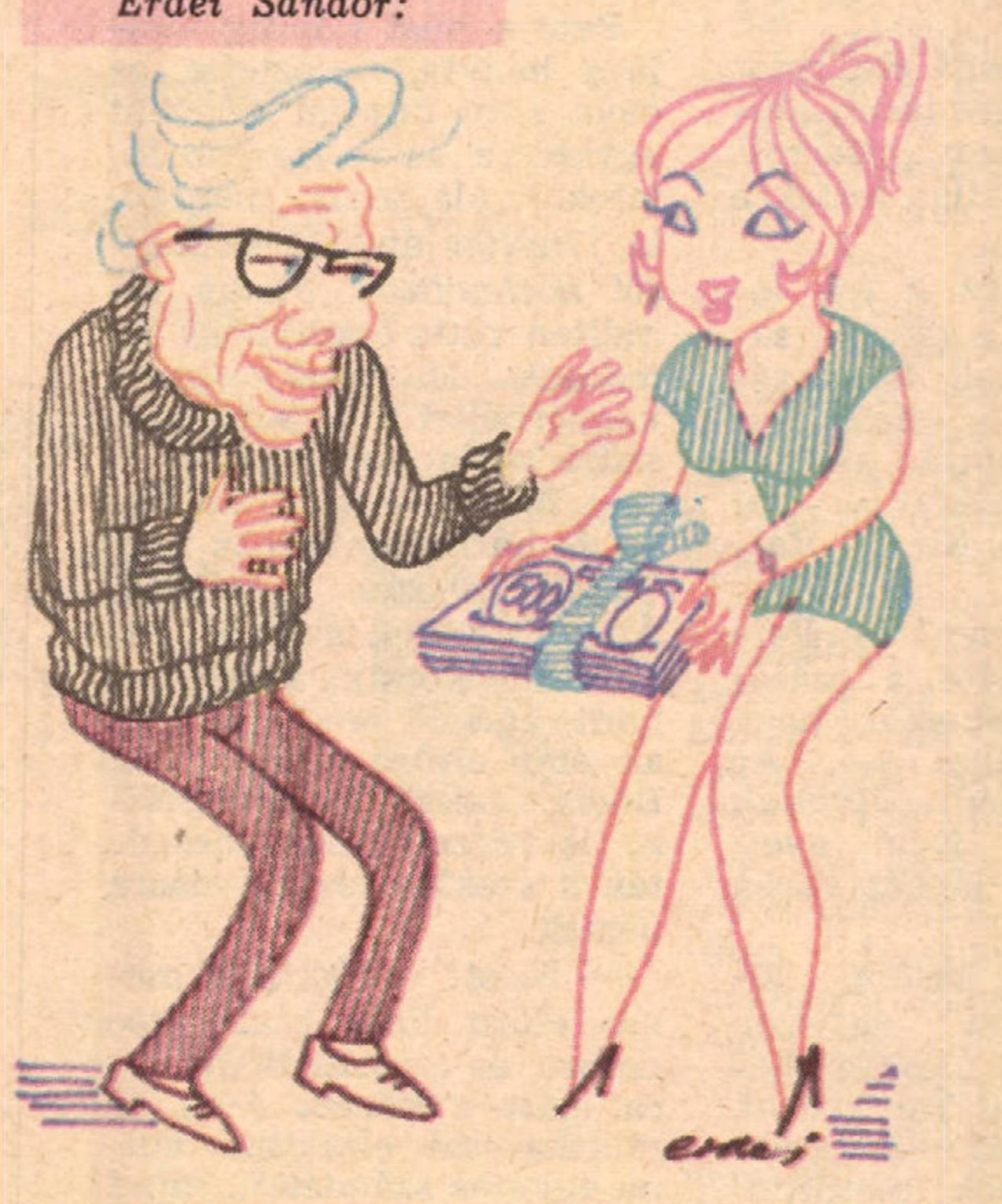

– Egy arany cigarettatárcát, készpénzben.

Várnai György:

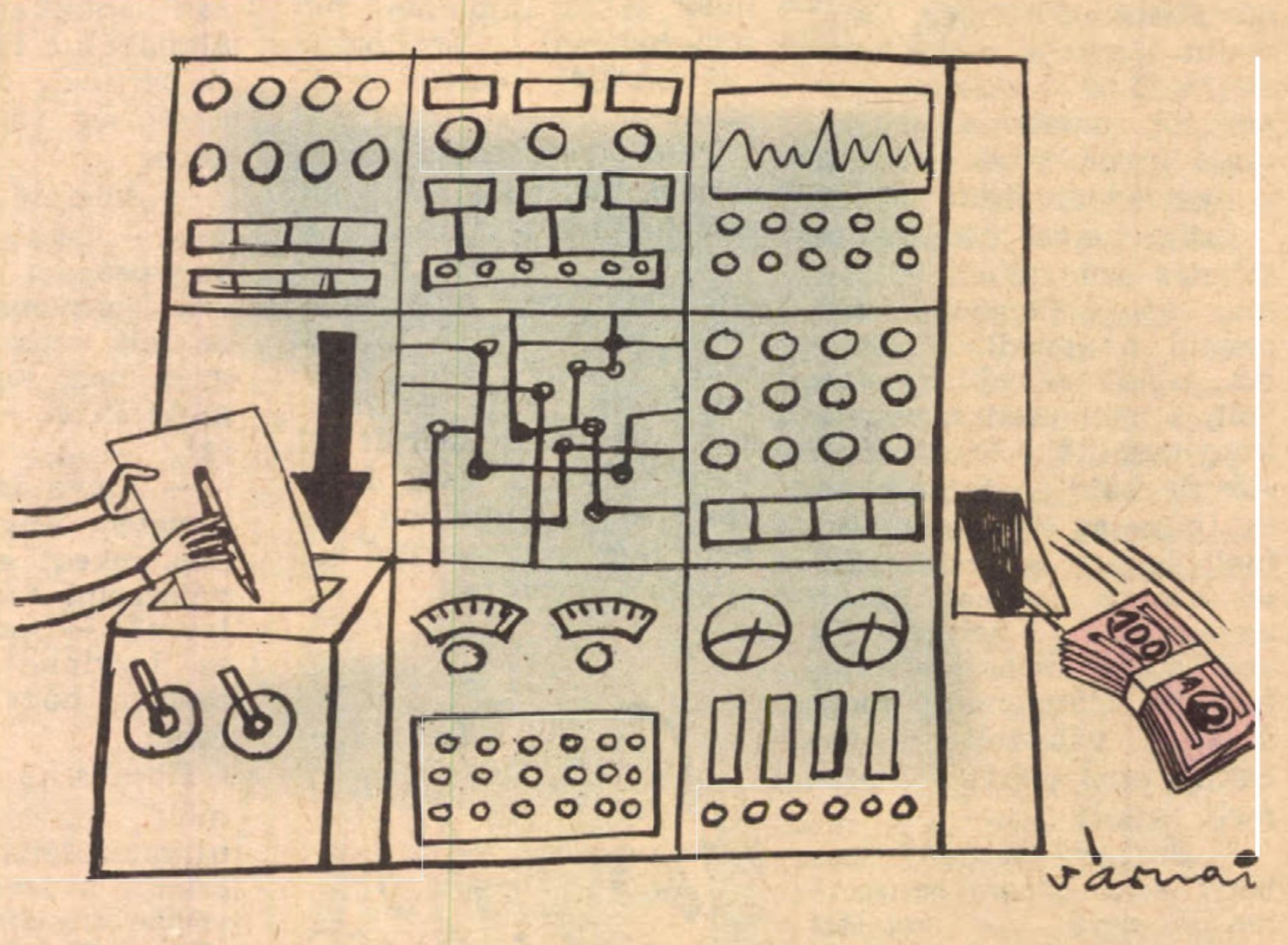

– Szeretnék egy olyan automatát, ahol az egyik oldalon beteszem a papírt és a ceruzát, a másik oldalon kijön a honorárium.

PÁRIZSI NOTESZ

Kinek van még bátorsága Párizsról útibeszámolót írni? Annyi magyar járt itt az idén is, hogy el lehetett volna rekeszteni a Szajnát — szalámihéjjal. De hiába, mindig lát valamit az ember, amiről azt hiszi, elmondhatja.

Igen, igen, mindent tudunk róla. Olyan, mint a moziban. Csakhát a legszebb amerikai turistalány se olyan csinos, mint Lollobrigida volt a Notre Dame-i toronyőrben. Egy barátnőmnek is Lollobrigida jutott az eszébe, amikor beléptünk az egyik főkapun és csak utána Napóleon, Károly császár és a többiek.

Mi az új a 800 éves falak között? Először is a gépesített idegenvezetők. Mindjárt a bejáratnál kínálkozik három fülhallgatós készülék; egy frank bedobása ellenében négy nyelven ismertetik a katedrális történetét.

Nem sokkal beljebb, még működött a konkurrencia is. Egy eleven idegenvezető magyarázott ékes olasz nyelven egy nagy csoportnak.

— Érted? — kérdezte a csoport szélén egy nő egy férfitól, magyarul.

— Értem. Ne zavarj.

Magyarok voltak, potyáztak.

De van még más is. Az oldalhajókban gyóntatószékek. Egyikben se láttam még soha se hivőt, se papot, pedig jártam itt vagy tízszer. Most a gyóntatószékek mellett íróasztal áll, az asztalokon olvasólámpa, előttük-mögöttük karosszék. Egyik a papnak, a másik a gyónónak. Két asztalnál láttam papot, breviáriumot lapozgattak.

Íme, korszerűsödik az egyház is. A gyónás kihallgatásszerű formáját felváltotta a beszélgetés, gondoltam. Feltevésem be is bizonyosodott. Megkerültük a templomot, és amikor visszaértünk az előbbi helyre, az egyik pap előtt egy szürke ruhás férfi ült. Hevesen gesztikulált, mintha az igazáról akarta volna meggyőzni a papot. Bűn, bűn, amit elkövetett, de *nem akkora*. Azt hiszem, az egyik olasz volt, a csoportból.

FOLIES-BERGÈRE

Ha az ember kimondja: Folies-Bergère, a férfiak szemöldöke megrándul. Nők! Sok nő! Sok nő, kevés ruha! A Folies-Bergère-t se lehet felfedezni.

Egy angol házaspárral ültem egy páholyban. A férfi a nő mögött, én a nő mellett. A férfi óriásian élvezte a műsort, izgett-mozgott, harsogva nevetett. A nő hátra-hátrafordult, hogy csendesítse, jusson eszébe, hogy angol. És következett az a bizonyos műsorszám. Egy kövérkés nő vonult ki a színpadra, és harmonikázott. Ezt-azt, még Bachot is. Aztán kérdezte a közönséget, hogy mit játsszon, bármit, bármely országból. Kértek olasz dalt, spanyolt, oroszt, angolt, amerikait, németet. És a közönség vele együtt énekelte, dúdolta a Poljuskát, és vele együtt bőgtek, *múztak*, mint a tiroli tehénkék. Egyetlen mosoly, vidámság volt a színház, nem volt probléma a világon, az angol nőt csak a maradék hidegvére mentette meg, hogy meg ne ragadja a karomat.

Másnap reggel az újságokban csupa mindenféle rossz hír Európából, Ázsiából, Afrikából.

A Folies-Bergère-ben megvalósult a népek békéje.

TÖRTÉNELMI SAKKTÁBLA

Nem messze a Folies-Bergère-től van egy kis utca, a rue Bergère, s abban egy kis café. Előadás után bementem egy pohár sörre. Csak úgy állva akartam meginni, a pultnál. Kevesen voltak. Három-négy pár, egy pillanatnyilag magányos nő s a sarokban egy szakállas, bársonykabátos férfi. A férfi előtt sakktábla. Fel voltak állítva a figurák. Rámeredt a bábukra, s füstfelleget fújt rájuk. A nő el volt szánva, hogy megosztja velem a magányát, a férfi pedig nyilván a partnerét várta. Valaki éjjel sakkozni akar egy caféban — ez érdekesebbnek látszott, mint a nő magányossága.

— Itt szokott sakkozni? — kérdeztem a csapostól, fejemmel a férfi felé intve.

— Ha akad valaki, aki leül vele — felelte a csapos.

Odasétáltam a férfihoz.

— Játszik velem egy partit?

Vizsgálódva nézett.

— Milyen nemzetiségű?

— Magyar.

Tovább fürkészett.

— Akkor megér magának egy parti tíz frankot.

— Nem értem... Azért, mert magyar vagyok...

— Ezen a sakktáblán valamikor Lenin játszott. Ne csodálkozzék, monsieur. Nem velem játszott. Apámmal. Apám pincér volt Zürichben. Valószínűleg tudja, hogy Lenin sokáig lakott Zürichben és hogy szeretett sakkozni. Csak egy partit játszottak. Lenin játszott a világos bábukkal. Ad nekem tíz frankot, monsieur, és maga játszik a világossal.

— Ha nem vagyok magyar... — akadékoskodtam.

Félbeszakított.

— Tíz frank egy parti Lenin sakktábláján! Ez történelmi sakktábla. Múltkor egy amerikai milliomossal játszottam. Neki is megért tíz frankot, pedig egy milliomos nem nagy híve Leninnek.

Hittem a mesét, nem is. Főleg a tíz frank tett kétkedővé. De amikor a férfi megjegyezte, hogy azt nem tudja, hogyan végződött a parti, odahúztam az asztalához egy széket.

Ő nyert, de nem is igen tudtam koncentrálni. Hátha igaz, hogy ez a futó vagy ez a bástya Lenin kezében volt, gondoltam. A figurák — piszkosságuk, kopottságuk után ítélve — lehettek hetven-nyolcvan évesek.

A szállóm is a rue Bergère-ben volt. Másnap megismerkedtem a hallban egy némettel.

— Van itt nem messze egy café — mondta a német. — Sakkoztam ott egy fura alakkal. A nagyapja valamikor játszott egy partit Bismarckkal. De hogy ki nyert, arra nem emlékszik.

Este újra bementem a caféba. A férfi most is ott volt a sarokban.

— A nagyapja meg Bismarckkal sakkozott? — ültem le hozzá mosolyogva.

Ő is elmosolyodott.

— Hiába, gyakrabban kell változtatni a helyszínt... De ne higgye, monsieur, hogy meg vagyok fizetve a tíz frankkal. Fejben tartani, hogy melyik országban kivel sakkozott az apám vagy a nagyapám!

— És ha francia akar magával sakkozni, akkor mit mesél?

— Mesélni egy franciának? Ugyan, monsieur! Játszunk egy pohár sörben. Csak a külföldieket lehet bedűteni.

Fendrik Ferenc

JAVÍTHATATLAN EMBER

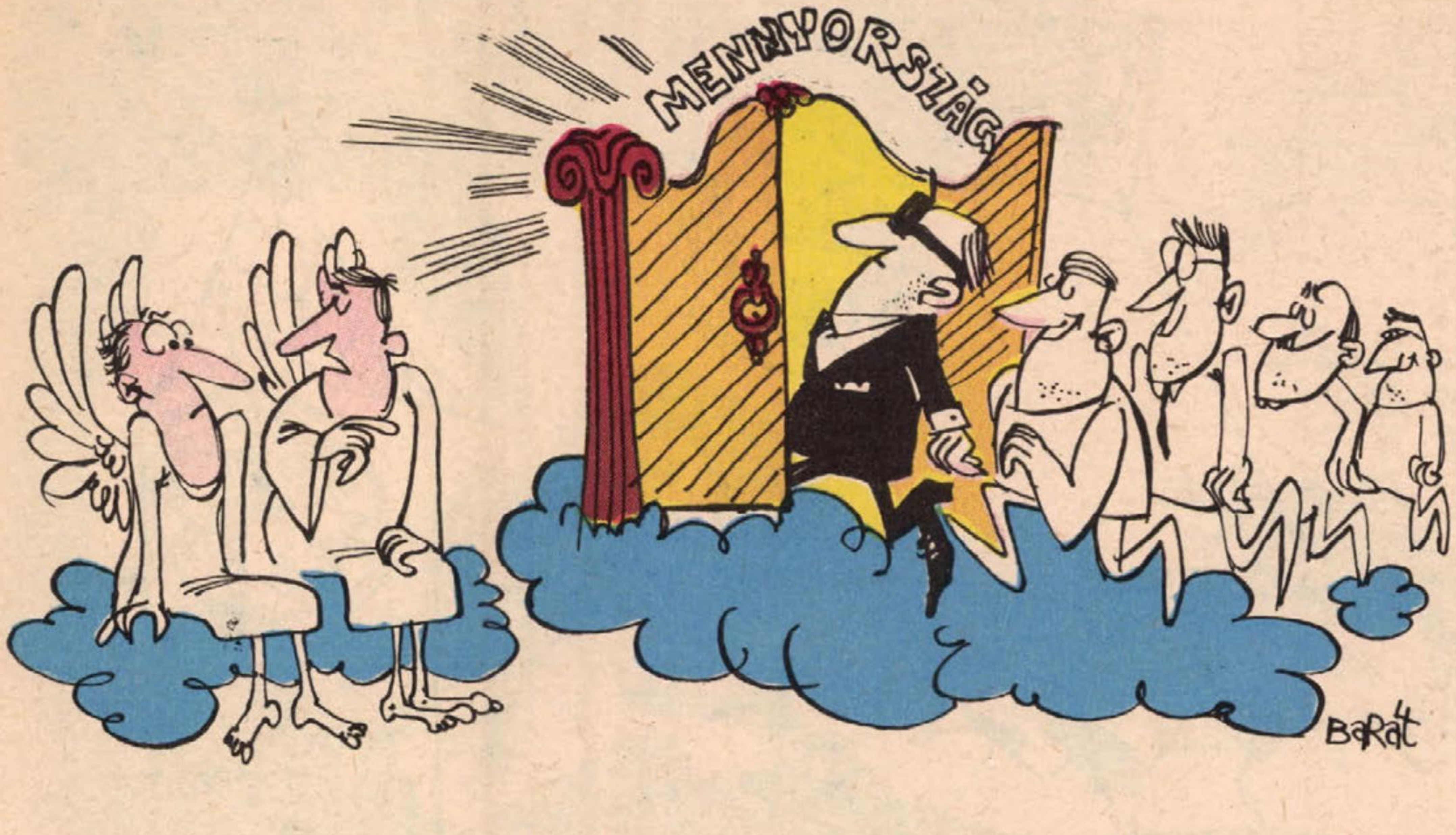

– A vállalatánál is behozta az egész rokonságát . . .

TÁRSASHÁZ-ÉPÍTKEZÉS

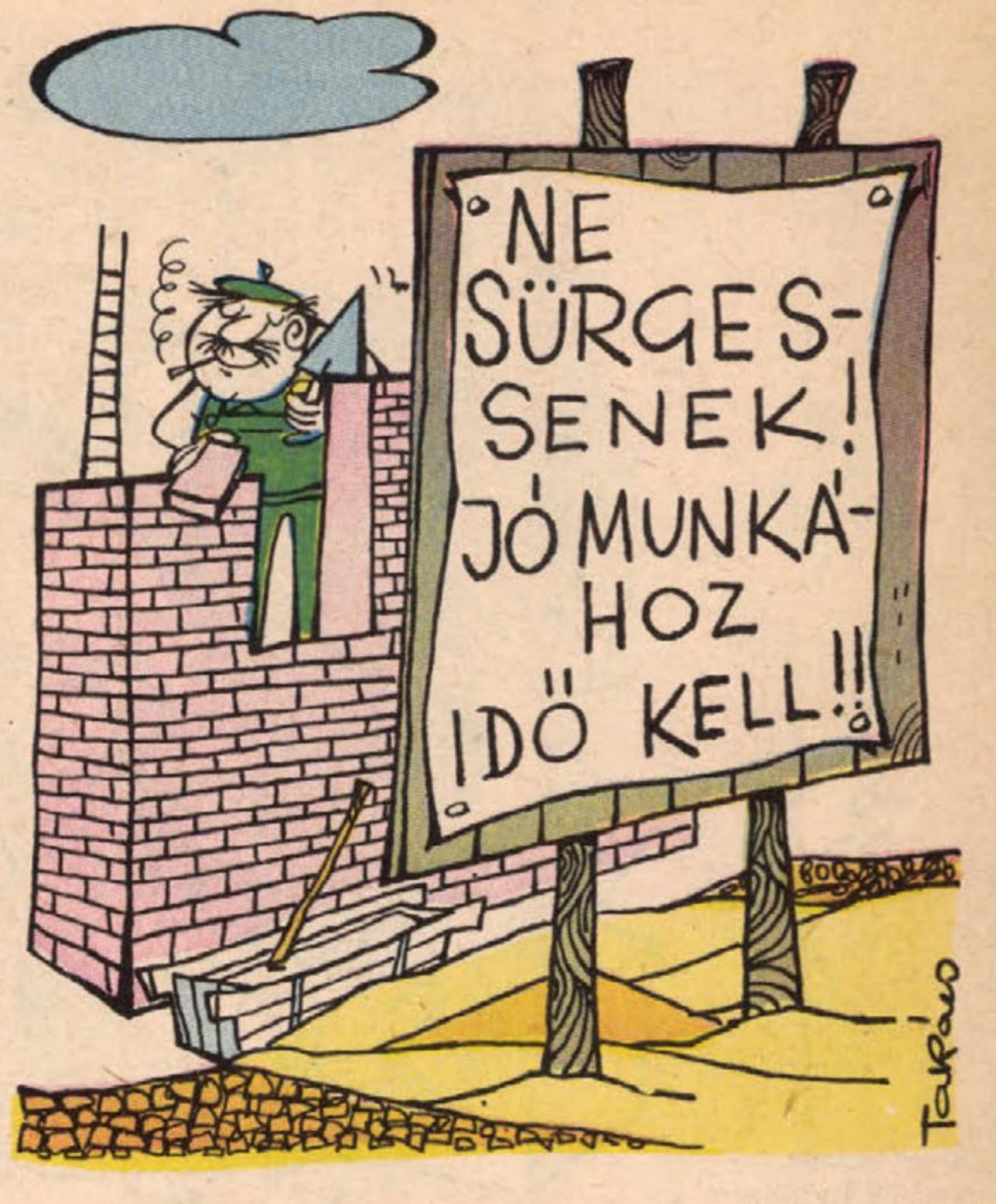
NE SÜRGESSENEK! JÓ MUNKÁHOZ IDŐ KELL!!

NÉGY KÖRTE

Pete Ferenc még ki sem törölte papírszalvétájával az üres tányérját, amikor a négy körtét észrevette. Cselekvését a képzelet sokszínű játéka előzte meg, látta, amint tányérja mellé húzza majd a legszebb gyümölcsöt, amelynek omlósságát ínyén, édes ízét már a nyelvén érezte.

Ezt a helyet délelőtt, az előadás szünetében választotta ki, a függönyön keresztül az ebédlőbe lesve. Az asztal az ablak alatt volt, s nem esett messze a konyhaajtótól. Petét nem először küldték tanfolyamra, tudta, az első napi székfoglalás egy színházbérlettel azonos jogokat jelent, ugyanarra a helyre. Az ebédre hívó csengetésre határozott, előrelendülő mozdulattal válaszolt: öt-hat bakugrással elérte a kiszemelt asztalt.

— Szabad? Szabad? Szabad? — A három ismeretlen szomszéd — mielőtt még Pete a leveshez nyúlhatott volna — megjelent. Maguk alá húzták a székeket, hangjuk az étterem evőeszköz és tányércsörgő zajába olvadt. A konyha felől párás pecsenyeillatot hozott a gyenge légáramlás.

— Bódis, Jakab, Horánszky, Pete! — elmormolták nevüket, a levesbe bámultak. Pete szájában összefutott a nyál. A tálban levő folyadék tetején piros zsírhártya feszült, amelyből a remegős, puha rostú húsdarabok olyan sejtelmesen domborodtak ki felszín alatti terjedelmükre utalva, mint óceánból a jéghegyek. Aki előbb szed, azé a java! — Pete tudta, hogy a merítőkanálnak a tálból való, meggondolatlanul gyors felhúzása a levesben rejlő tömör anyagok elvesztésével egyenlő. Agya az emlékek arzenáljából tized másodperc alatt tudta kiválasztani. majd felidézni azt a pillanatot, amikor a katonaszakács sietős kavarintással forgatta a kondérban a merítőkanalát, s ők fájdalmas felháborodással ordítottak: „A sűrűjét merd, te piszok!" . . .

Pete olyan lassan emelte feljebb merítőkanalát, mint dobóhálóját a halász a tó mélyéről, s közben minden irányban még oldalcsapásokat is végzett. A többiek csak vékony levet szürcsölhettek. Pete felsóhajtott, de nem merült el, mint mások a leves forró, fűszeres hullámaiban, hanem már a következő feladatra koncentrált.

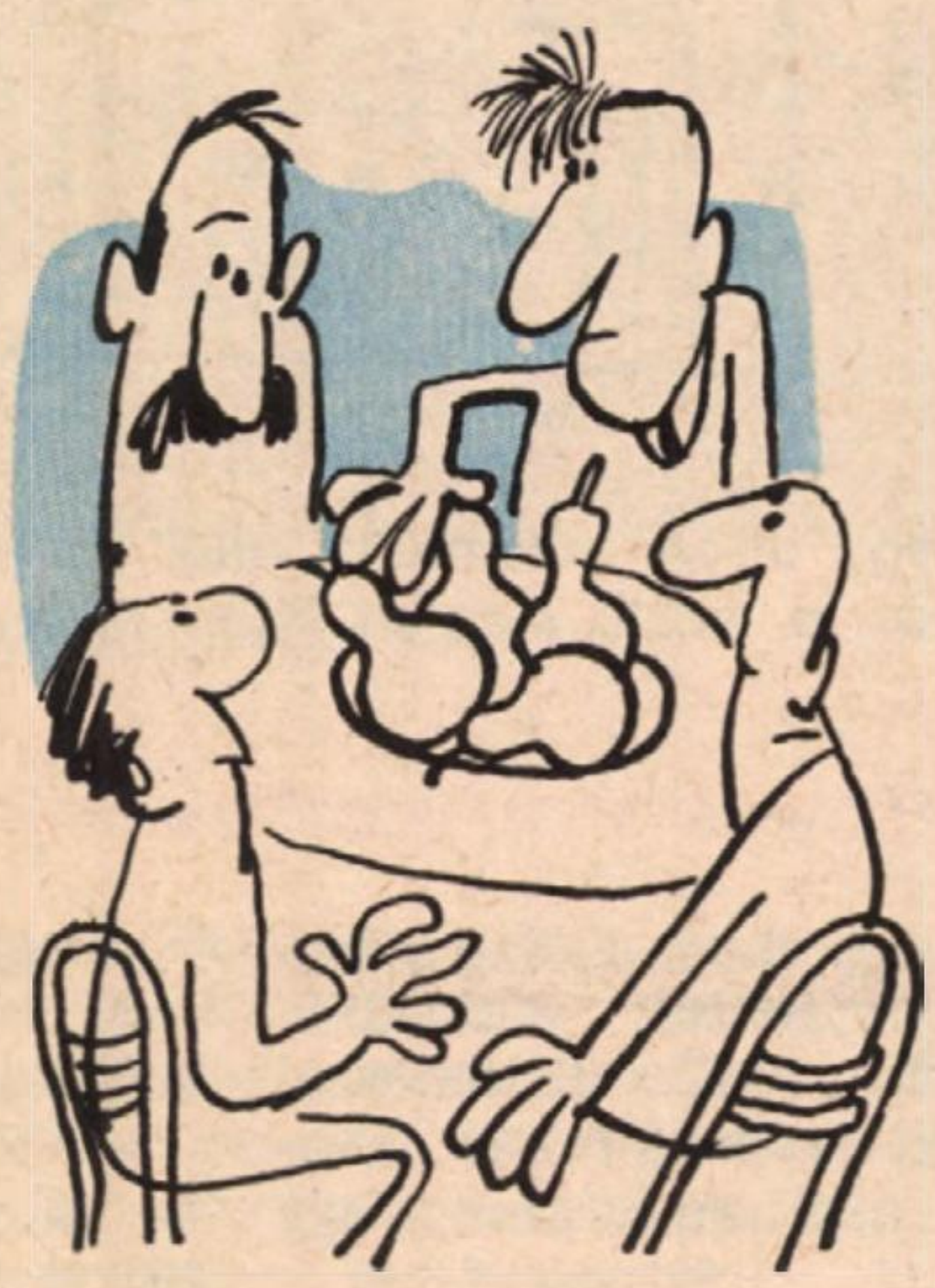

Bal kézre eső szomszédjától, Bódistól tartott legkevésbé. Bódis kapkodó, hebehurgya mozdulata, ahogyan kanalát a tányérjától a szájáig vitte, gyors, seregélyek szárnycsapásaihoz hasonló ajakcuppantásai, amivel a levest szájába fogadta, nyelésének kapkodó ritmusa, a kötelezően étkező férfi benyomását keltették Petében.

Jakab már keményebb diónak látszott. Pete hosszan elnézte kócos haját, lapos homloka alatt vizsgáló, szúrós, fürge szemét, amelynek kóbor sugara néha a körtékre esett. „Jó lesz vigyázni!". Jakab hol mosolygott, hol meg komoran bámult maga elé, mint általában a harmincon aluli férfiak. Nem kiforrott egyéniség, váratlan tettekre képes.

— Jólesett ez a kis leves — Jakab a tálat a savanyúsággal teli kistányérok frontvonala között Pete felé csúsztatta. — Vegyen még kolléga! — nógatta Petét. — No . . .! Rajta!

— Vigye innen! — Pete hirtelen lenyelte a szájában rekedt galuskát, hogy válaszolni tudjon. — Az leves?! — mondta álnokul, és legyintett. Nem evett meszet, hogy lépészavarba essen.

Horánszky vastag, tömött bajuszát egyetlen ujjmozdulattal megszabadította a leves rárakódott, szivárványszínű cseppjeitől s nyelvének csettintésével jelezte, enne még. A sültet a konyhaajtó környékére szolgálták már fel, de Horánszky szedett még a levesből. Mohón és kapkodva evett, s közben szemét forgatta. Ez imád zabálni — összegezte a baljós előjeleket Pete.

Hozták a másodikat. Pete összeszedte a leveses tányérokat, elrendezte az asztalt, s a felszolgáló szép, sült keszeg nagyságú hússal hálálta meg a segítséget. Horánszkynak jóval kisebb szelet jutott.

— Esik — jegyezte meg Bódis az ablakon túlra nézve. Úgy érezte, az idegenek közötti némaság görcsét fel kell oldania.

— Ühüm — mondta Jakab, és villáját a húsba szúrta.

— Tavaly ilyenkor voltam Olaszban — Pete sajténeklő kísérletbe kezdett. — Minden benzinkút mellett olcsó étterem. Pár líráért olyan pasztasuttát adnak. Ismeri? — Horánszky karjára tette kezét.

— Nem — nyögte tele szájjal Horánszky, s virsli színű tokája megrezzent. Látszott, nem lehet most szóra bírni.

Pete a húst mindig utoljára hagyta, beosztotta az ételt, nem falt fel mindent egyszerre, és az ízesebb falatokat alaposan megrágta. Ínycsiklandó receptekről ábrándozott. Aztán rémülten vette észre, hogy lemaradt, Horánszky puha kenyérbéllel már a rozsdaszínű zaftot mártogatta.

— Előre! — kiáltotta Pete, és három hatalmas nyeléssel behozta hátrányát. Ádámcsutkája, akár a hullámvasút kocsija, kettőt zuhant, hármat emelkedett és az étel eltűnt tányérjáról. Bódis, Jakab és Horánszky is végzett, kiegyenesedtek a székben és egymásra néztek.

— Most! — lódította magát előre Pete újabb rohamra, és átnyúlt Bódis orra előtt a körték felé, de mintha csak eltalálták volna egymás szándékát, mind a négyen egyszerre nyújtózkodtak. Ha Petének nincs nagy rutinja, finom érzéke, óriási kezdősebessége, akkor a legszebb, rózsás színű körte helyett, akár egy hősszerelmes, Bódis kezét markolja meg, de Pete egyetlen, evezőcsapásra emlékeztető karlendítéssel kivédte Bódis támadását, Jakab erőtlen igyekezetét s Horánszkyval egyidőben ragadta meg a leghasasabb körtét. És mit ad a sors! Míg Horánszky a körte fejét, Pete a hasát kapta el, s most már egy alig látható, inkább csak érzékelhető rántás kellett a körte végérvényes birtoklásához.

— Pardon — vigyorgott Pete a fickándozó aranyhalacskát szájához emelve.

— Pardon — nyelt nagyot Horánszky, és csalódott arccal tolta Pete felé a korcs gyümölccsel csúfolódó tálat. — Tudja mit? — vetett lobbot a szeme. — Egye meg ezt is!

Szűts Dénes

MINI MOSOLY

Csocsonai bemegy egy zöldvendéglőbe. Amikor fizetésre kerül a sor, így szól a pincérhez:

— Volt egy pohár sör és kilenc kifli . . .

— Ha legközelebb megint szomjas lesz, uram — mondja udvariasan a pincér —, talán jó lenne, ha egy pékhez térne be . . .

Palavári azt mondja barátjának:

— Én hiszek a lélekvándorlásban. Valamikor például határozottan ökör voltam.

— És mikor volt az?

— Amikor egy százast kölcsönöztem neked.

Tápinger kézen fogva sétál a Városligetben csitri lányával.

— Mondd, papa — kérdi a fruska —, amikor még a mamával sétáltál itt leánykorában, miről beszélgettetek?

— Rólad, kislányom.

•

Szerelmespár ül az esti Margitszigeten. Egyszerre csak megszólal a lány:

— Mondd, az ott a Mars?

— Nem, drágám, az ott a Venus.

Mire a nő rajongó hangon mondja:

— Azért mégis csodálatos, Tibi, hogy ebből a mérhetetlen távolságból ilyen jól kiismered magadat!

Nép-vándorlás

VÁRNAI, TÓT, HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI, SZŰR-SZABÓ,
SAJDIK, DALLOS

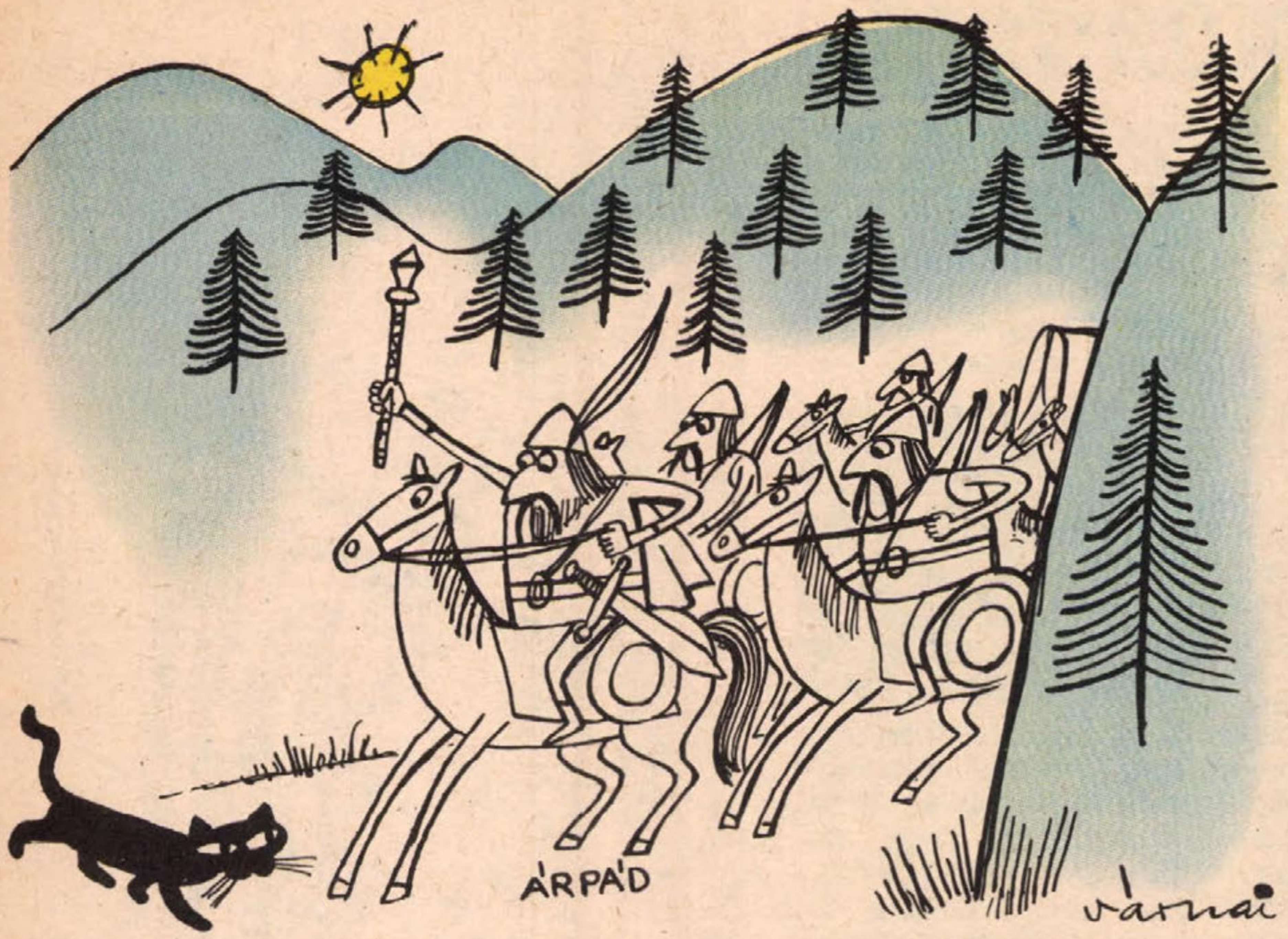
ÁRPÁD
várnai

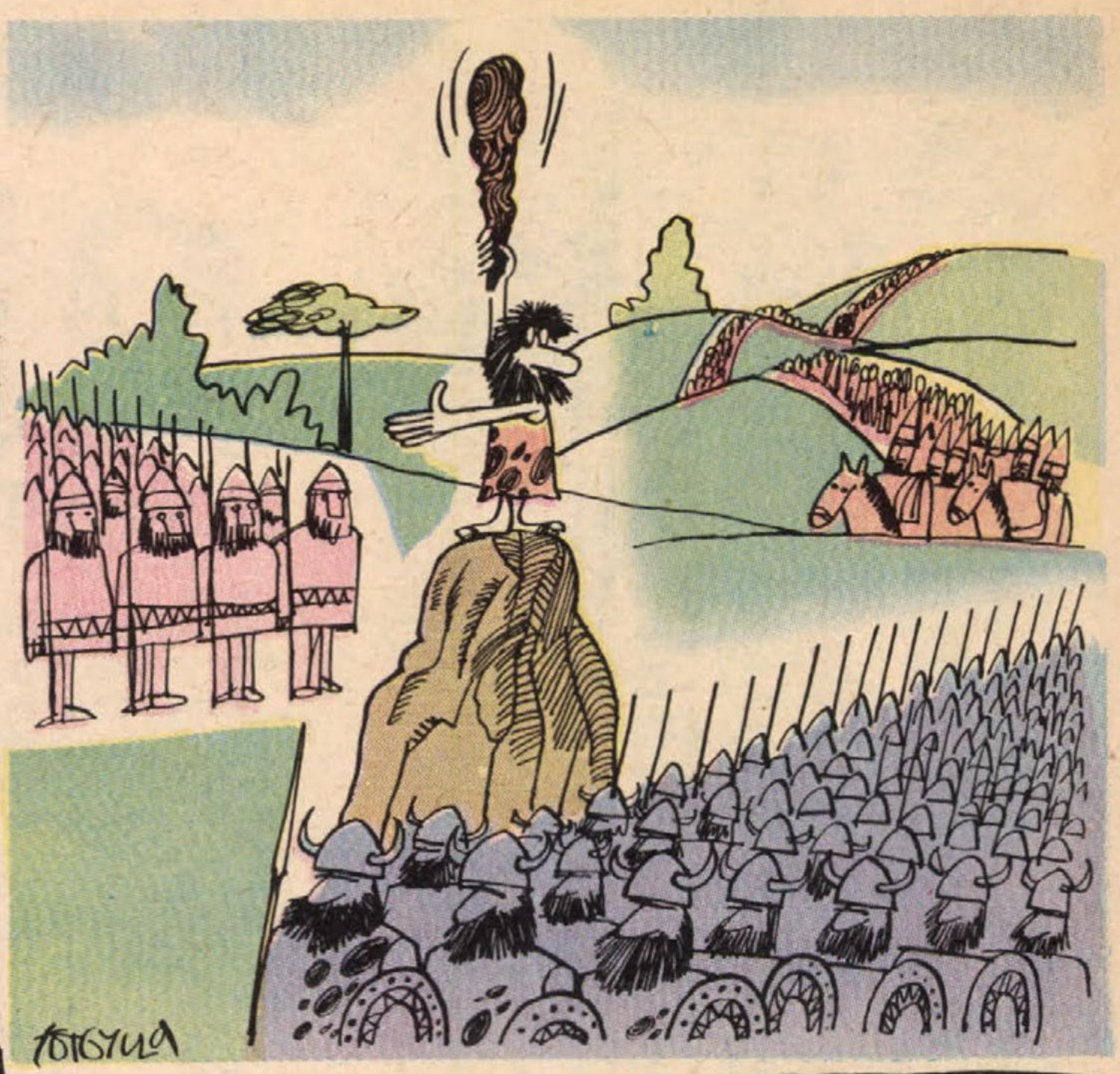

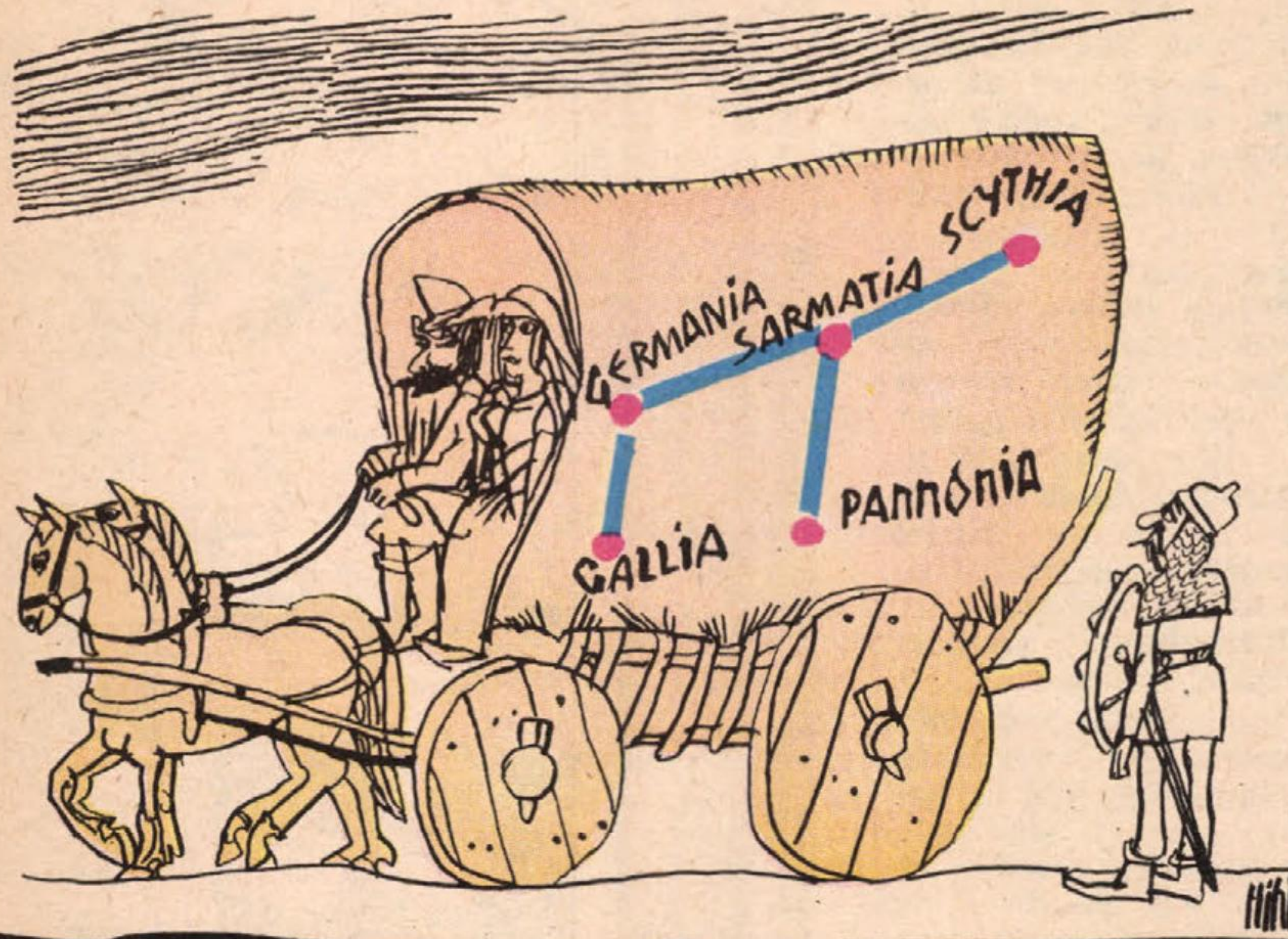
SCYTHIA
GERMANIA
SARMATIA
PANNÓNIA
GALLIA

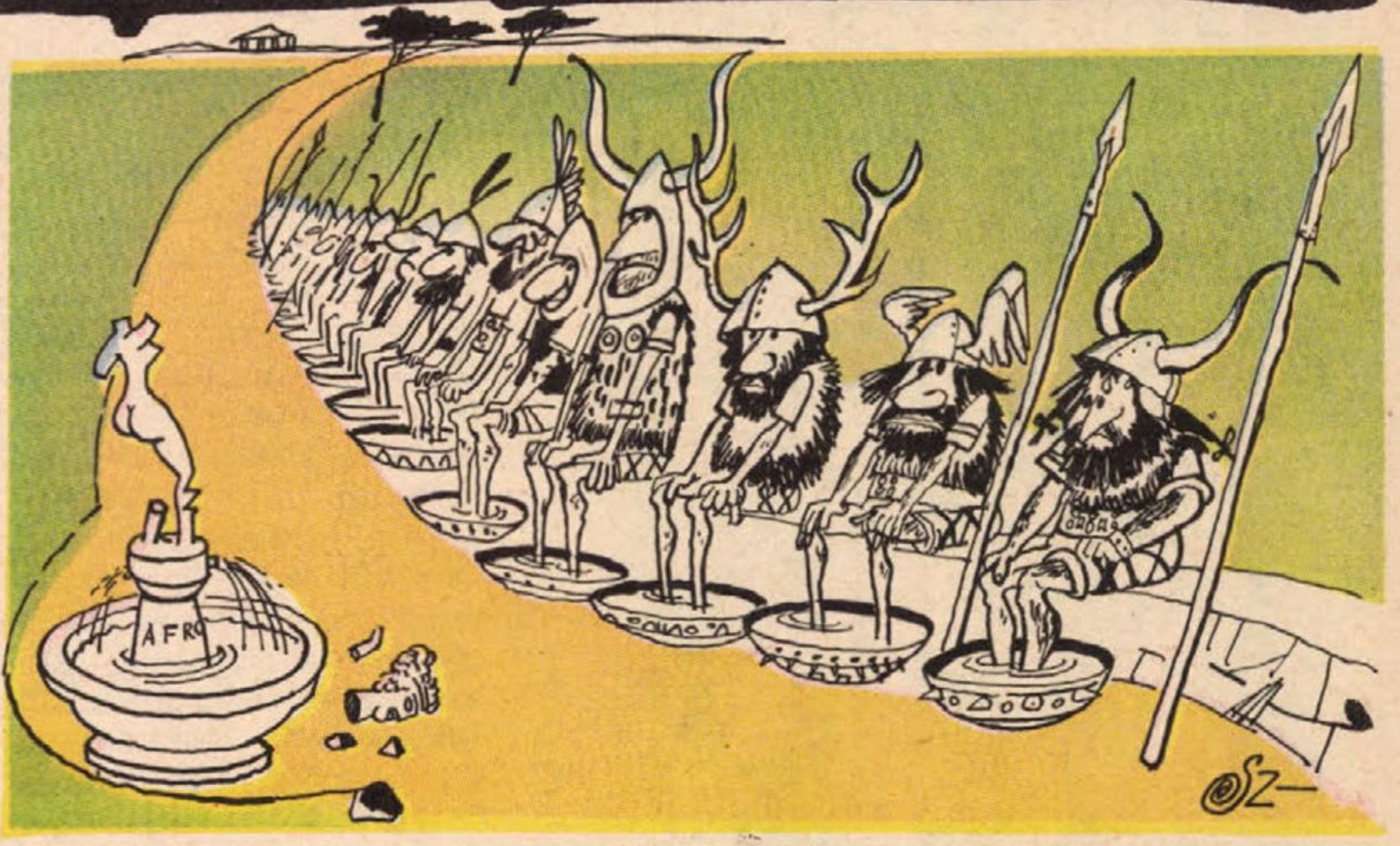

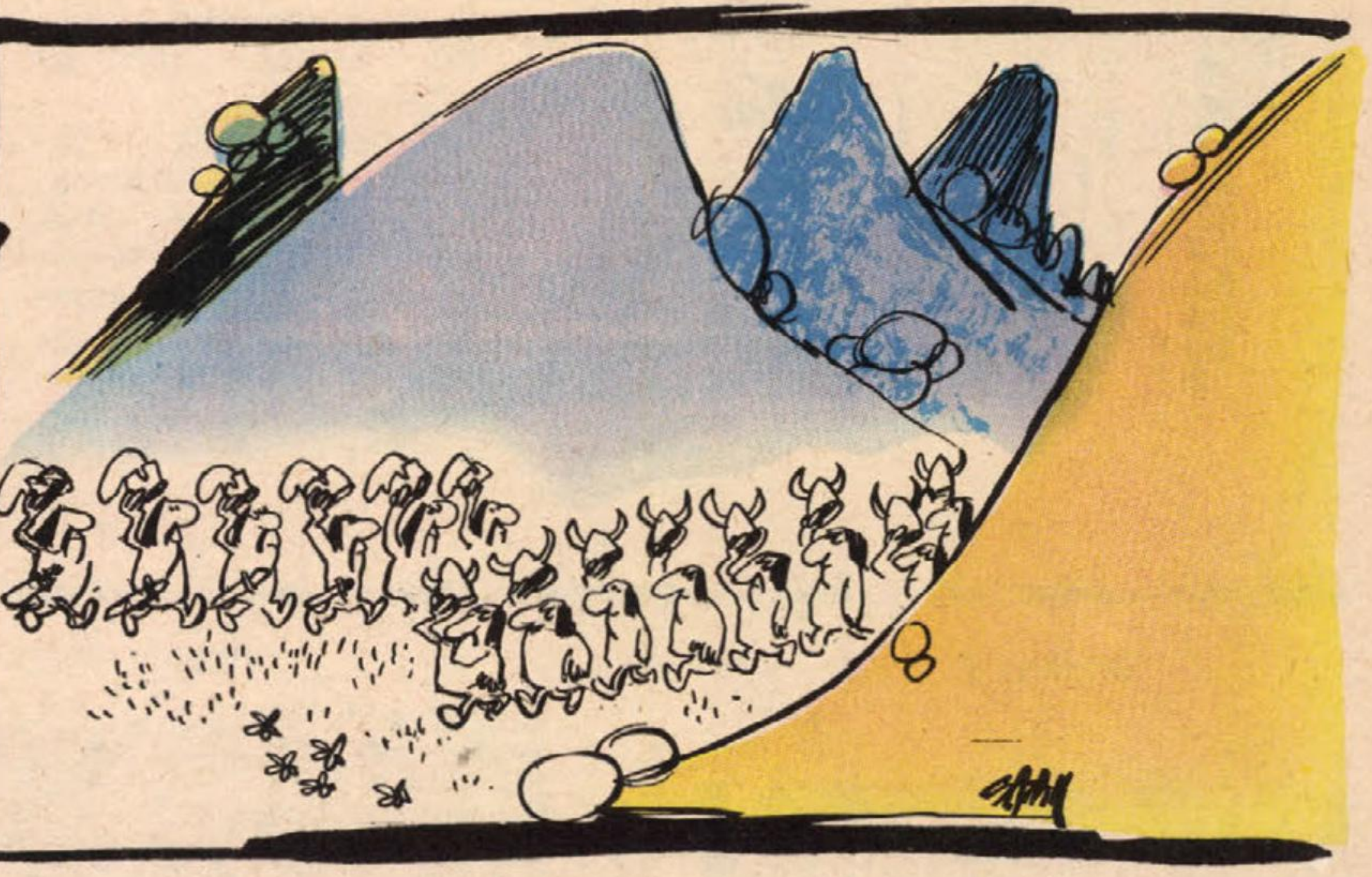

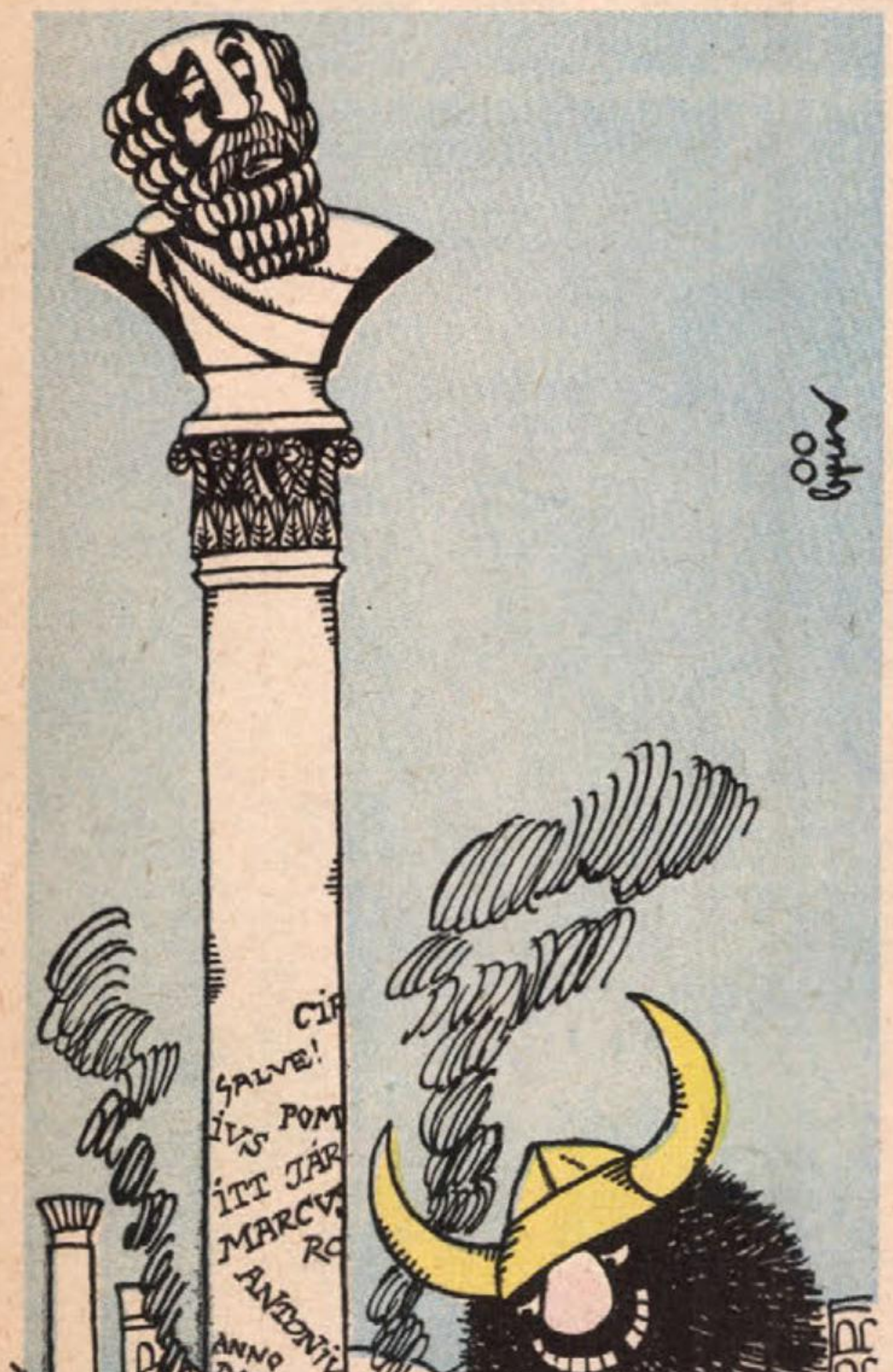
CIR
SALVE!
IVS POM
ITT JÁR
MARCVS
RO
ANTONIV
ANNO DOMINI
XXX

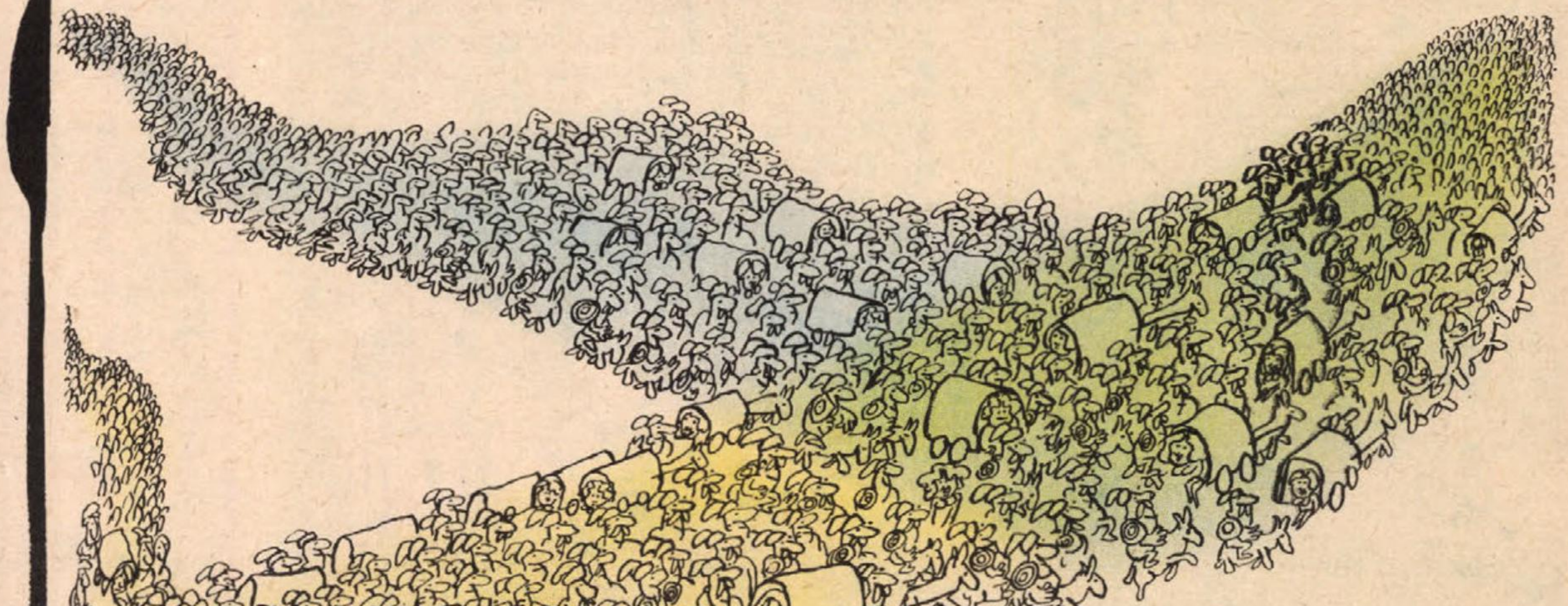
DALLOS JENŐ

PÁRBAJ

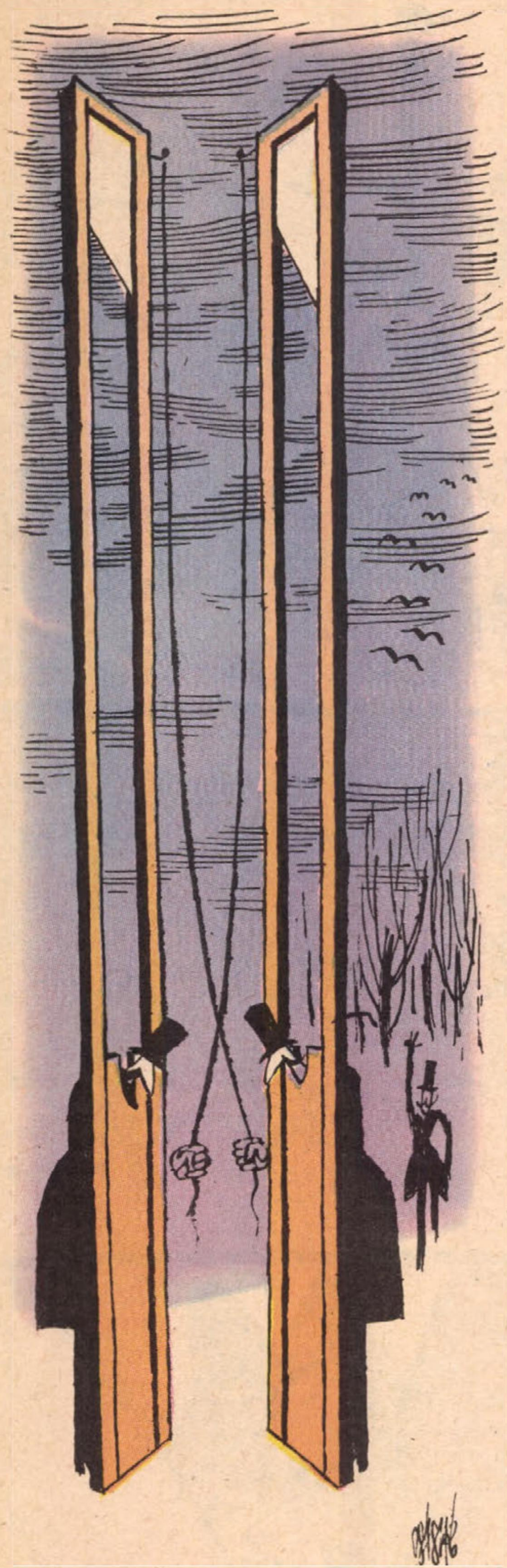

a VILÁG anekdota kincséből

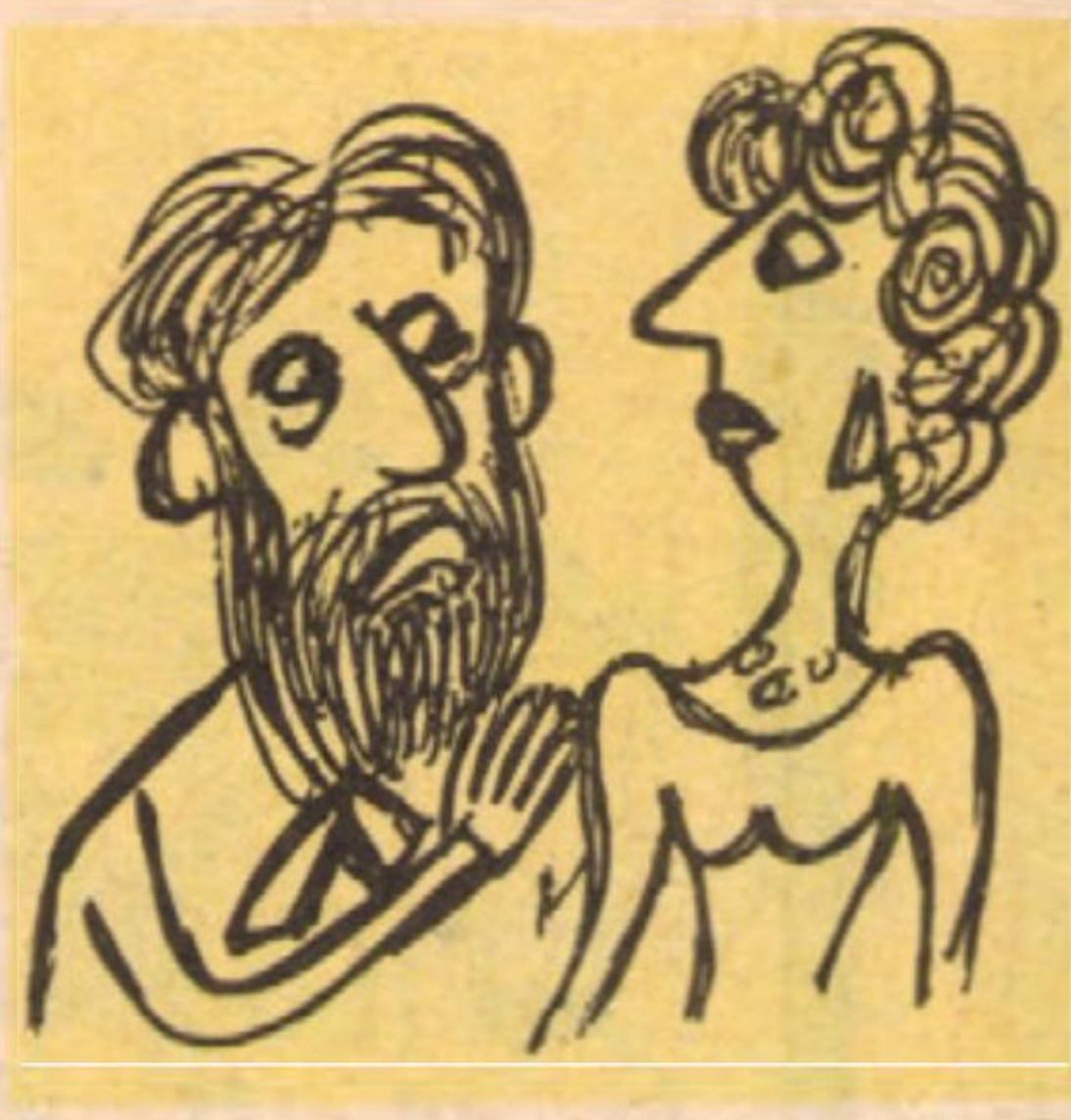

Johannes BRAHMS, a nagy német zeneszerző, a romantikus formaművészet összefoglalója, rendkívül tisztelte és nagyra becsülte honfitársa, Eugen D'ALBERT zongoraművész és komponista képességeit. Közös munkájuk csúcspontja volt, amikor d'Albert az illusztris szerző vezényletével Brahmsnak két hatalmas zongoraversenyét játszotta el egymás után.

Sokkal kevésbé tisztelte és becsülte Brahms a muzsikustársát — magánéletében. Nem tudta megemészteni, hogy d'Albert meglepően sűrűn váltogatta feleségeit, hogy házasságainak, válásainak sorát alig lehetett nyomon követni. A múlt század derekán még jeles művészeknél is szokatlan volt viszonylag rövid idő alatt féltucatnyi lakodalom, így nem csoda, hogy a moralista Brahms egyre nagyobb ellenszenvvel figyelte d'Albert hitves-cseréit.

Három feleség „leváltása" után egy társaságban sor került arra, hogy Brahmsot bemutassák D'Albert negyedik feleségének. A zeneszerző azonban semmiképpen sem volt hajlandó megismerkedni a hölggyel. A közös barátok hosszas unszolására végül is dühösen legyintett kezével, és határozottan kijelentette:

— *Nem, nem, nem! Ezt kihagyom, megvárom a következőt!*

August STRINDBERG svéd írót egy alkalommal Párizsban az utcán megszólította egy ravasz, pumpolásairól hírhedt dán kollégája.

— *Jó, hogy találkozunk* — kezdte a notórius kölcsönkérő. — *Talán meg tudnád most adni nekem azt az ötven frankot, amit a napokban kértél tőlem.*

— *Miféle ötven frankot?* — csodálkozott Strindberg. — *Mikor adtál te nekem kölcsön ötven frankot? És egyáltalán, mikor kértem én tőled kölcsön pénzt?*

— *Egy héttel ezelőtt, amikor teljesen be voltál rúgva* — felelte szemrebbenés nélkül ez az ötletes tarháló.

Strindberg azonban feltalálta magát.

— *Ó, most már emlékszem* — mondotta —, *csakhogy azt az ötven frankot én már visszaadtam neked.*

— *Visszaadtad . . . ? ! Mikor?*

— *Tegnapelőtt, amikor te voltál tökrészeg* — közölte Strindberg hidegvérrel.

Békés István gyűjtése

KEZDŐDIK A NAP

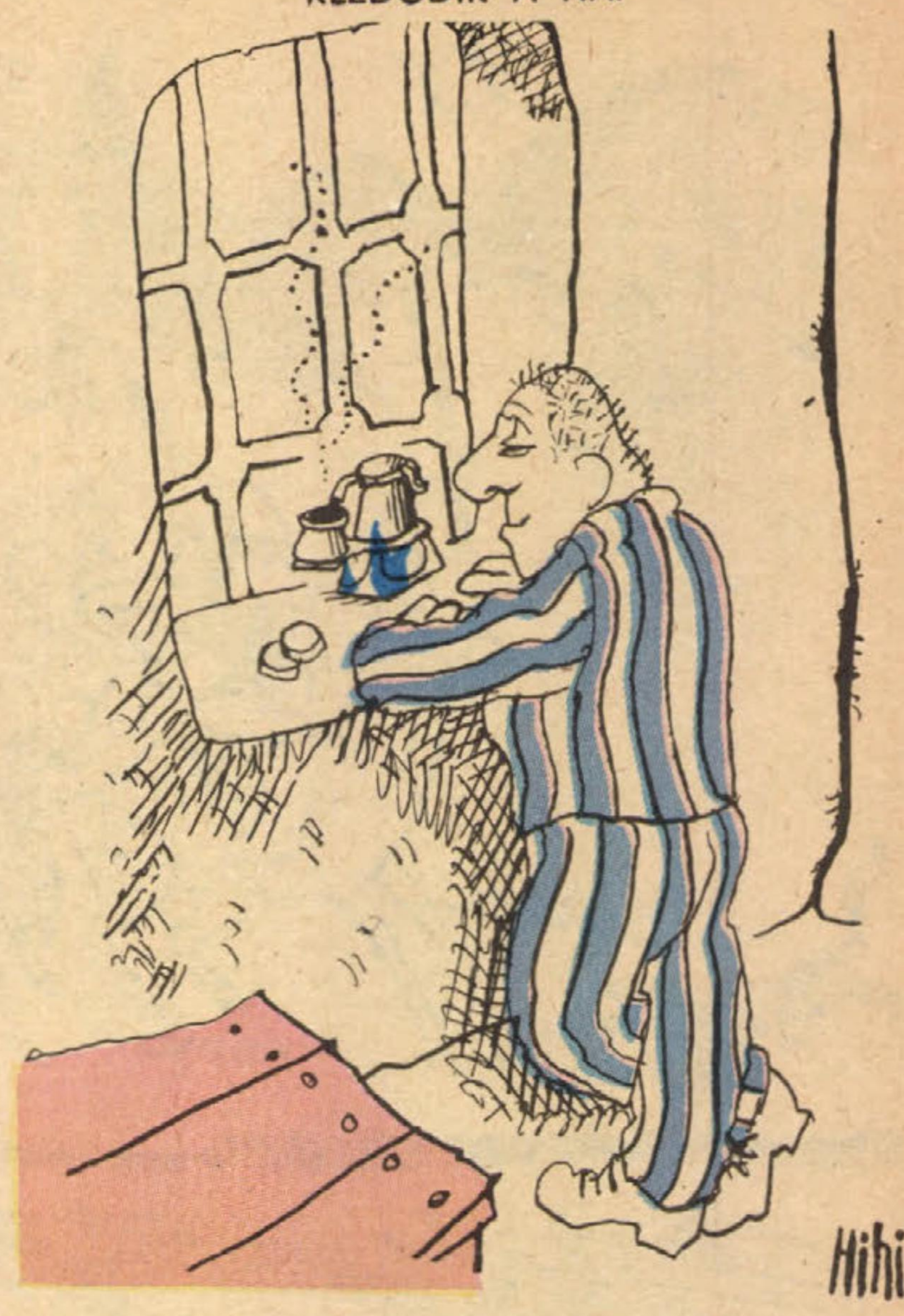

MODERN VILÁG

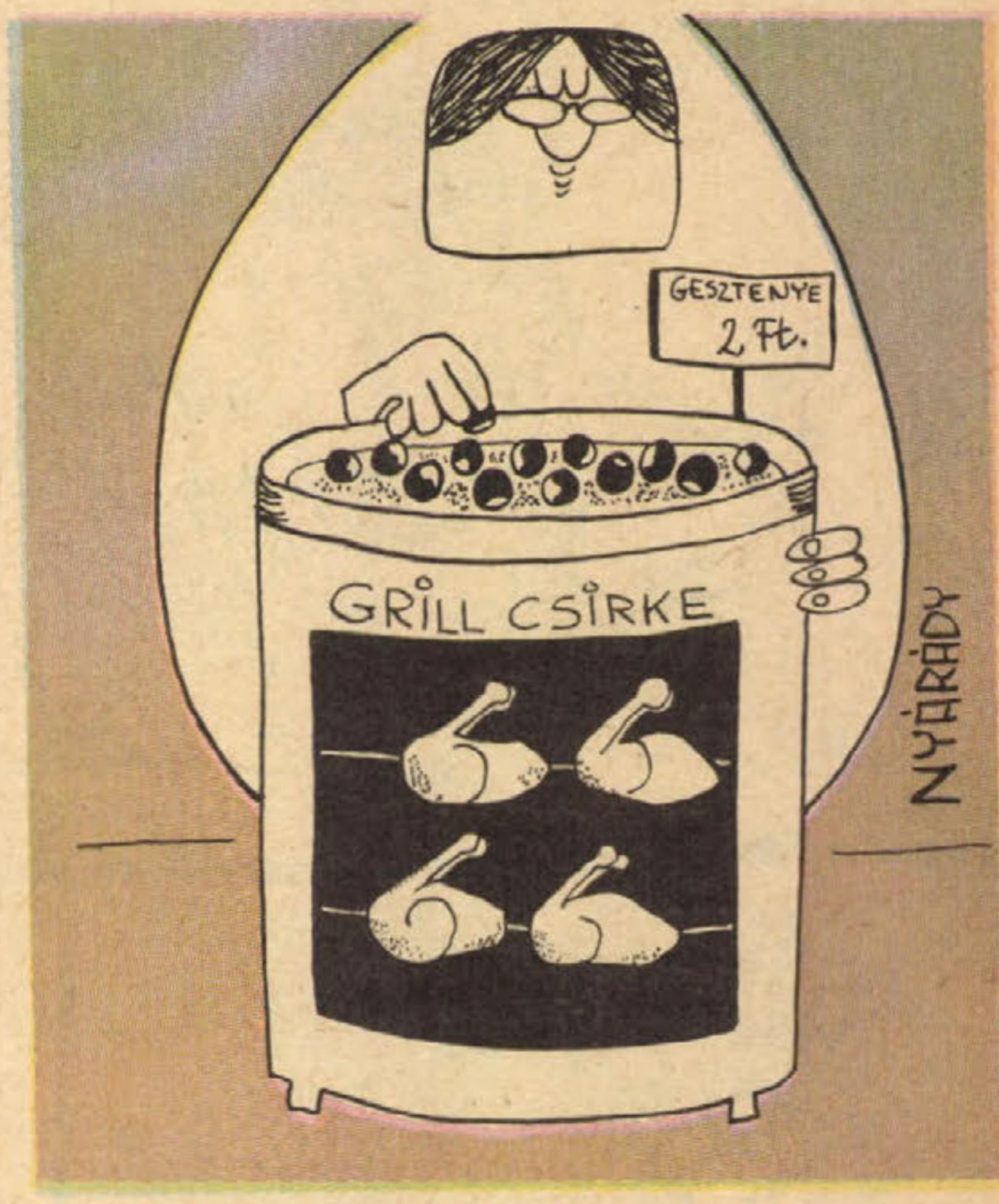

KÜLÖNÖS VEVŐ

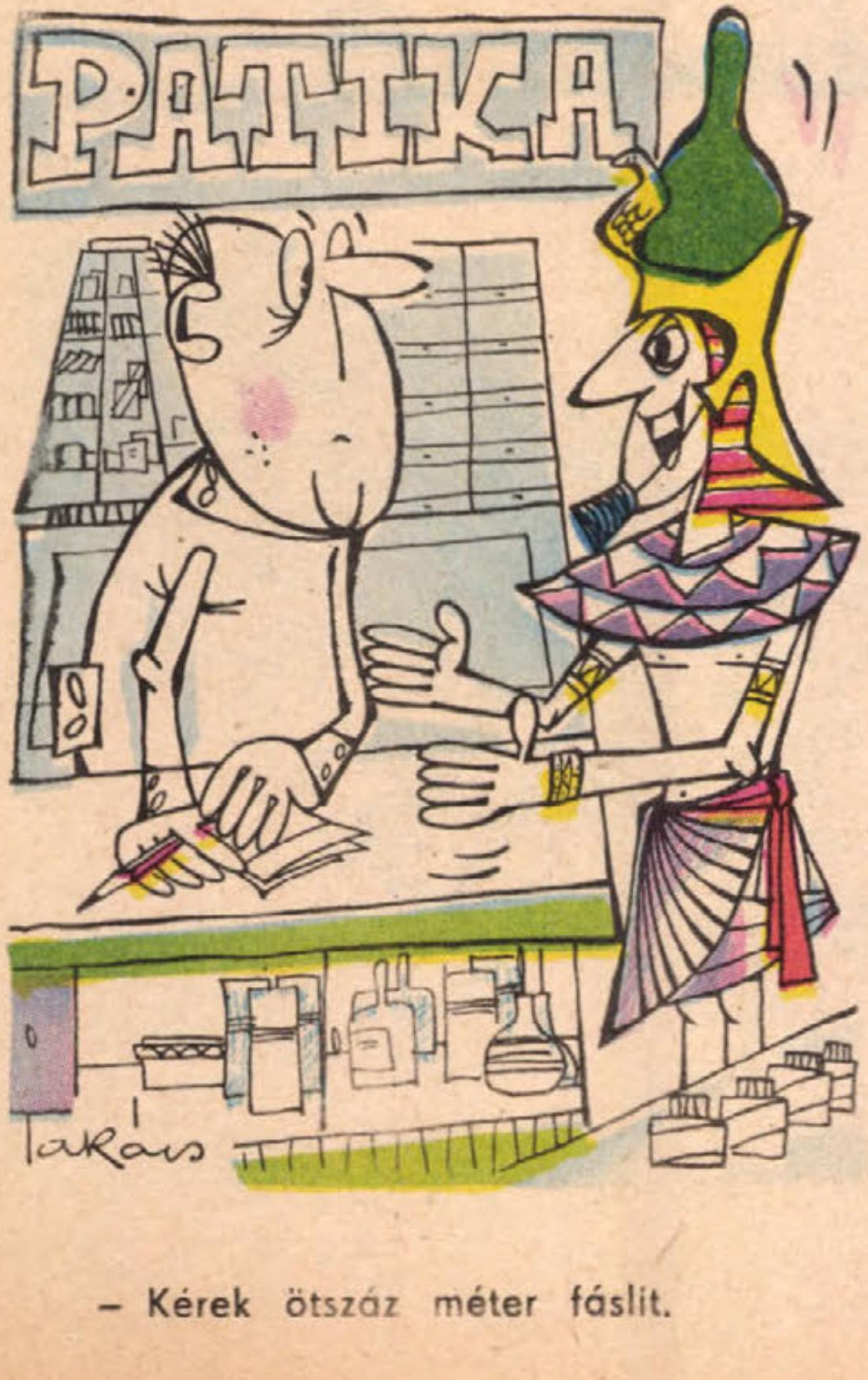

– Kérek ötszáz méter fáslit.

KORÁN KEZDI

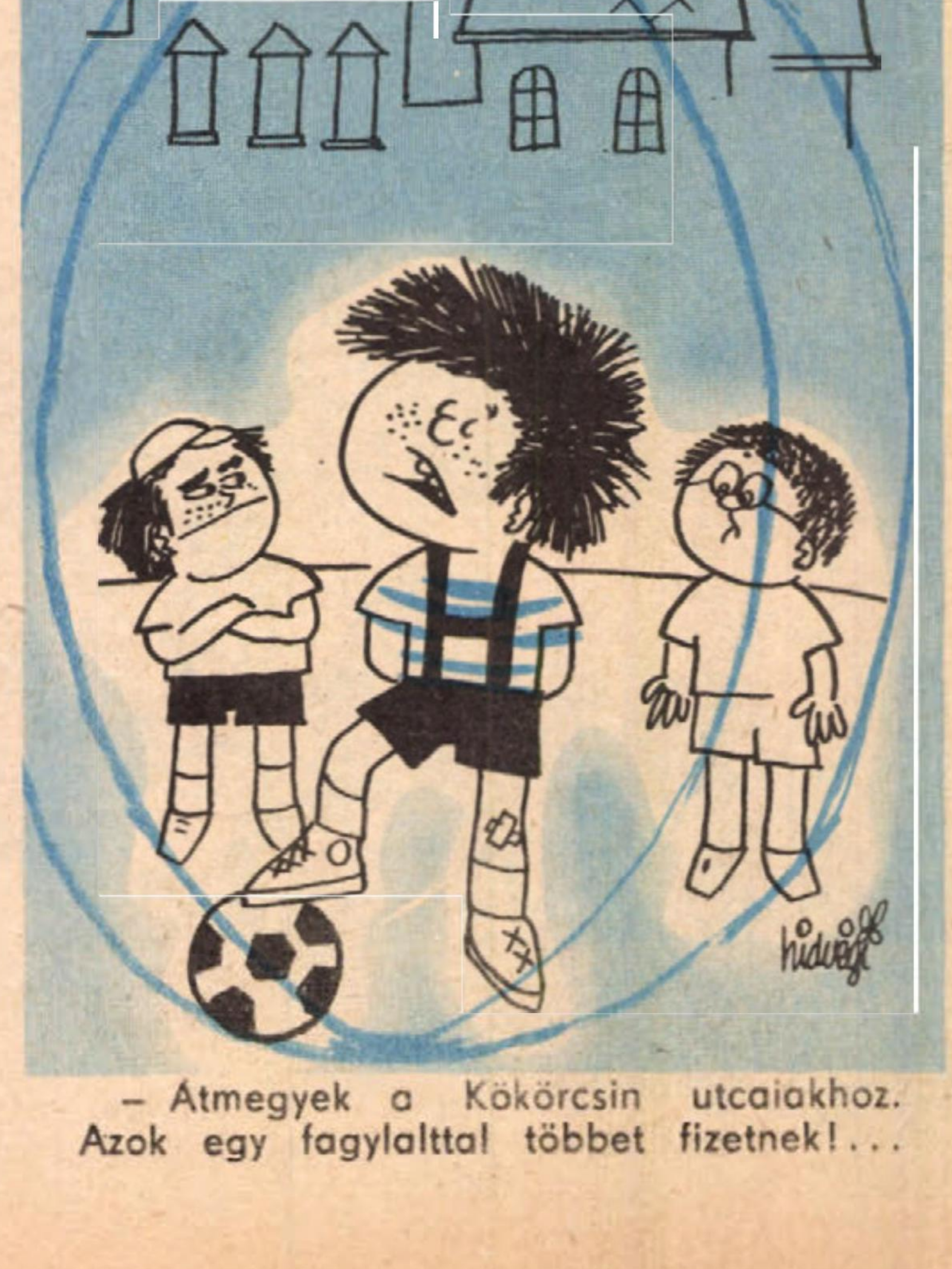

– Átmegyek a Kökörcsin utcaiakhoz. Azok egy fagylalttal többet fizetnek! . . .

HIRDETÉSEINK

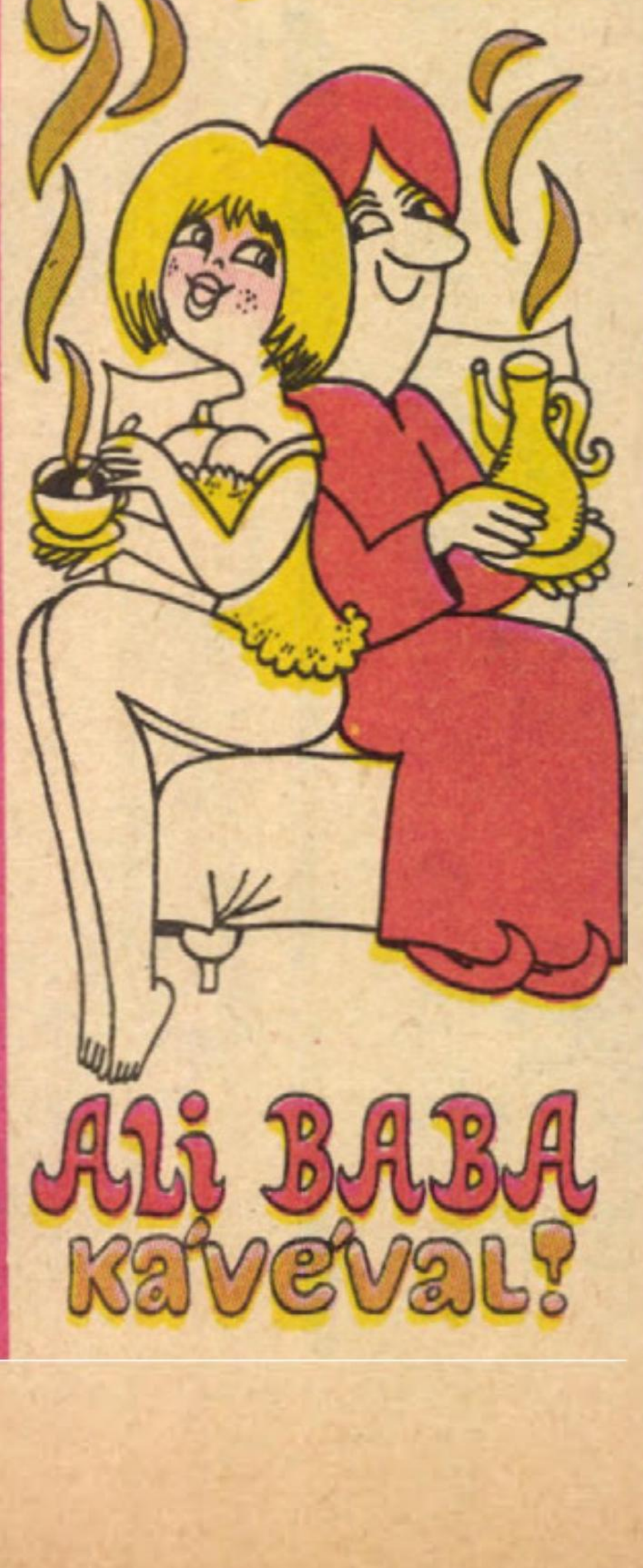
VIDÁMAN ÉBRED...
ALI BABA KÁVÉVAL!

NE FÉLJEN!
VISSZA-NYERHETI A RUHA-NEMŰ FEHÉR-SÉGÉT...
BIOLUNA
ENZIMES FEHÉRÍTŐ MOSÓPORRAL

Gyártja a Növényolajipari és Mosószergyártó Országos Vállalat

TÜCSÖK és BOGÁR

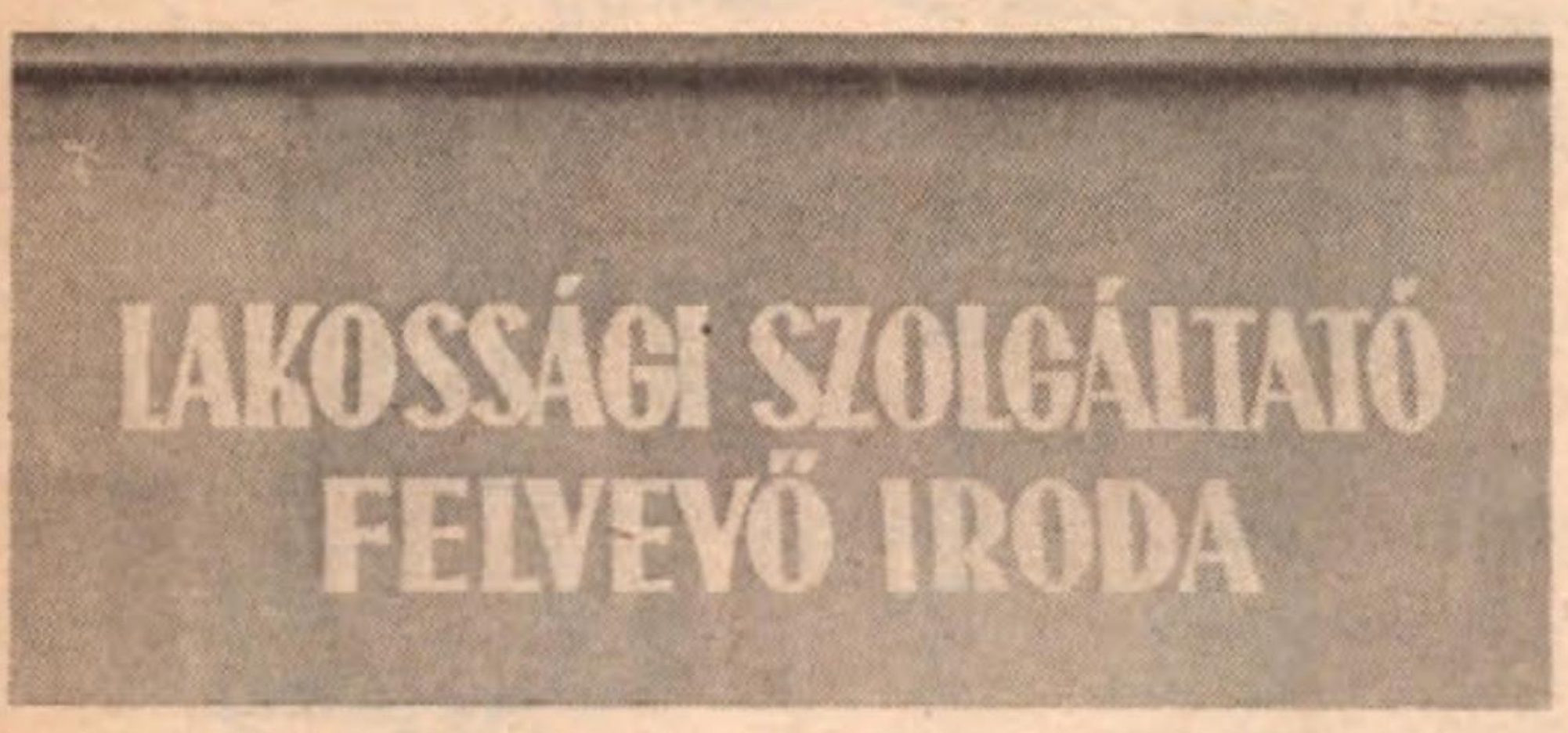
LAKOSSÁGI SZOLGÁLTATÓ
FELVEVŐ IRODA

Vajon mit vesznek fel itt tulajdonképpen?

(Bánréti Zoltán, Budapest)

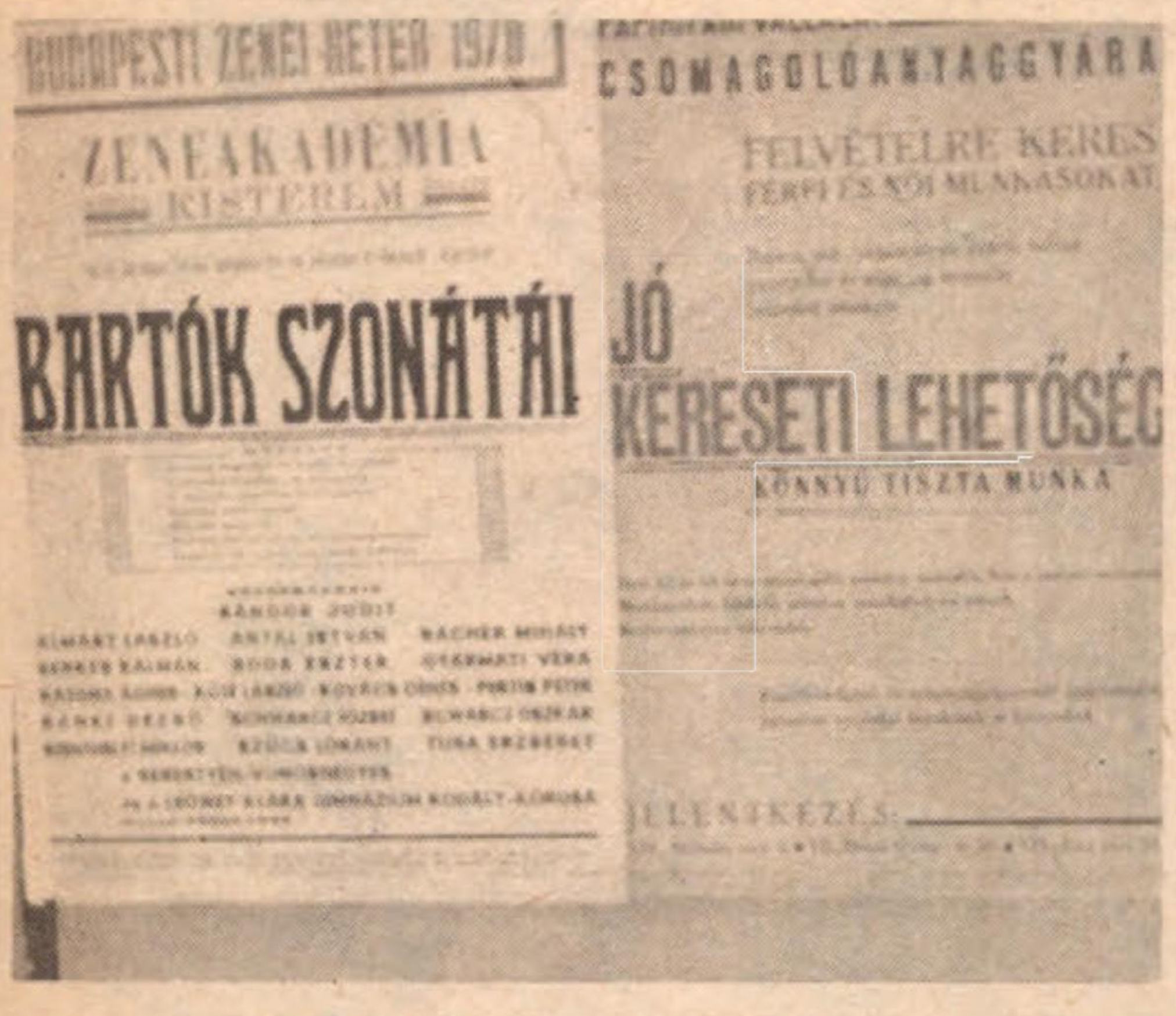
BUDAPESTI ZENEI HETEK 1978
ZENEAKADÉMIA
KISTEREM
BARTÓK SZONÁTÁI
CSOMAGOLÓANYAGGYÁRA
FELVÉTELRE KERES
FÉRFI ÉS NŐI MUNKÁSOKAT
JÓ
KERESETI LEHETŐSÉG
KÖNNYŰ TISZTA MUNKA
JELENTKEZÉS

Plakátok, ha találkoznak

(Beküldte: Dakó Gusztáv, Budapest)

Népdal- és csipkeverők

Ki veri a népdalt és miért? És Vass Lajos ezt hagyja?

(Az Esti Hírlapból ollózta és beküldte: Tóth László, Budapest)

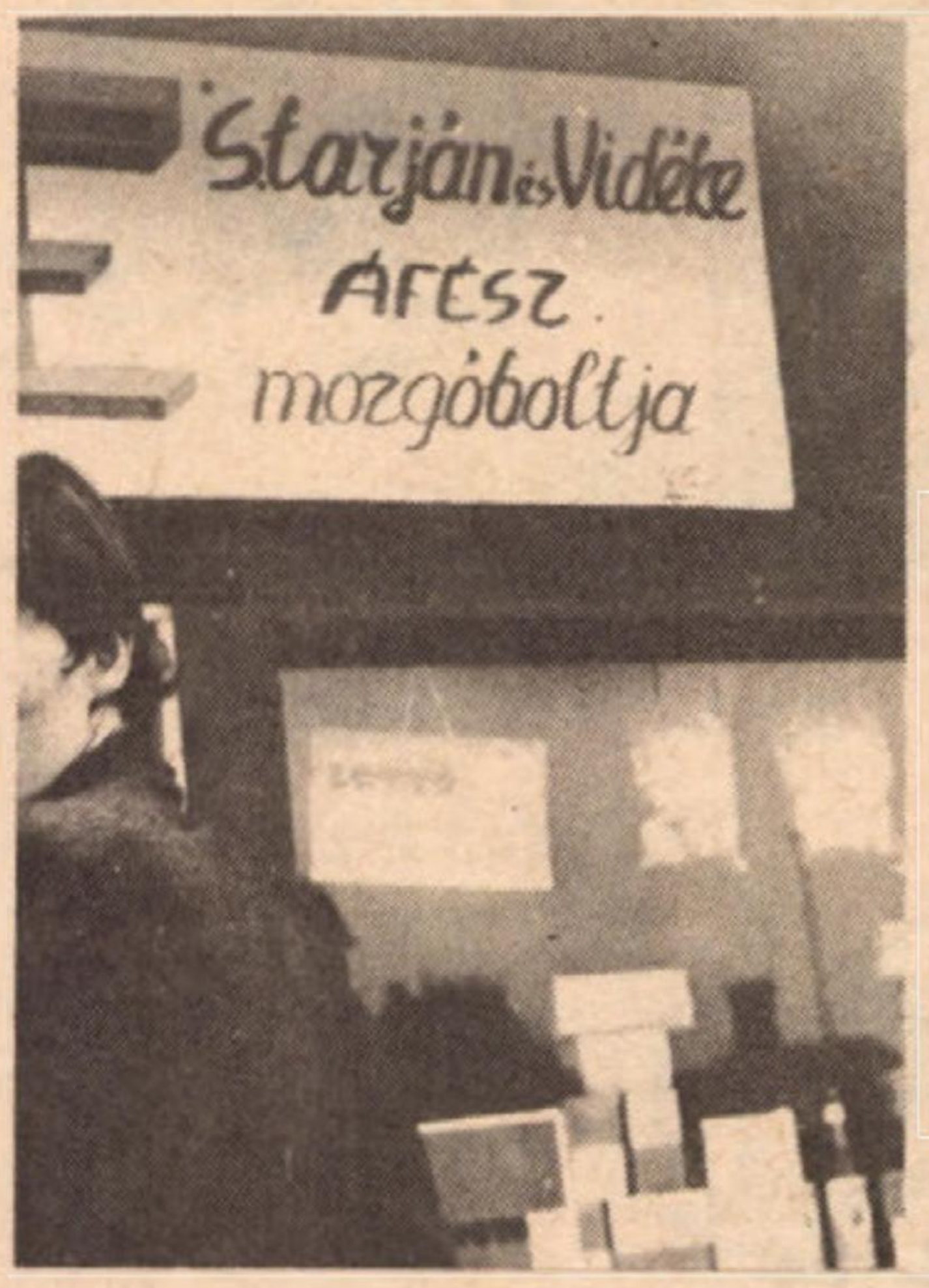
S.tarján és Vidéke
ÁFÉSZ
mozgóboltja

Ezt a táblát egy szilárdan álló épület falán lehet látni. Hogy miért nevezik mégis mozgóboltnak? Rejtély ...

(Céhmester Erzsébet, Salgótarján)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

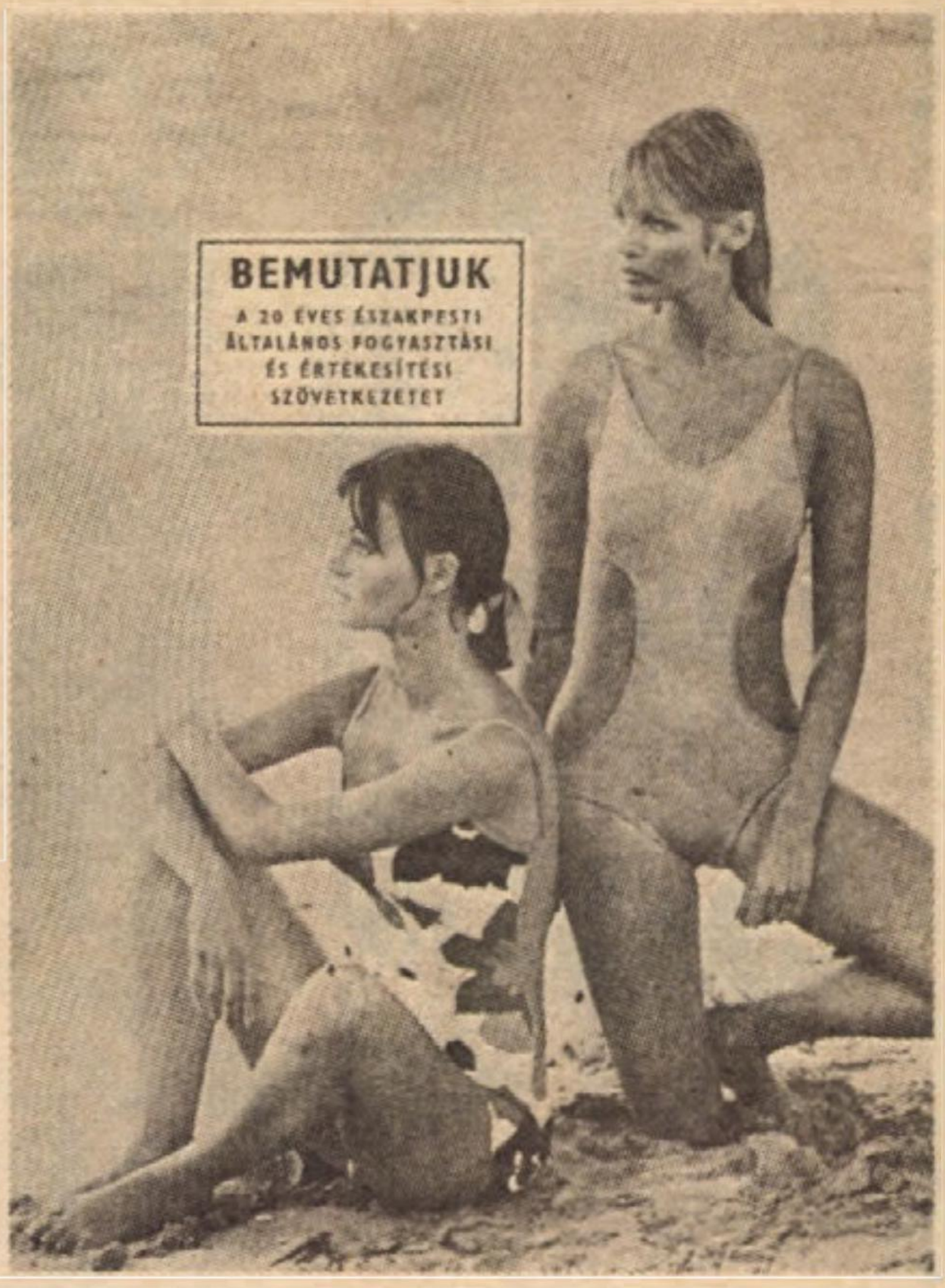

BEMUTATJUK
A 20 ÉVES ÉSZAKPESTI
ÁLTALÁNOS FOGYASZTÁSI
ÉS ÉRTÉKESÍTÉSI
SZÖVETKEZETET

Elég kicsi szövetkezet lehet, ha csak két tagja van! De azok legalább csinosak!

(Beküldte: K. K., Budapest)

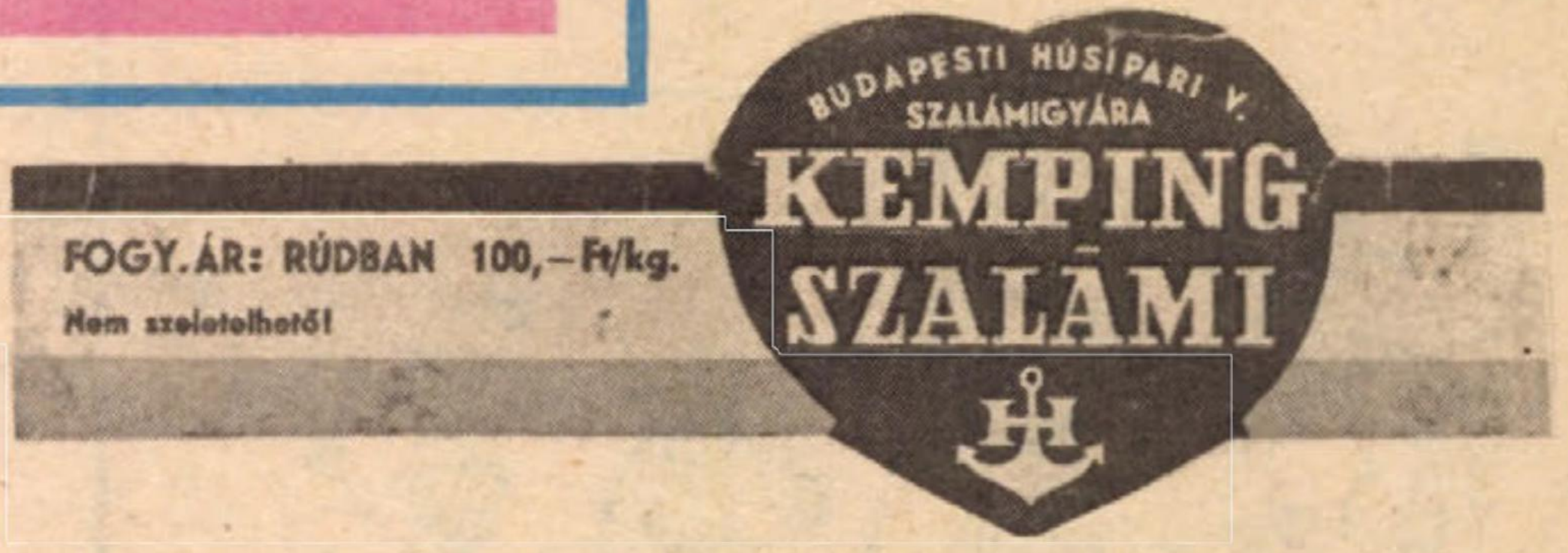

BUDAPESTI HÚSIPARI V.
SZALÁMIGYÁRA
KEMPING
SZALÁMI
FOGY. ÁR: RÚDBAN 100,– Ft/kg.
Nem szeletelhető!

Nem szeletelhető? Akkor bizonyára ostyában kell lenyelni, egészben!

(R. T., Budapest)

JELENKORI SÍRVERSEK

Zamárdiban volt beutalásom,
S egy gumi-matracon
A tóban leltem halálom —
(Ez volt az utolsó nyaralásom.)

*

Itt pihen Solt Pál
Költő
Szívét Ivettre tette
De Ivett az idegen szivet
Magából kivetette.

*

Fogyasztó tablettáit marokszám nyelte,
S lelkét még egészen kövéren kilehelte.

*

Két világháborút megélt,
Harci érmeit sorra kapta —
Most meg egy villany-vasaló
Se szó, se beszéd agyoncsapta.

Mig élt, csak albérlő volt —
Most főbérlő, mint holt.
Kiutalásra már nem törekszik —
Itt végre egészen egyedül fekszik.

*

E sírhant
Szuper Piroskát fedi
Meghalt szerelmi bánattól —
Egymás után hattól.

*

Vénségére G. Nagy Máté
Ifjú nőt talál,
Elvette —
Őt meg a halál.

S.P.

MEDDŐ SZÓCSATA

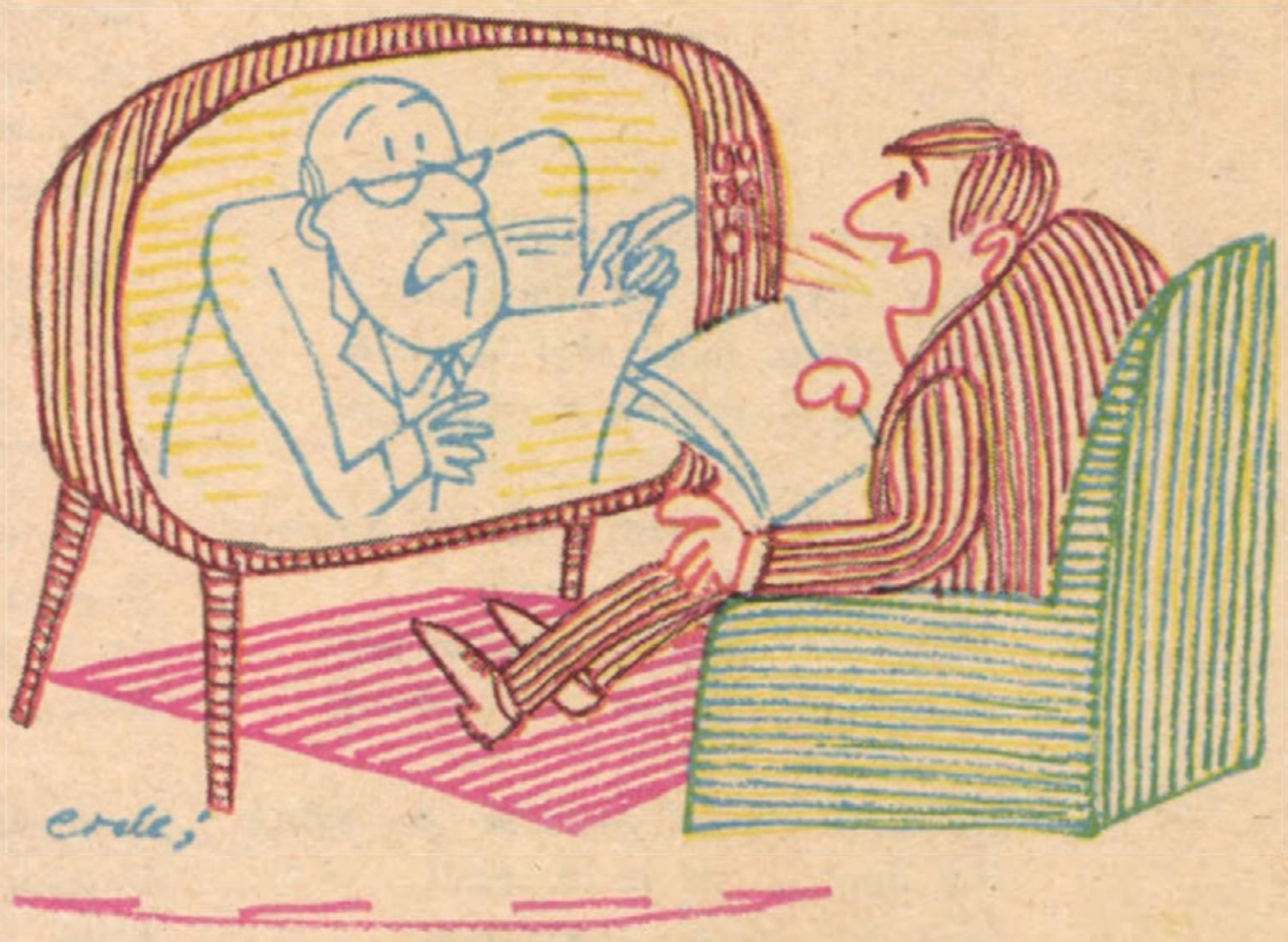

MEGKÉSETT SZÜRET

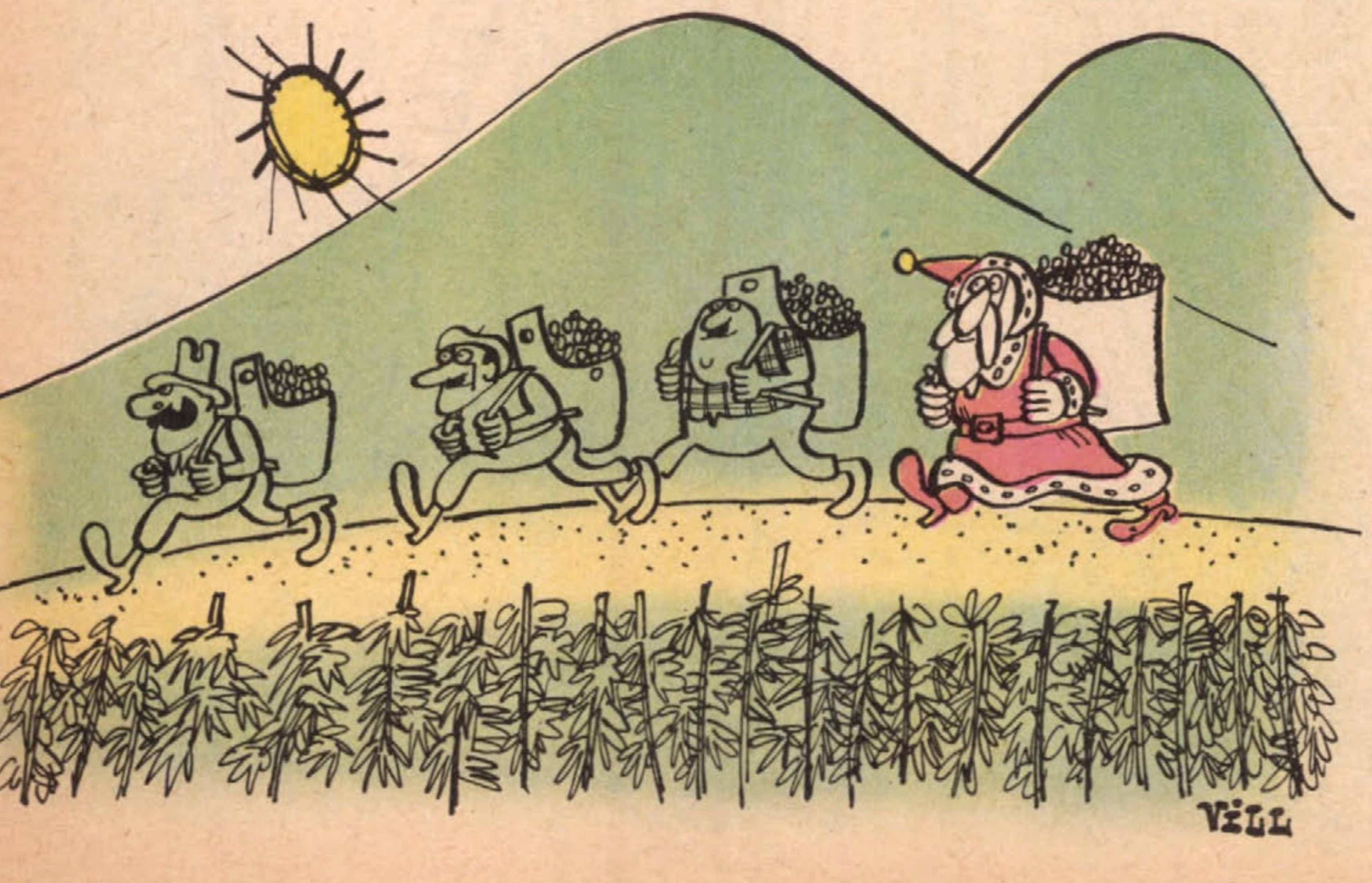

MINDENRE FUTJA

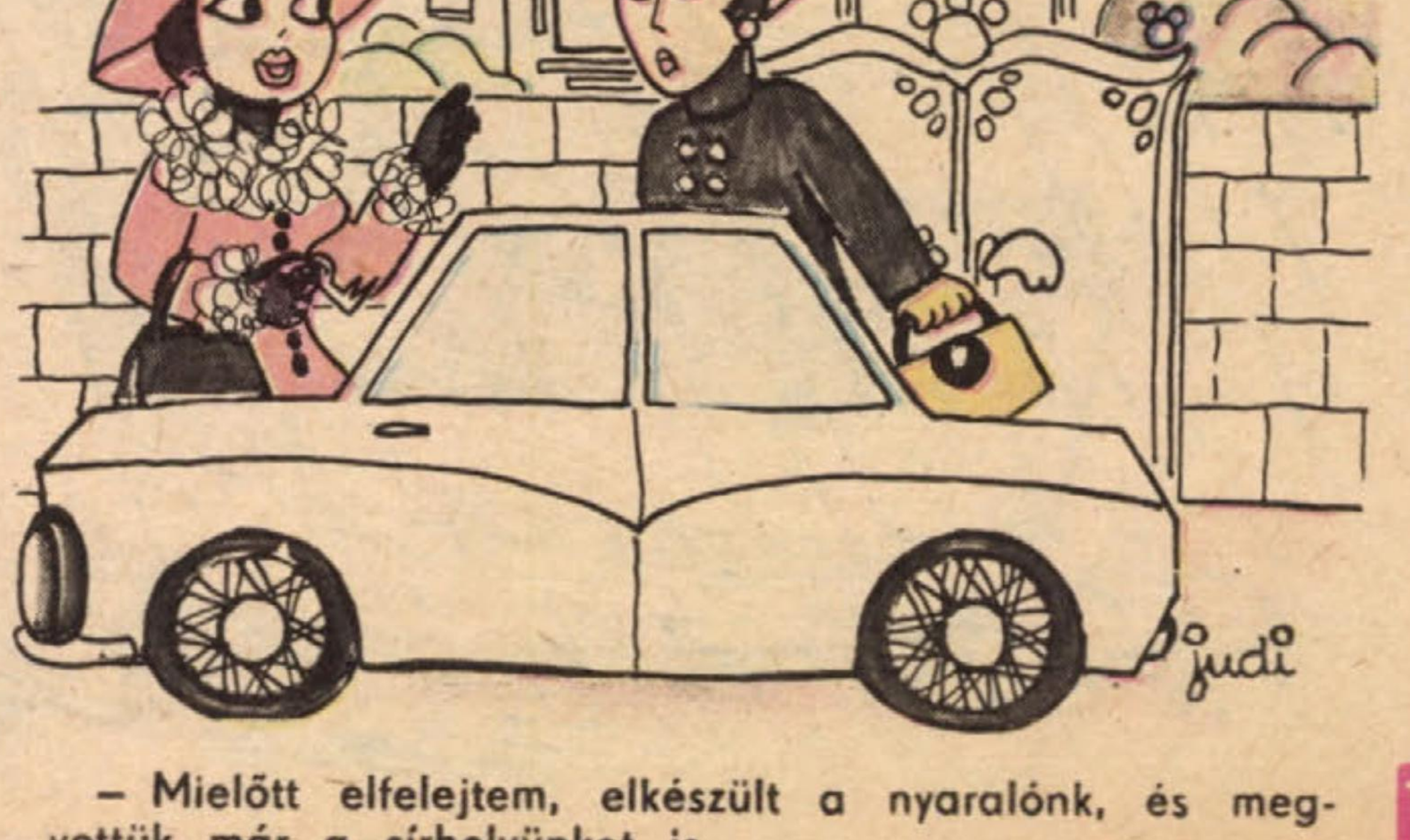

– Mielőtt elfelejtem, elkészült a nyaralónk, és megvettük már a sírhelyünket is...

IMPORT HUMOR

VÁMMENTES

GAZDASAGI NEHÉZSÉGEK

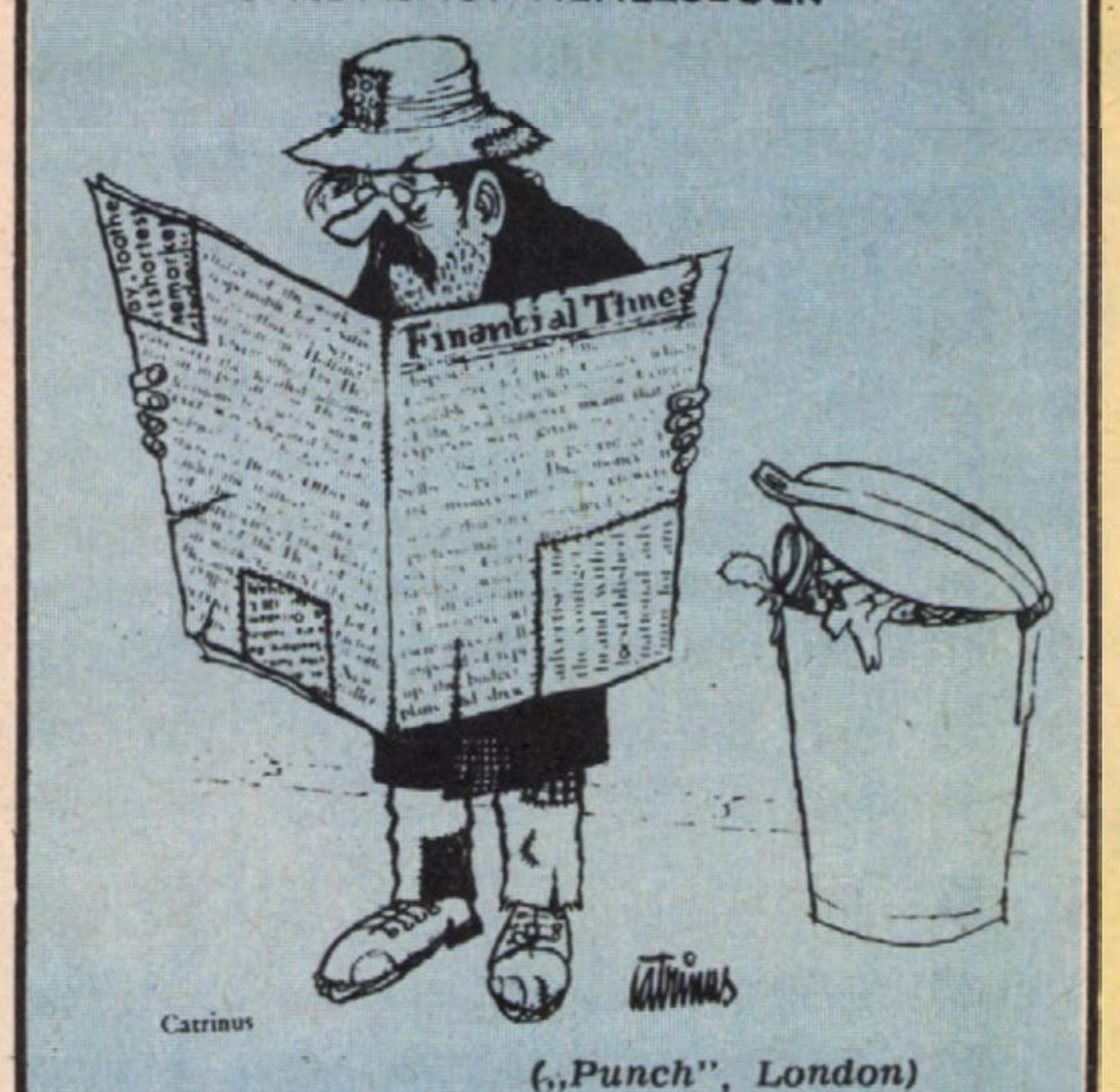

(„Punch", London)

JÓL BERENDEZETT OTTHON

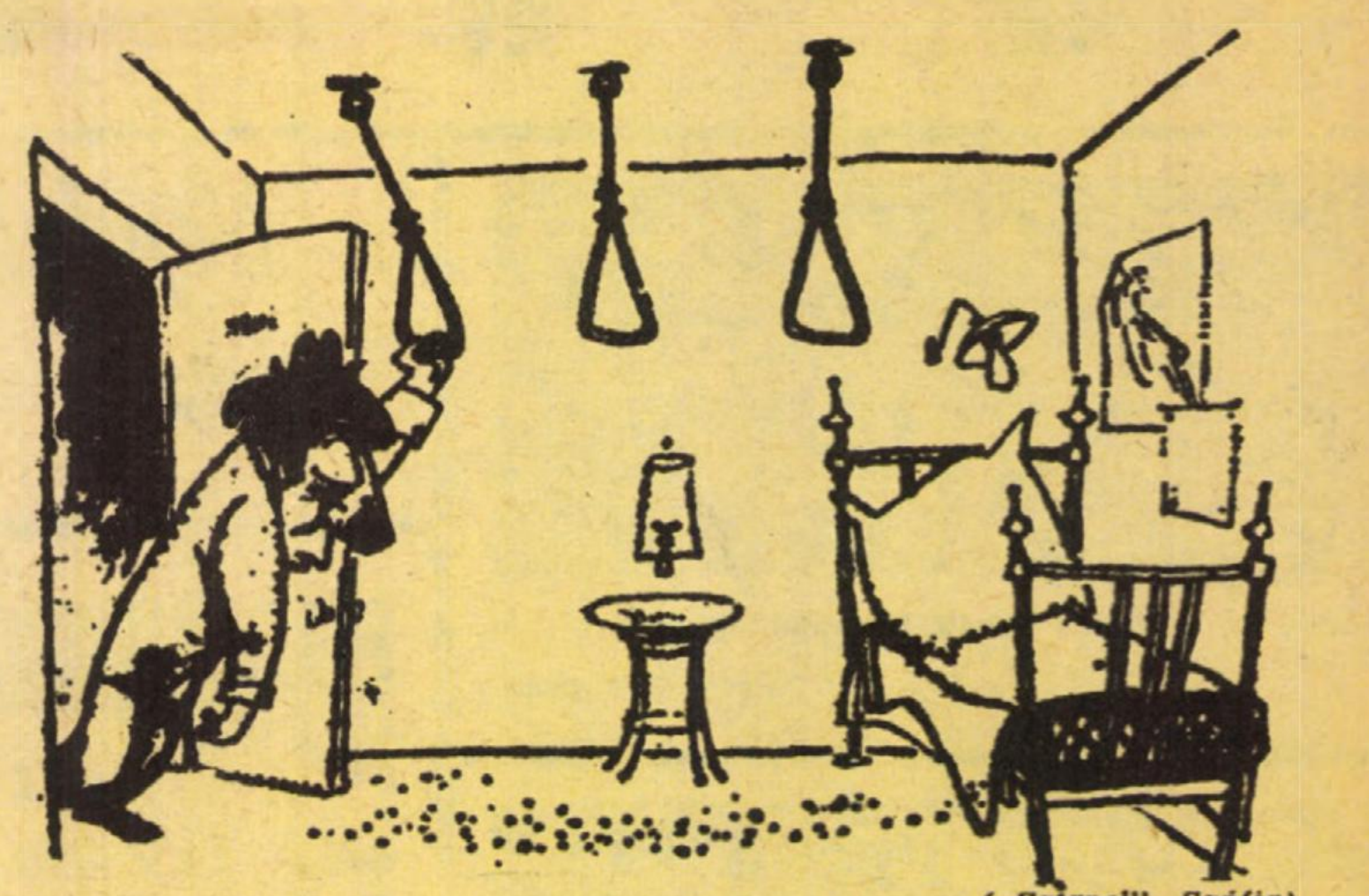

(„Szirsel", Szófia)

FÉLREÉRTÉS EGY TÁVOLI BOLYGÓN

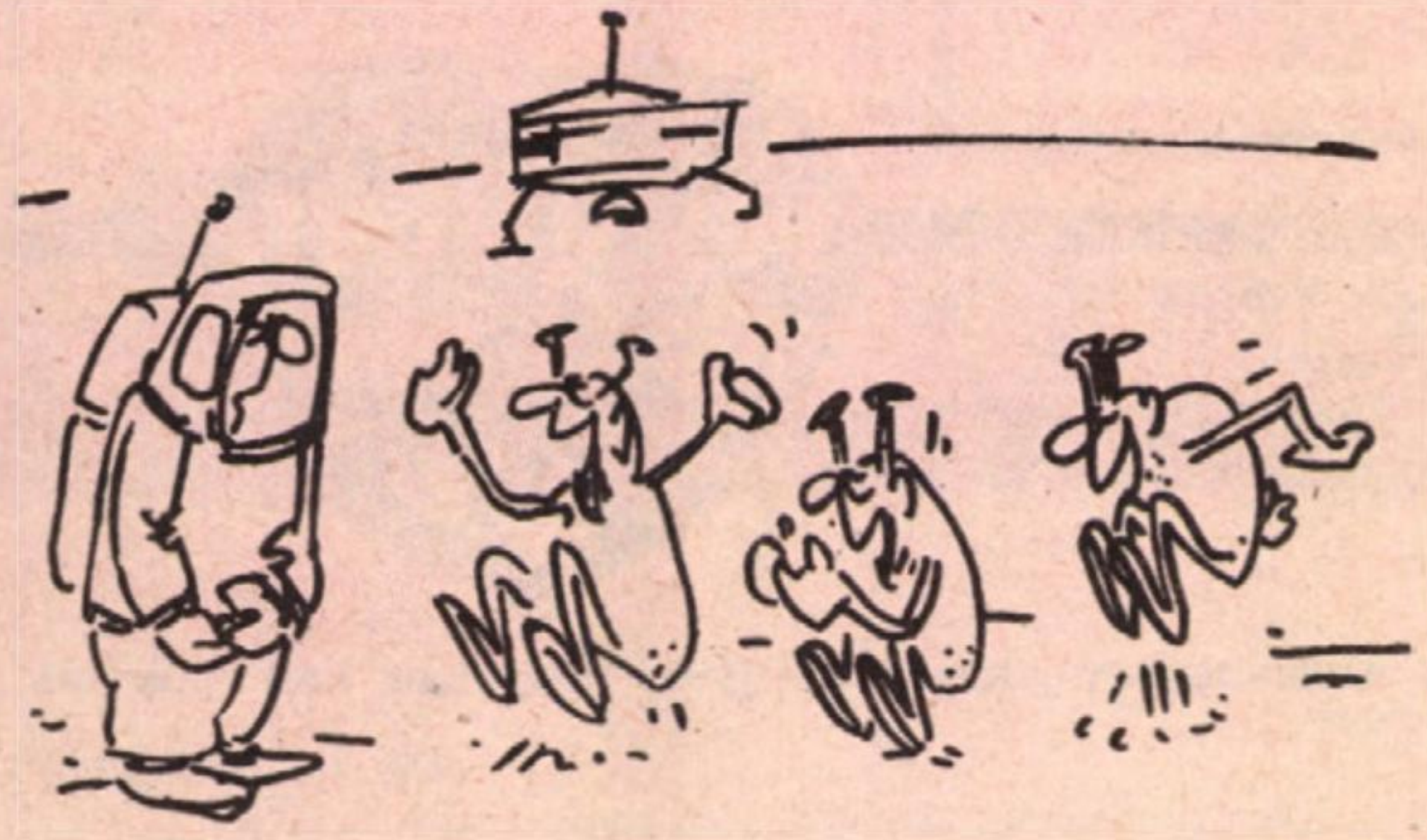

– Mikulás! Itt a mikulás!

KÉSZÜL A COWBOY-ÖV

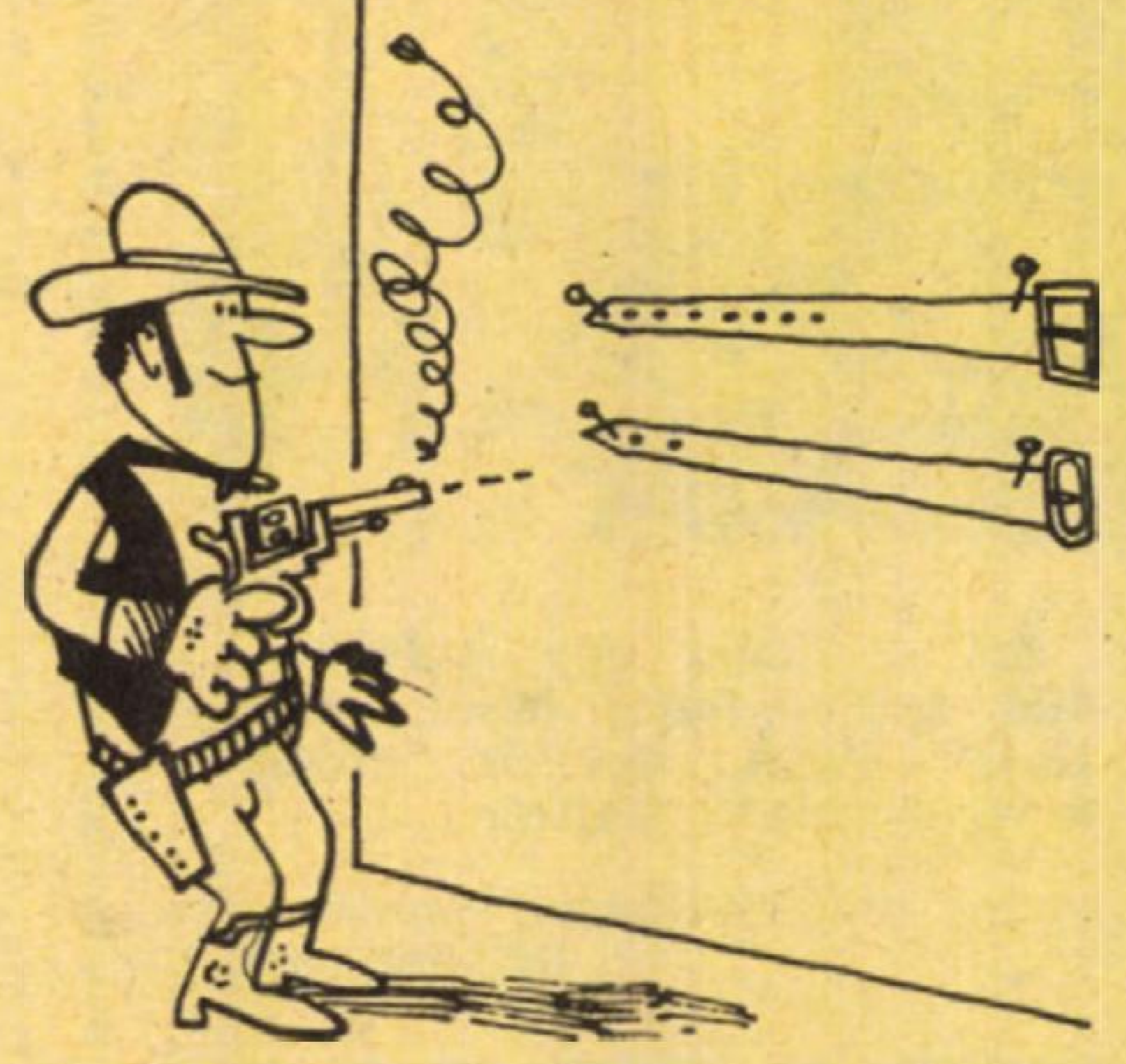

(„Eulenspiegel", Berlin)

„HORDOZHATÓ" A DIVAT...

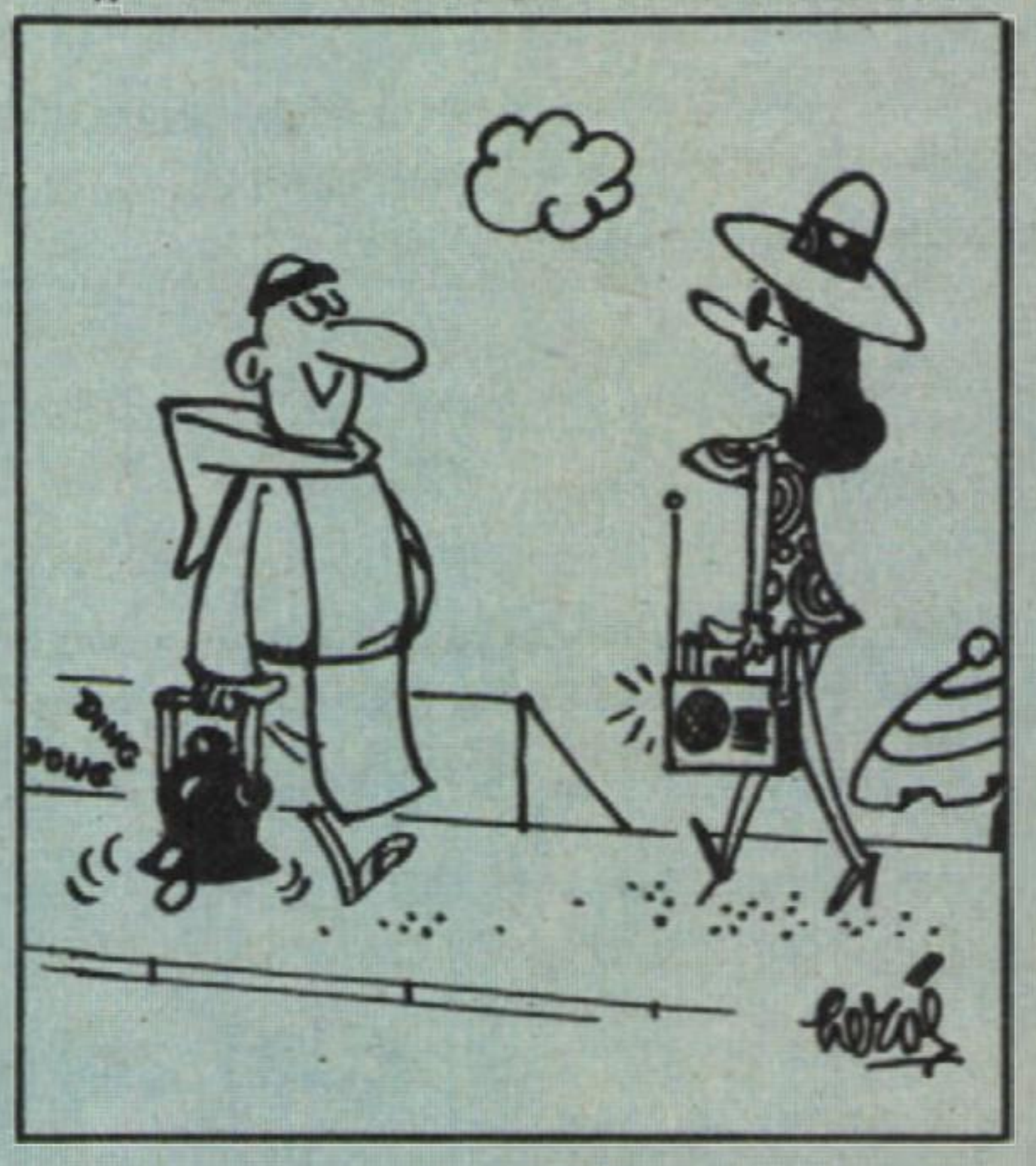

(„Ici Paris")

Szakmai történet

Ücsörgök a presszósarokban,
Várok egy nőt, egy angyalit.
Azt mondja, hogy régi tisztelőm
(s nejemről semmit sem gyanít).

Fél négyet mondott, nincs itt mégsem!
(Egy tisztelőtől nem való)
Addig tán egy snapszot leöntök:
– Klára, egy szilvát még, halló!

Fél öt is elmúlt! Most se jön még,
Sőt, negyed hat is itt talál!
Leégetés? Vagy felcsigázás?
Rosszabb mint maga a halál!

Túlsarokban édes nőcske ül;
Ha odanézek, idenéz.
... Ő lesz az én elégtételem!
Odamegyek! – Nevem: Kenéz.

– Bocsásson meg, hogy megszólítom,
Nőm nem jött el – már nem lesem.
Maga sokkal különbnek látszik.
Író vagyok, itt a kezem.

– Óh ez rendkívül romantikus –
Ragyog a nő – csudi remek:
Az én fiúm is felültetett,
Szívem most revansért remeg.

– Pardon ... akkor máris lelépek!
Büszkeségem ah, visszahökken;
Félre, silány szituáció,
Százan megírtak előttem!

S. Z.

NOÉ ÖRÖME

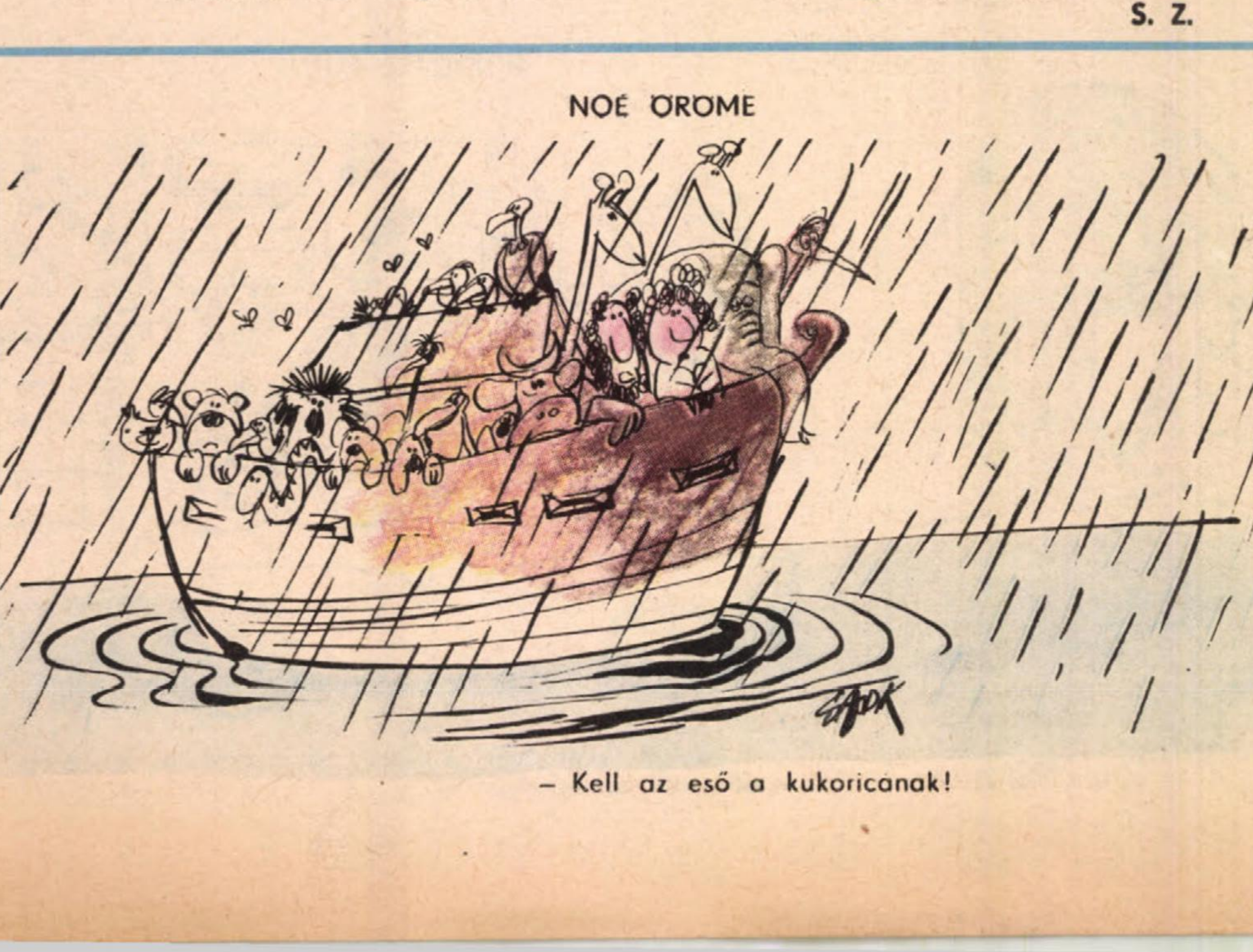

– Kell az eső a kukoricának!

DEKORÁCIÓ

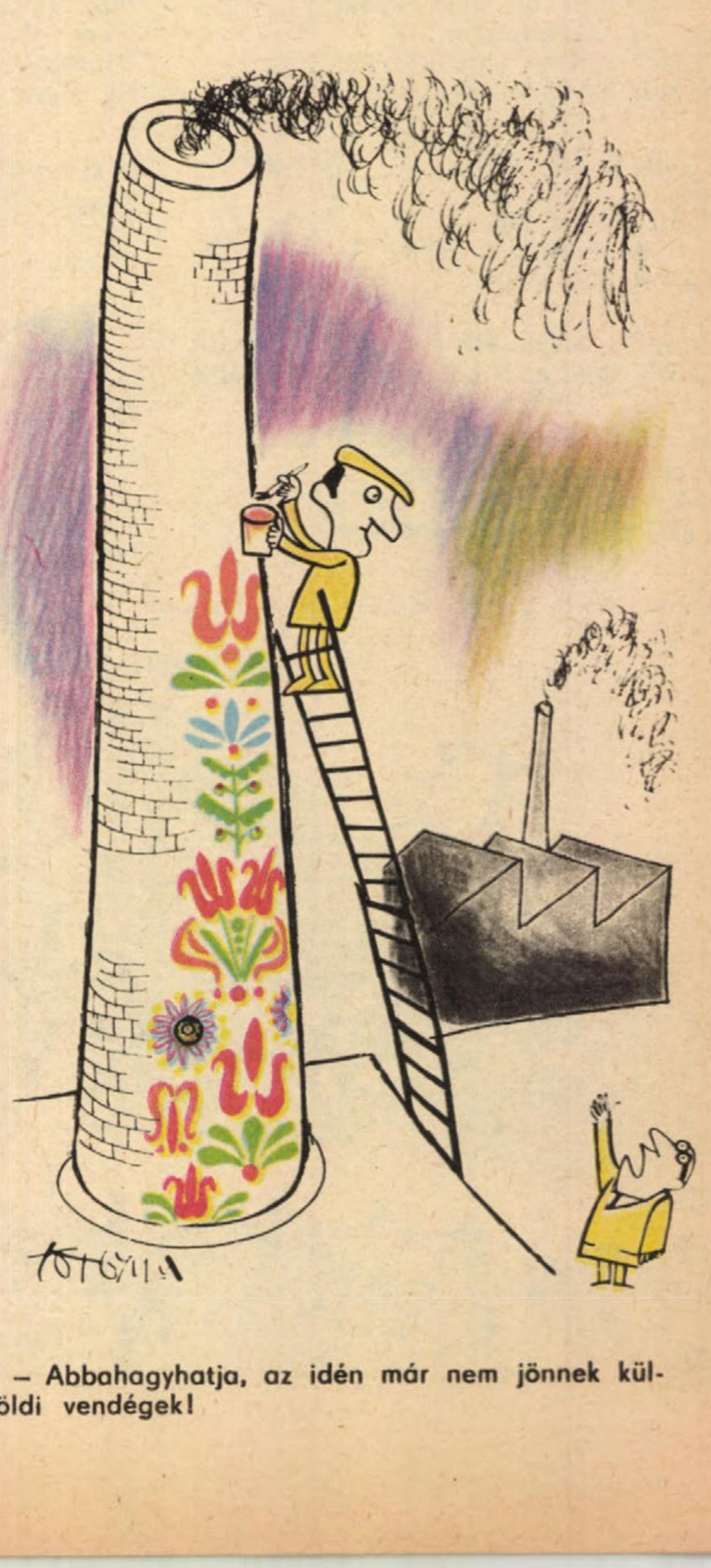

– Abbahagyhatja, az idén már nem jönnek külföldi vendégek!

RÉBUSZ

147. rejtvényünk megfejtése:

KKKKK Ö = E

Kötszer

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kalmár Endréné, Bp. VIII., József krt. 78.

Brodszky Péter, Sárvár, Szatmár u. 16.

Jánosa Klára, Hajmáskér, Újtelep.

148. rejtvényünk megfejtése:

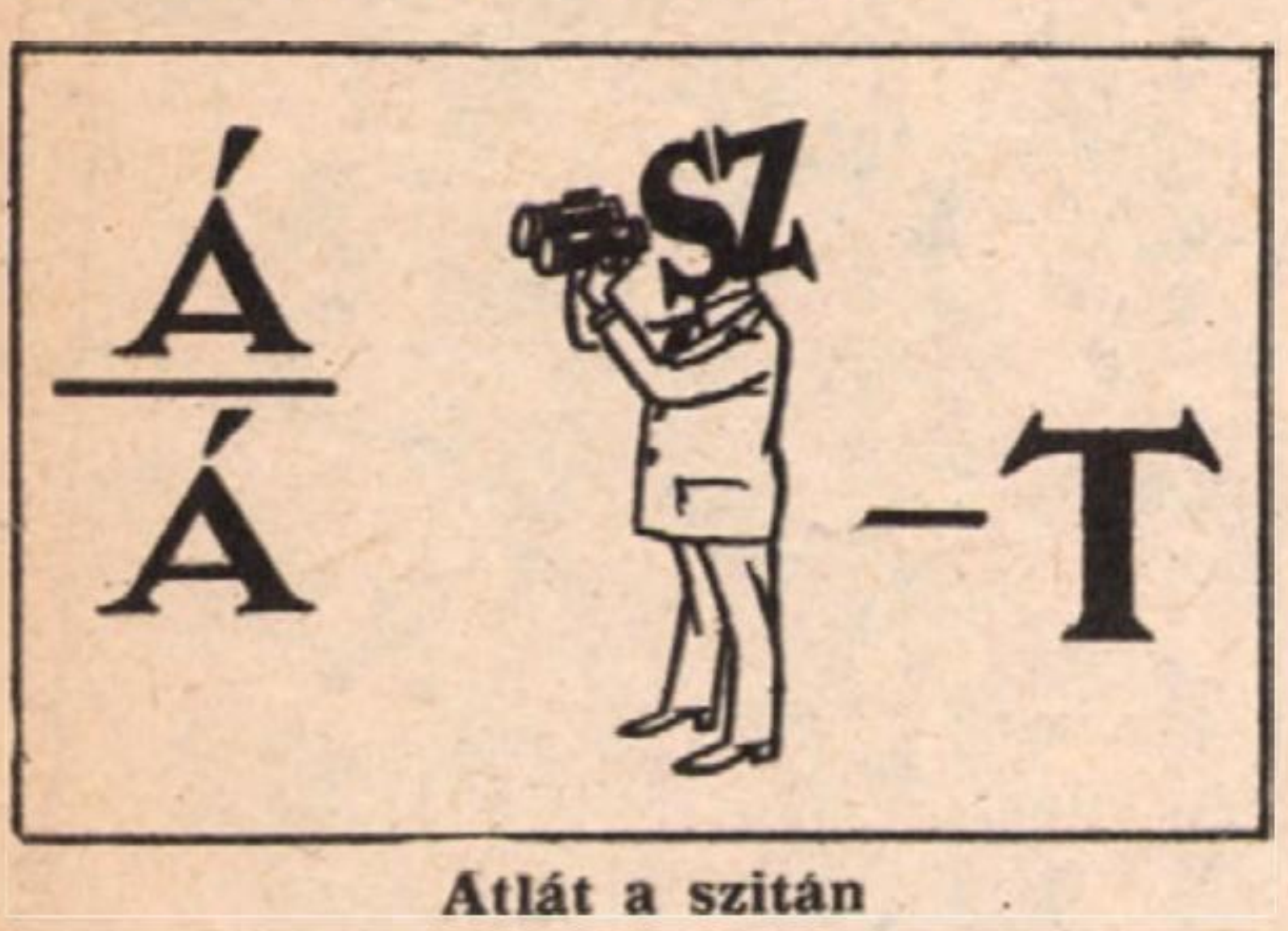

Átlát a szitán

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Peszeki Ádámné, Bp. V., Kálmán Imre u. 19.

Kárpáti József, Siklós, Táncsics Mihály Gimnázium.

Spitkó Ernő, Bp. XXI., Koltói Anna u. 11.

150. REJTVÉNYÜNK

Kaéé

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb november 16-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

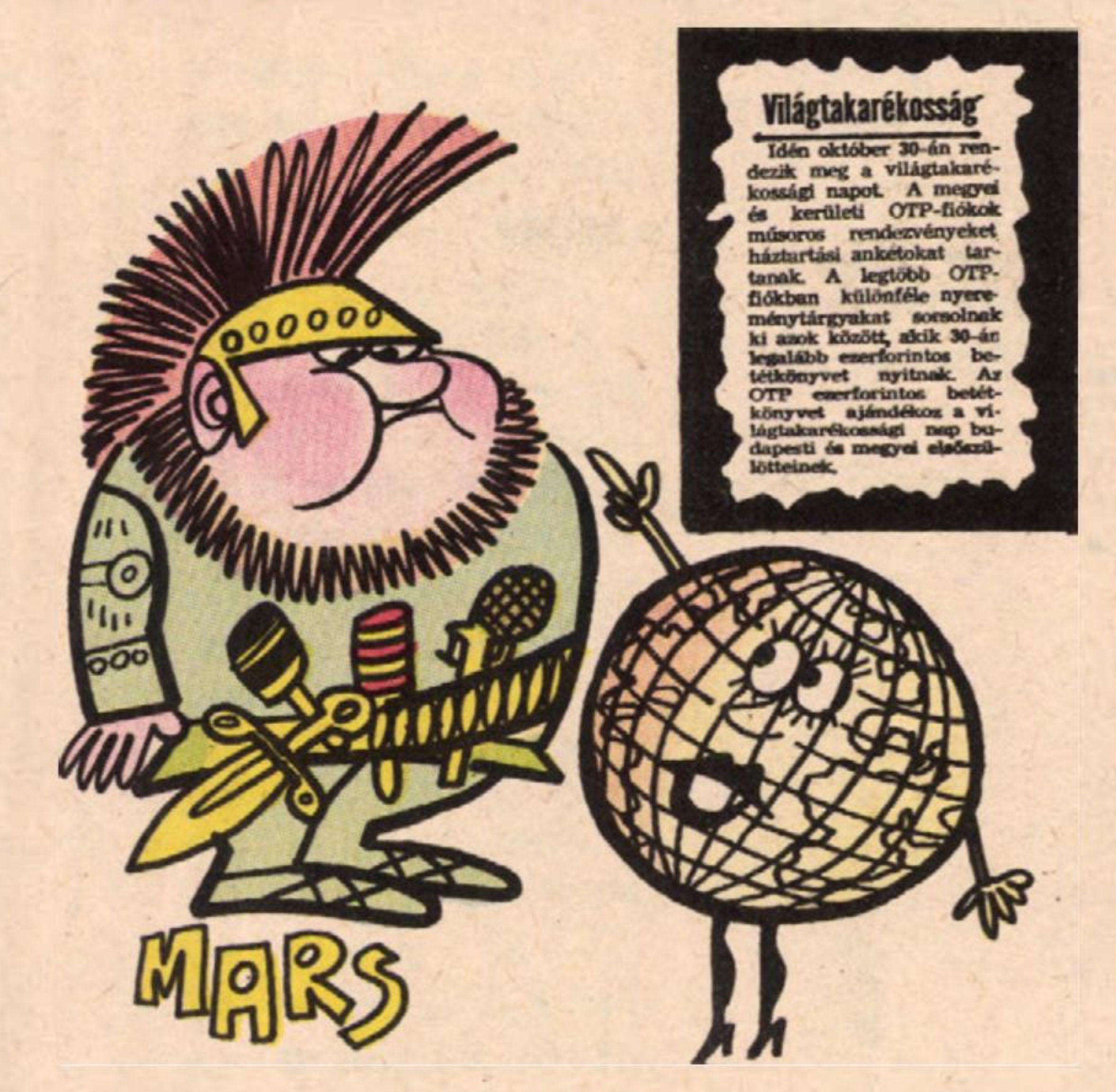
Világtakarékosság
Idén október 30-án rendezik meg a világtakarékossági napot. A megyei és kerületi OTP-fiókok műsoros rendezvényeket, háztartási ankétokat tartanak. A legtöbb OTP-fiókban különféle nyereménytárgyakat sorsolnak ki azok között, akik 30-án legalább ezerforintos betétkönyvet nyitnak. Az OTP ezerforintos betétkönyvet ajándékoz a világtakarékossági nap budapesti és megyei elsőszülötteinek.
MARS

– En takarékoskodnék, de ez mindent felzabál!

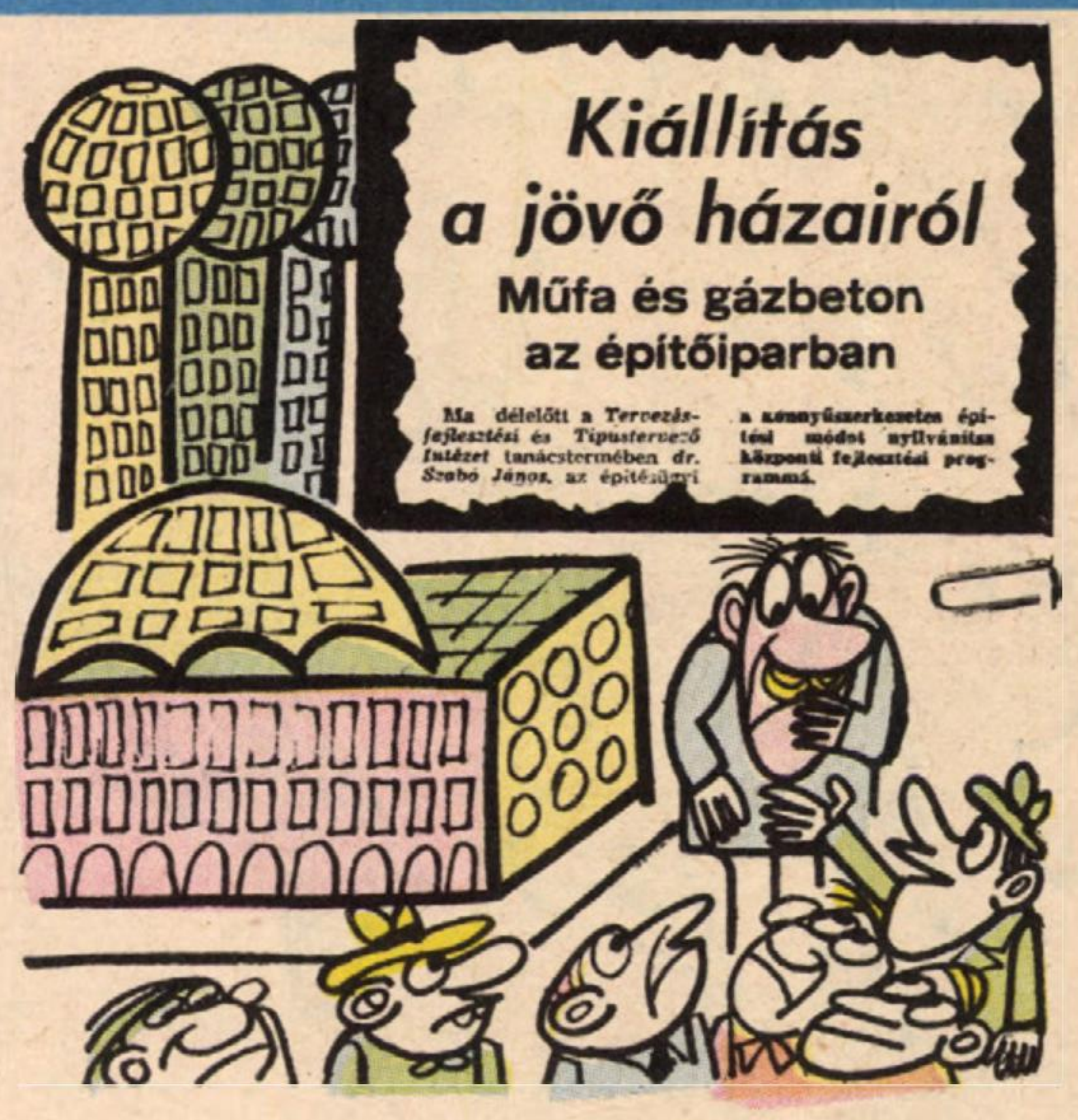
Kiállítás a jövő házairól
Műfa és gázbeton az építőiparban
Ma délelőtt a Tervezés-fejlesztési és Típustervező Intézet tanácstermében dr. Szabó János, az építésügyi
a könnyűszerkezetes építési módot nyilvánítsa központi fejlesztési programmá.

– Káprázatos, de nem tudna ajánlani addig is egy jó kis albérletet?

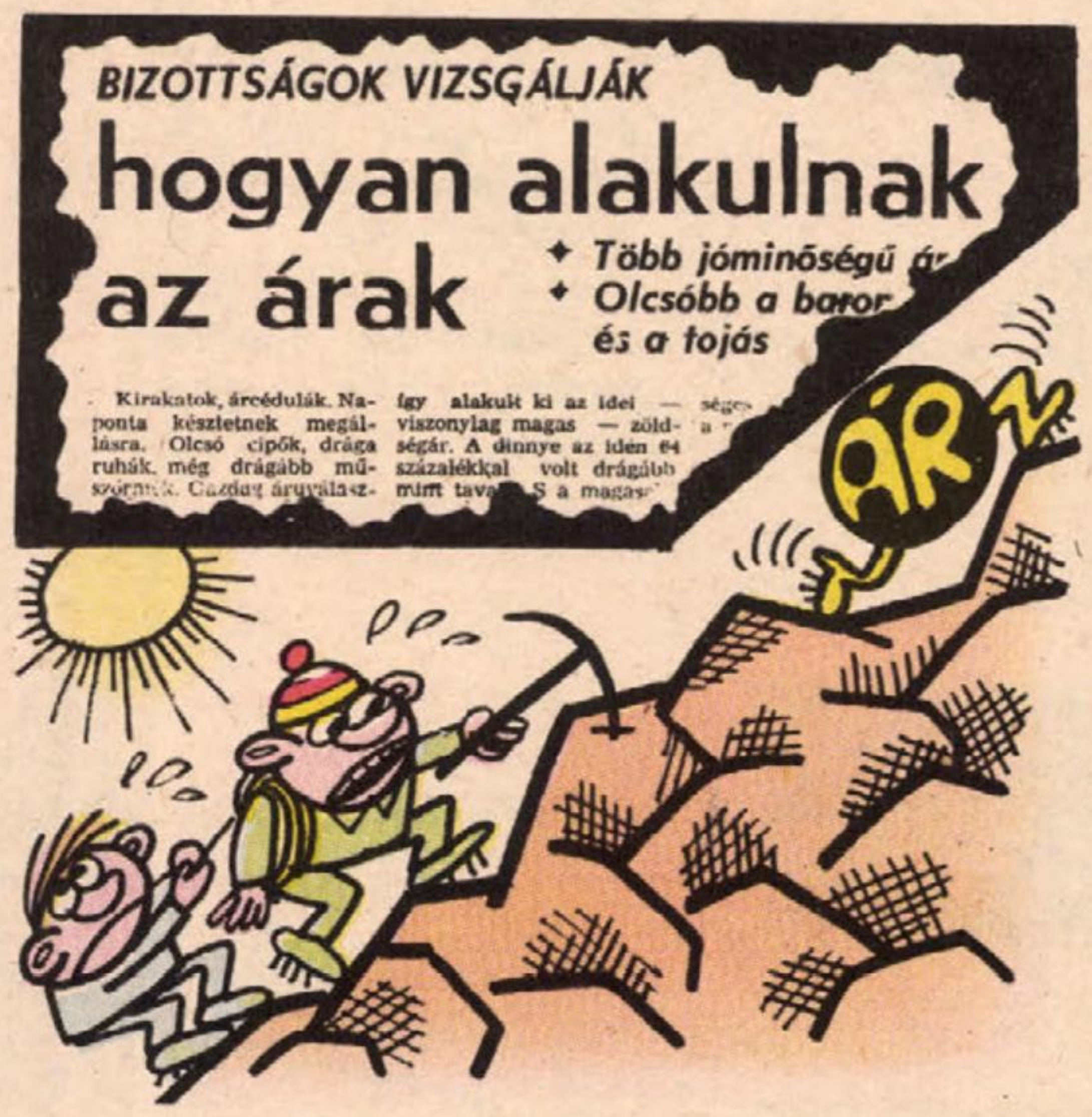
BIZOTTSÁGOK VIZSGÁLJÁK
hogyan alakulnak az árak
Több jóminőségű ár
Olcsóbb a baror és a tojás
Kirakatok, árcédulák. Naponta késztetnek megállásra. Olcsó cipők, drága ruhák, még drágább műszőrmék. Gazdag áruválasz-
Így alakult ki az idei — viszonylag magas — zöldségár. A dinnye az idén 64 százalékkal volt drágább mint tavaly. S a magas
ÁR

– Hé, álljon már meg, szeretnénk megvizsgálni!

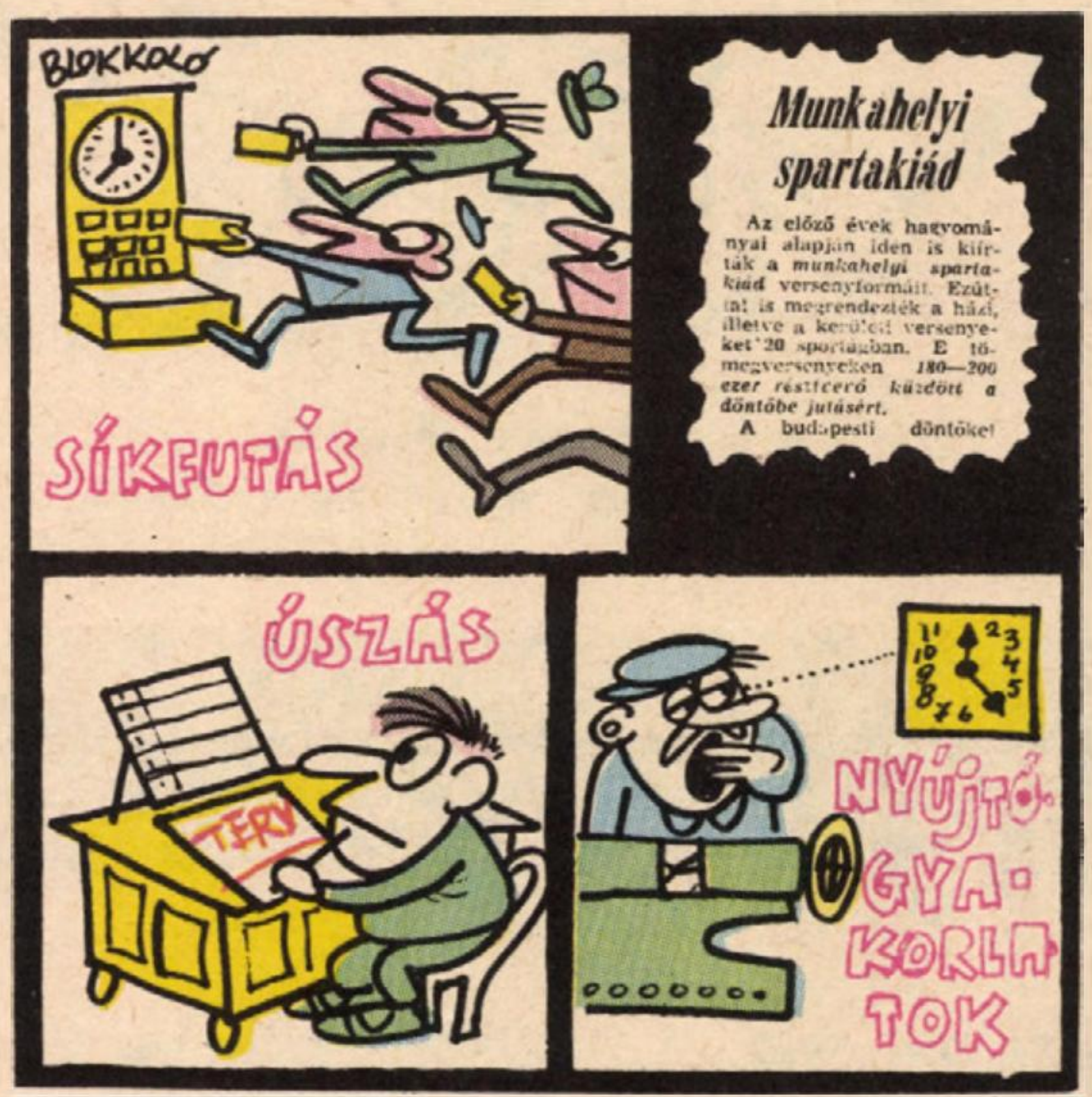
BLOKKOLÓ
SÍKFUTÁS
Munkahelyi spartakiád
Az előző évek hagyományai alapján idén is kiírták a munkahelyi spartakiád versenyformáit. Ezúttal is megrendezték a házi, illetve a kerületi versenyeket 20 sportágban. E tömegversenyeken 180—200 ezer résztvevő küzdött a döntőbe jutásért.
A budapesti döntőket
ÚSZÁS
TERV
NYÚJTÓ-GYAKORLATOK

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

FIGYELMEZTETÉS

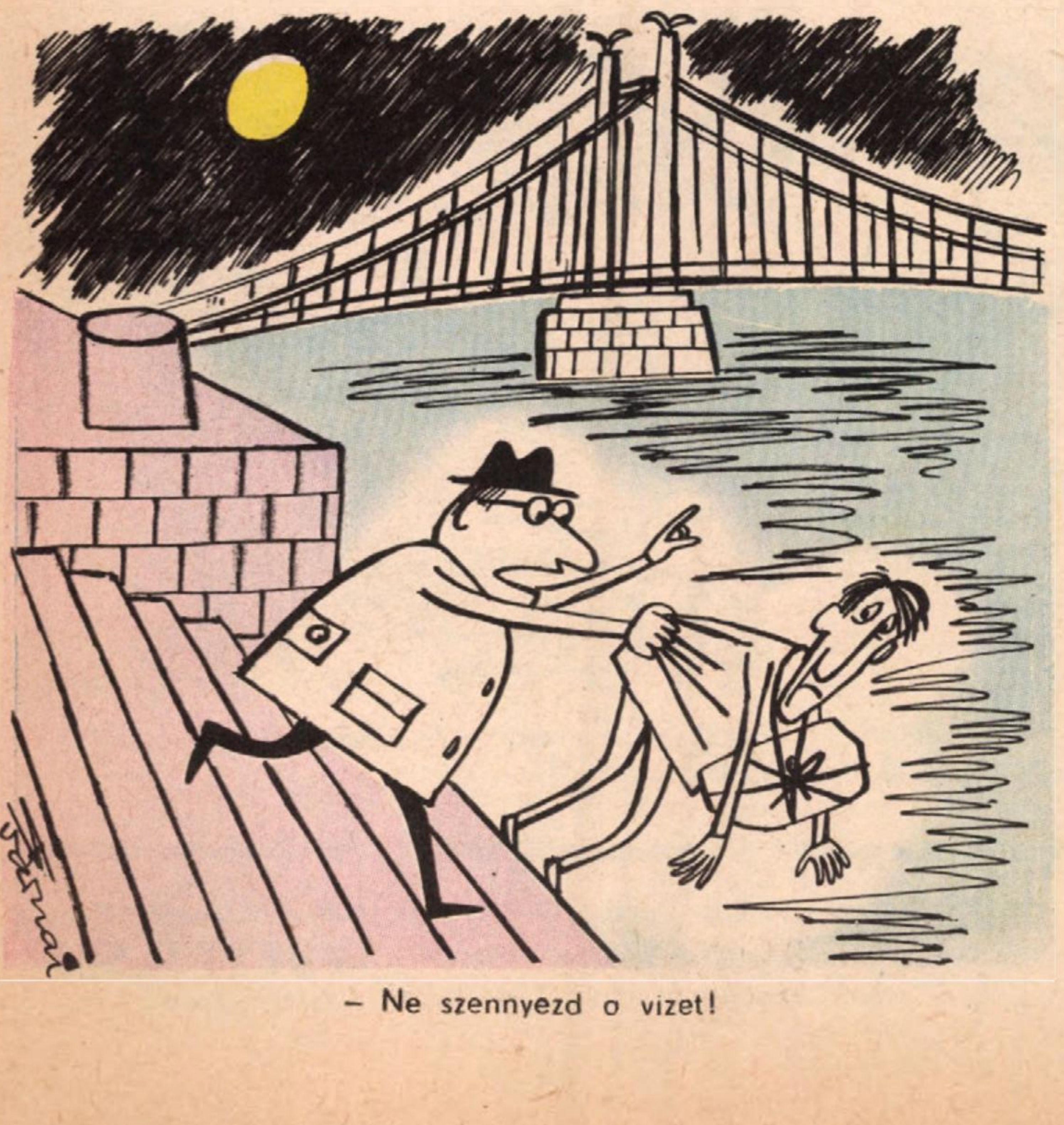

– Ne szennyezd a vizet!

SZILÁNKOK

APRÓHIRDETÉS

L. olyan jó ember, hogy apróhirdetés útján keresett magának ellenséget.

FŐ AZ EGÉSZSÉG!

— Lekopogjam, olyan jó alvó vagyok, még arra sem ébredek fel, mikor a főnököm ordítva kéri a negyedévi tervkimutatást.

ERDŐ

Azért szeretnék erdőben lakni, mert ott kevesebb a közlekedési baleset.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Kedves uram, mi a véleménye a kölcsönről?

— Pénzt senkinek sem adok kölcsön. Szörnyen hálátlan dolog. Könyörögni, hogy valaki visszakapja a saját pénzét. Telefonálgatni, állandóan lesben állni, hogy visszaszerezze az illető a tulajdon forintjait. Ezért én soha senkinek semmilyen körülmények között sem adok kölcsön.

— És ha nem kölcsön gondolnám, hanem örökbe?

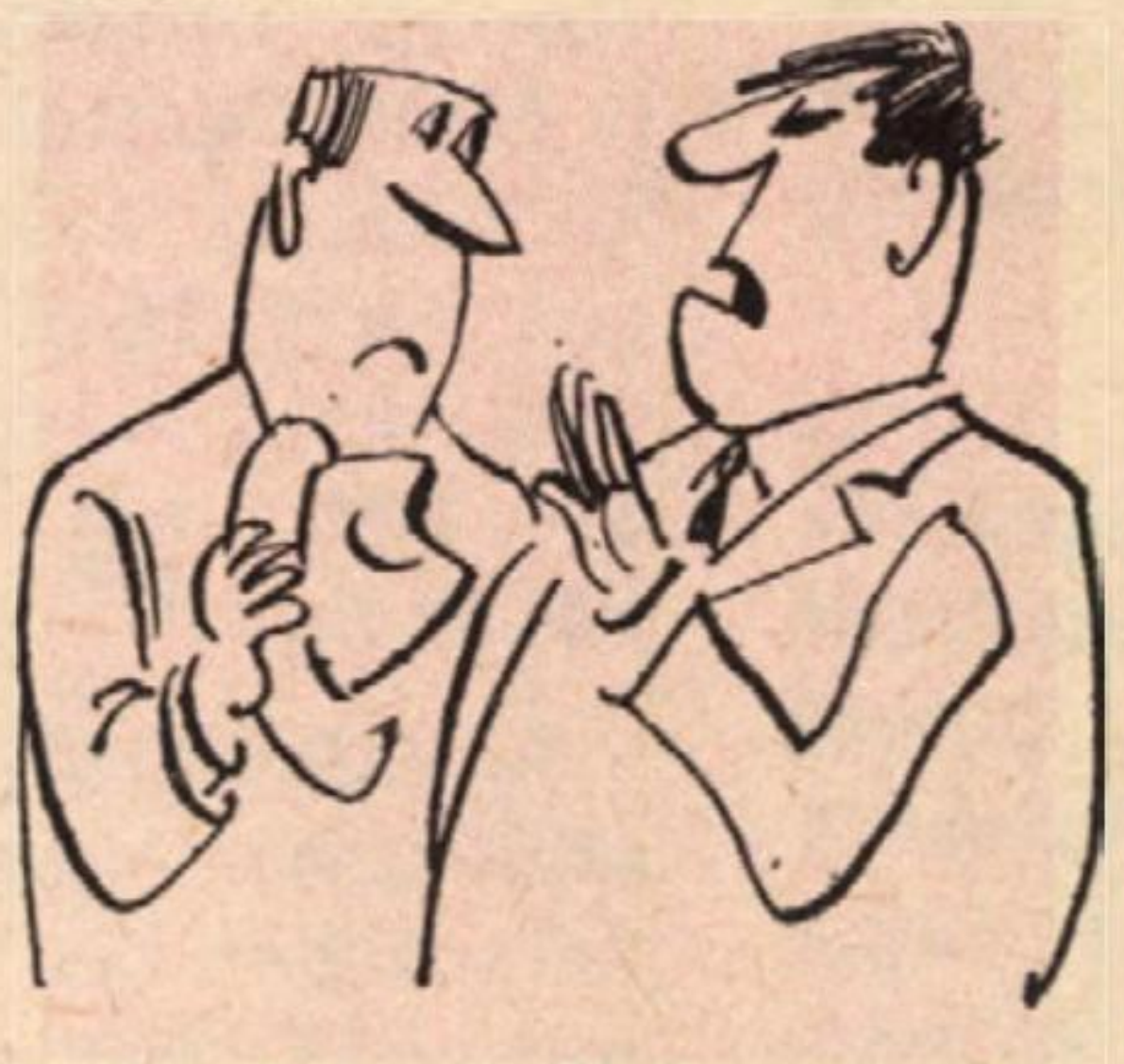

— Az egészen más. Arról aztán szó se lehet.

ÖSSZEADÁS

Y. soha nem volt jó számtanból. Épp hogy össze tud adni. Ami elég is, mivel anyakönyvvezető.

KÖZÉRDEKŰ KÖZLEMÉNY

EZÚTON ÉRTESÍTJÜK AZ ÉRDEKELTEKET, HOGY A VEVŐ IS EMBER ÉS AZ ELADÓ IS EMBER.

ERŐMŰVÉSZ

T. fél kézzel, könnyedén, mosolyogva emeli az árakat a Belvárosban.

KALAND

Brahovácz meséli:

— A napokban egy fiatal szőke nő lépett mellém a József körúton. Szenvedélyesen megcsókolt és boldogan kiáltotta:

— Édes férjecském, örökké az enyém maradsz!

Egy perc múlva hidegen biccentett: — Köszönöm a segítségét, uram. Már elment a razzia.

Galambos Szilveszter

CIPŐBOLTBAN

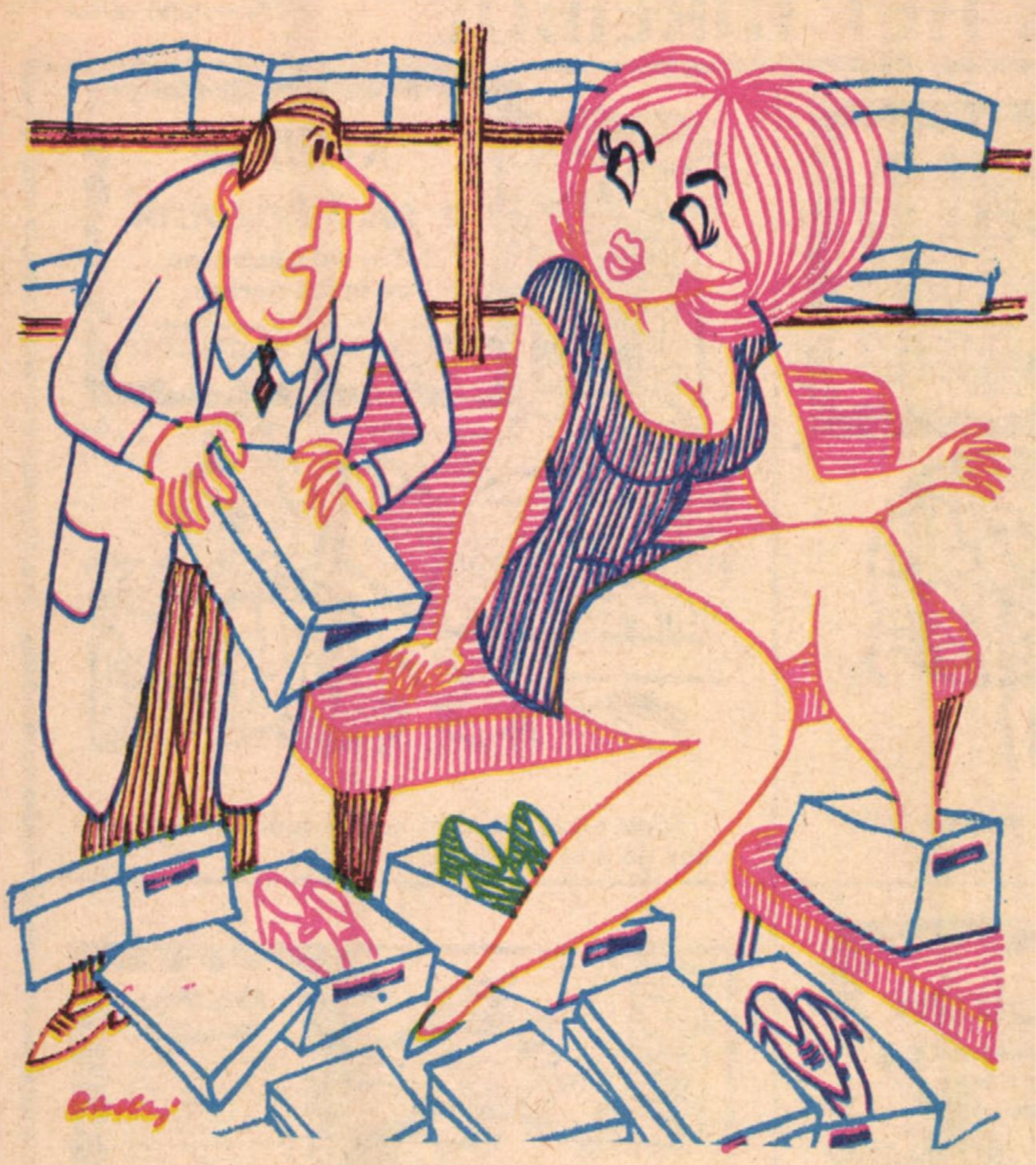

– Na, ez végre kényelmes!
– Bocsánat, asszonyom, a dobozba lépett.

HALLOTTUNK EGY VICCET

Egy angol, egy ír és egy skót a kutyájuk hűségéről beszélnek.

— Az én kutyám a leghűbb állat a világon — mondja az angol. — Tavaly külföldre utaztam. A kutyám elkísért a repülőtérre és vonítva búcsúzott tőlem. Mikor félévi távollét után hazajöttem, még mindig ott állt a repülőtéren és vonított.

— Ez semmi — mondja az ír —, ha az én kutyámra rámordulok, csak akkor mer lélegzetet venni, ha megengedem.

— Mi ez mind az én kutyám hűségéhez képest — mondja elérzékenyülve a skót —, az én kutyuskám az ebadófizetés előtti napon kimúlt.

ŐSZI KIRÁNDULÁS

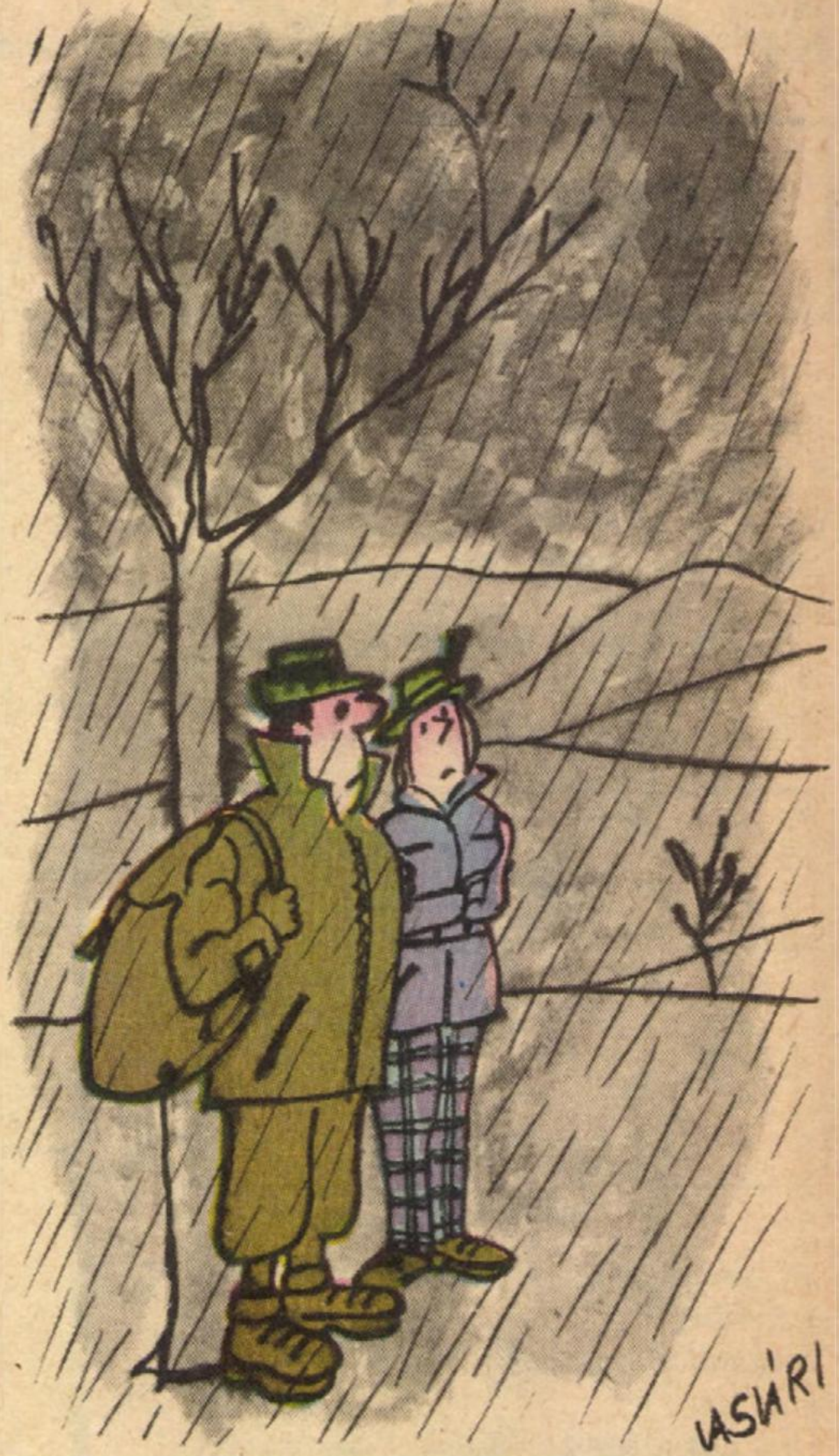

– Itt a fa alatt nem ázunk meg annyira . . .

Egy apró „édes" eset

Van már vagy tíz éve, hogy magánszorgalomból levelet írtam egy édesipari vállalatunknak; egyik termékük dobozának nyelvi, helyesírási hibáit tettem szóvá, jóindulatú magyarázgatással. Kedvesen meg is köszönték figyelmességemet, s ígérték, hogy ha elfogy a „göngyölet" (még nagyon sok van belőle), gondjuk lesz rá, hogy hibátlan szövegű legyen az új. Közben csakugyan új, szebb doboz állt a régi helyébe, ámde most már a Szeszipari Országos Vállalat Demecseri Keményítőgyára „forgalmazza" az édesipari árut. Szőlőcukorról van szó. Olvasgatom a csinos burkolat szövegét. Nem találok benne semmi különösebb hibát. (No, legföljebb a *dextróz* szóban az *ó* betű ékezetét hiányolom.)

Valami azonban mégis szemet szúr. Már egy évtizede fönnakadtam rajta, hogy a doboz tartalmát „10 dg" súlyúnak jelezték. Ez azt jelenti helyesírási szabályzatunk rövidítésjegyzéke szerint is, hogy „(tíz) *decigramm*", vagyis egytized gramm (0,1 g). Máig ez a jelzés felejtődött rajta az üde zöld-sárga csomagoláson, két helyen is: „10 dg.", holott tíz dekányi az édesség. Tehát ezt akarták és kellett volna oda nyomtatni: *10 dkg* (pont nem kell a mértékek rövidítése után).

Ha már akadékoskodunk, akadjunk bele egy más természetű hibába is! Ezt olvassuk: „Jótállási idő: 180 nap." Jó, jó. De mikor kezdődik vagy végződik ez a félévnyi jótállási idő? Ennek semmi nyoma a szemrevaló köntösön. Régebben legalább egyik zárópapír pecsétjén feltüntették a határidőt. Legújabban nemcsak ez hiányzik, hanem az aranylóan díszes zárócímke helyett egy-egy otromba nagy fehér ragaszték (pontosabban, pesti németes szóval: plecsni) éktelenkedik a szép doboz két végén. Ha jól emlékszem, már többször is fölemlegették kereskedelmi nyelvünkben a szedtevette szavatosságot vagy inkább szabadosságot a vele való bánásban. Nem szabatos így, sem nyelvben, sem erkölcsben.

Legutóbb olyan kemény volt a szőlőcukor, hogy még az én erős kapafogam is majd belecsorbult, mikor el akartam harapni egy szemet. *Jót,* legalább egy évet *állhatott* a boltban az édes portéka. Ez nem az igazi *jótállás!*

Ferenczy Géza

ILYEN AZ ÉLET

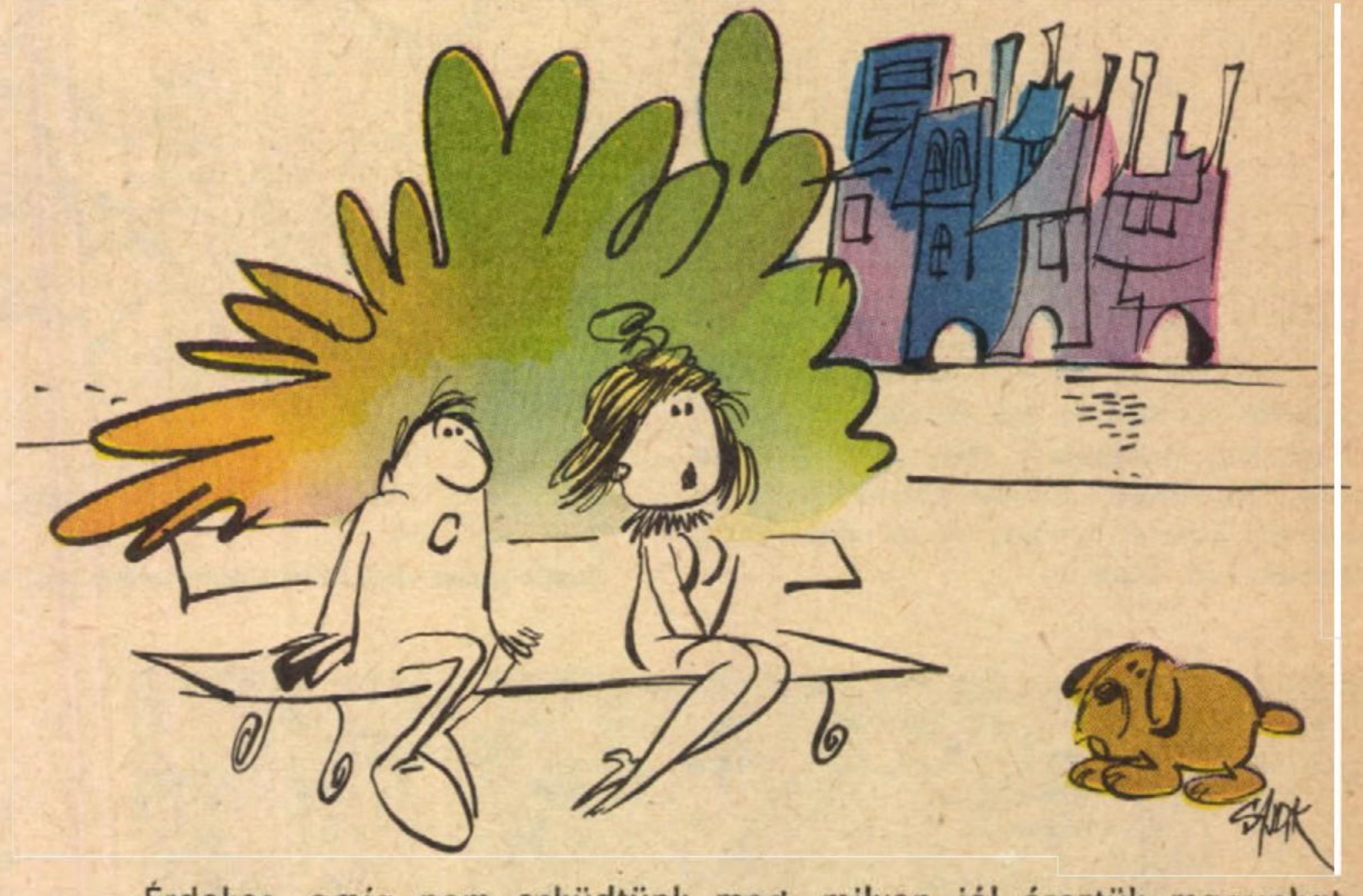

– Érdekes, amíg nem esküdtünk meg, milyen jól éreztük magunkat ezen a padon.

TÖKÉLETES HÁZIASSZONY

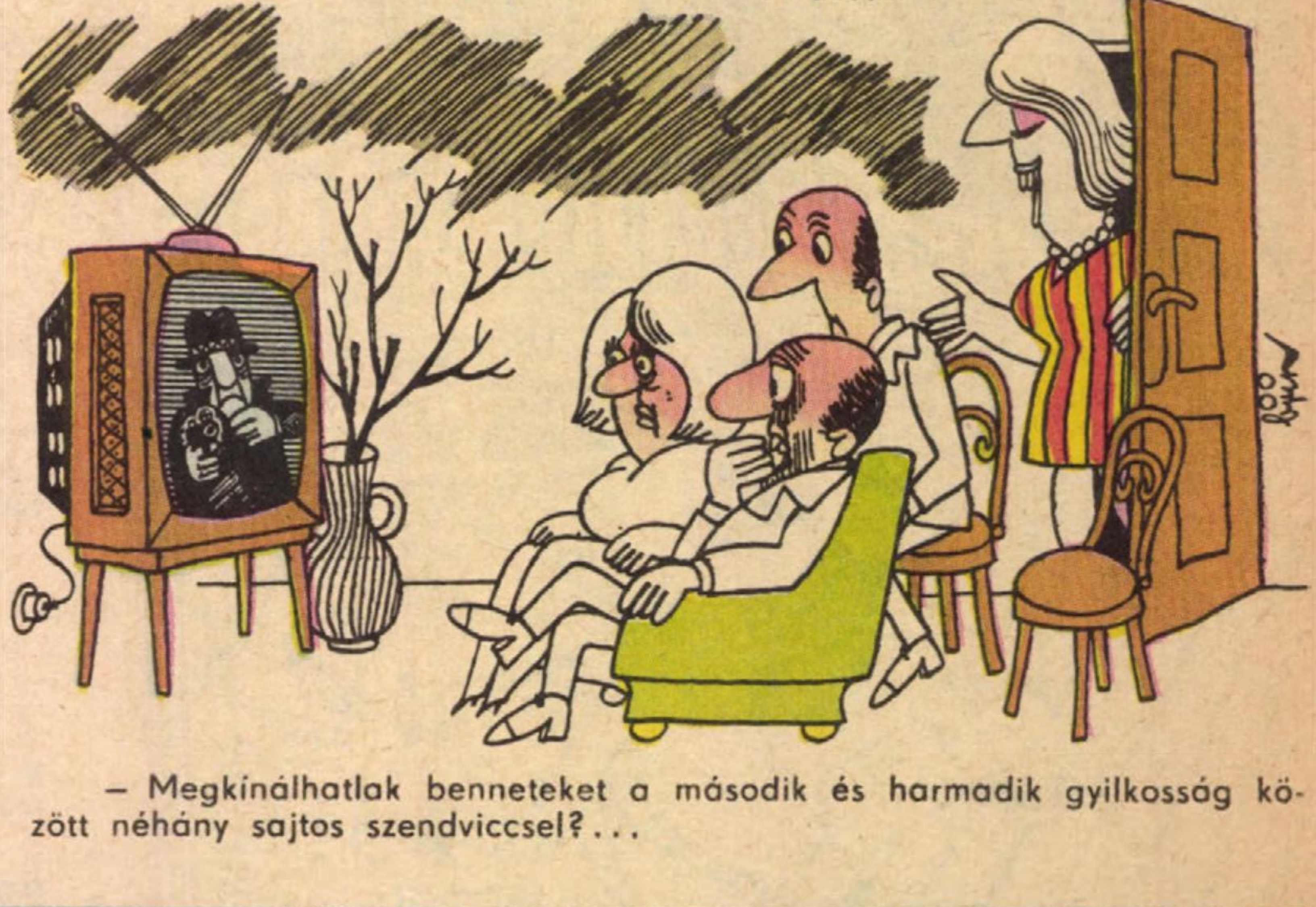

– Megkínálhatlak benneteket a második és harmadik gyilkosság között néhány sajtos szendviccsel? . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4004/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre